Carol II

DIN CULMEA UNUI DECENIU DE GLORIOASĂ DOMNIE

TEOFIL GH. SIDOROVICI

www.dacoromanica.ro

Dlui Ing. N. Codreanu

Prietenie pentru
frumoasa colaborare
în stăjerie.

Sidorovici

CAROL II

DIN CULMEA UNUI DECENIU DE GLORIOASĂ DOMNIE

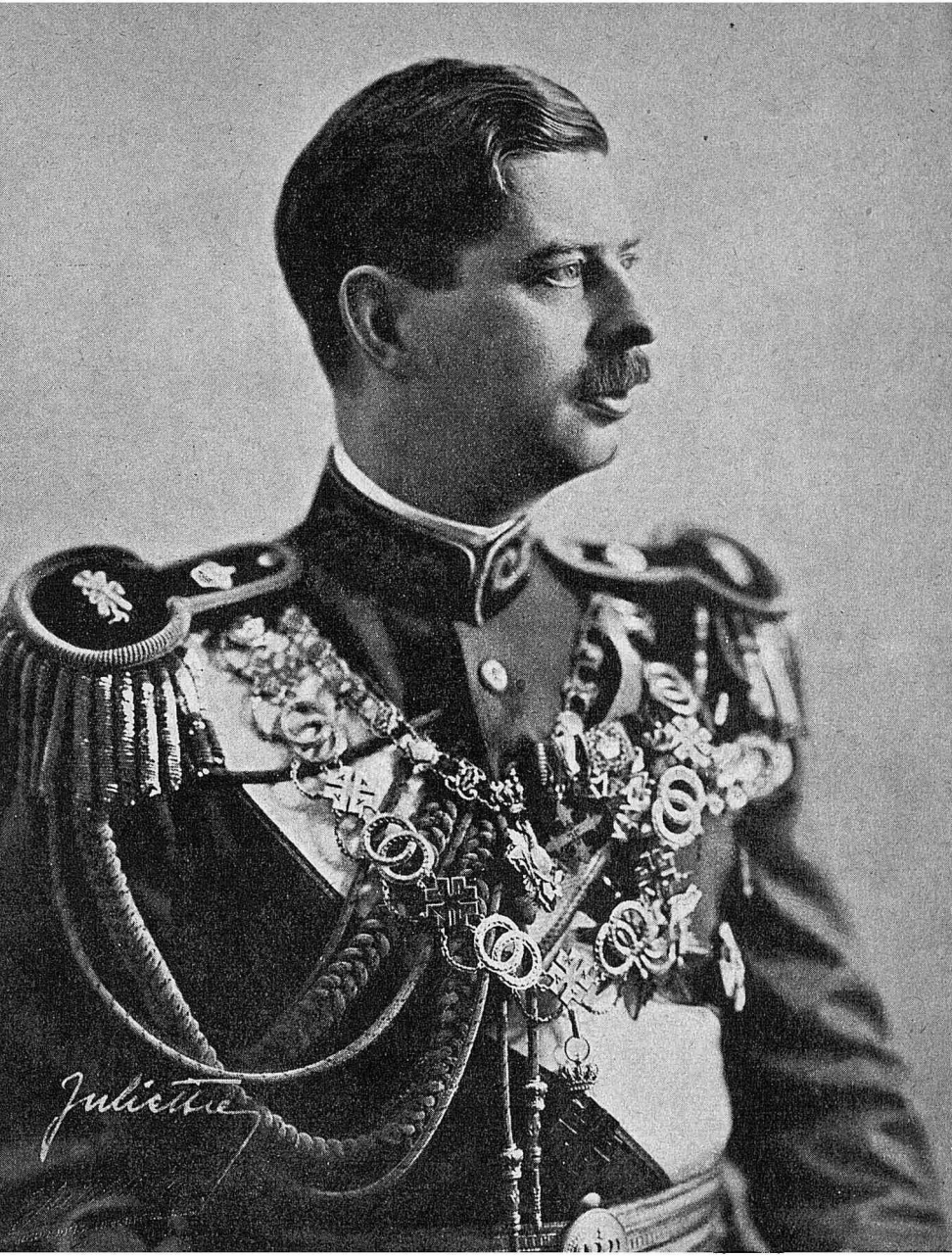
Juliette

TEOFIL GH. SIDOROVICI

CAROL II

DIN CULMEA UNUI DECENIU DE GLORIOASĂ DOMNIE

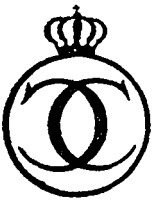

CAPITOLUL I

DIN VIAȚA MAJESTĂȚII SALE REGELUI CAROL II

REGELE NOSTRU

REGE!

Cuvânt pe care buzele îl rostesc cu evlavie şi respect, vorbă cu înţeles tainic de cronică a trecutului, de siguranţă a prezentului, de năzuinţă a viitorului...

Rege!

Prin această sonoră exteriorizare a unui sentiment unic, deschidem o fereastră dintr'un palat al unei plăsmuiri de basm şi divinitate, pătrundem şi noi în lumea conducătorilor de noroade şi înţelegem un imn din care slava şi mărirea se desprind ca nişte aripi, ce duc în fâlfâiri de strălucire, o existenţă... o existenţă de muncă, de sbucium, de restrişti sufleteşti, de îngrijorări, de rare bucurii...

Fiecare trăim plăcerea ori durerea noastră personală, la care se mai adaugă cele ale colectivităţii de familie. Cercul este restrâns.

Un Rege trăeşte însă viaţa milioanelor de supuşi, bucurându-se cu ei, îndurerându-se de greutăţile vieţii lor, respirând complexul nevoilor vremii, cu idealurile, cu

năzuințele, cu nădejdile generațiilor *cu care va face istoria* unui lung șir de ani.

Un Rege răspunde de soarta poporului Său în fața lui Dumnezeu și în fața istoriei.

— Ai vrea să fii Rege? întrebase odată cineva pe Voltaire.

— O! nu... nu, răspunse acesta, este o meserie pe care eu niciodată n'aș putea-o îndeplini, căci cea dintâi condiție ce ți se cere, *este să nu-ți mai aparții*...

O ZI DIN VIAȚA UNUI REGE

NOUTĂȚILE ZILEI MAI INTÂI

PĂTRUNDEM pe ușa largă a palatului ca'ntr'un templu de mistere. Sgomotul pașilor turbură liniștea încăperilor, de pe pereții cărora zâmbesc chipuri de demult, plăzmuiri de artă rară, ce-au înfruntat și vor înfrunta secole de-arândul.

Odată cu răsăritul soarelui, *un Om* s'a așezat la biroul de lucru. De pe fereastra largă, perspectiva orizonturilor românești se deschide ca o pagină de heroglife care trebuesc descifrate.

E Regele nostru!

Tânăr, cu fața ușor bronzată de soarele ce l-a îmbrățișat în raze de foc și lumină, cu prilejul deselor participări la momentele mai însemnate ale vieții obștești, cu privirea senină și ochi de cer albastru din cari isvorăsc torente de energie, cu statura de voinic ce simbolizează așa de bine sănătatea și vigoarea Neamului, cu voioșia întipărită pe față, Stăpânul unui norod de peste 20 milioane, e Cel dintâi gata la datorie.

In fața maldărului de ziare românești și străine, Suveranul se oprește ca un călător, care înainte de a-și continua drumul, cercetează cu atenție harta generală,

pentru a se orienta. Nu-I face nimeni mai dinainte adnotări sau sublinieri de articole. Regele Ţării vrea ca El singur să descopere şi să sesizeze pulsul vieţii obşteşti. Citeşte până şi cele mai mici cotidiane ori periodice, căci oriunde în cuprinsul paginilor ieşite proaspăt din rotativă, se poate găsi un gând, o realitate socială, o sugestie.

Presa streină Il interesează în aceiaşi măsură ca şi presa naţională. De-acolo desprinde ca dintr'o vâltoare în care clocotesc năzuinţele popoarelor, drumul cel drept, pe care trebuesc îndrumate interesele Patriei.

Ţine să fie informat asupra tuturor acţiunilor duse pe plan internaţional şi analizându-le în lumina ecourilor de presă, ştie în ce măsură pot influenţa viaţa neamurilor.

Apreciază mult pe mânuitorii de condei ai scrisului zilnic şi foloseşte anumite împrejurări pentru a discuta cu ei atitudini, în legătură cu problemele zilei. Libertatea opiniei este o lege dela care Suveranul nu s'a abătut niciodată. Pretinde însă o desăvârşită bună credinţă la oricare ziarist şi o perfectă obiectivitate în tratarea sau critica diferitelor teme.

— *Ziaristica, a spus cândva M. Sa Regele, nu este numai o profesiune, ci mai mult decât atâta, este o misiune, o şcoală care reflectă atât seriozitatea vieţii unui popor cât şi năzuinţele lui de viitor.*

Il impresionau cu totul neplăcut atacurile pătimaşe cu care se umpleau în trecut coloanele unor ziare cu privire la diferite persoane, atacuri ce întreceau anumite limite îngăduite.

MICUL DEJUN

DUPĂ profunda lectură a ziarelor, Suveranul ia micul dejun în intimitatea Măriei Sale Marelui Voevod Mihai, pe care-L îmbrăţişează şi-L sărută cu multă afecţiune părintească. Regăsirea aceasta după o noapte de odihnă, risipeşte par'că umbrele tuturor incertitudinelor şi constituie răscrucea dela care amândoi pornesc cu bărbăţie spre şantierele multiplelor preocupări: Este un tonic al vieţii regale.

Micul dejun, după sistemul englezesc, cu fructe din abundenţă, este sobru şi scurt.

Tictacul pendulei aminteşte stăruitor că bunul mers al statului Il cere pe Unul la postul de comandă, iar pe Celălalt acolo pe câmpul uceniciei regale.

Aceiaş despărţire plină de dragoste urmează, după ce Fiul de Rege a schiţat fugitiv programul dimineţii, program fixat de cu seară de Insuşi M. S. Regele şi Directorul şcoalei princiare. Tatăl face ultimile recomandări mândrului Său Fiu, care, îmbrăcat în bluza străjerească, cu mânecile suflecate, e gata de lucru. Orele de muncă Ii despart, pentruca să-i apropie în căldura ace-

leiaş înalte conştiinţe a datoriei ce trebuie îndeplinită.

— Spor la muncă Mihăiţă...

Şi Fiul de Rege, a cărei statură e gata s'o depăşească pe-a Tatălui, se înclină respectuos, mulţumind cu'n zâmbet ce-I adânceşte gropiţa din obraz.

AUDIENȚE DE SERVICIU

IN biroul, pe care stau așezate într'o desăvârșită ordine, vase cu flori, mape cu dosare, călimări, tocuri și alte requizite, câteva bibelouri și fotografii, Regele Țării Își continuă activitatea.

Adjutantul de serviciu așteaptă, cu hârtiile urgente rânduite după însemnătatea problemelor ce conțin, semnalul de încuviințare a prezentării.

Suveranul citește cu atenție, se întoarce uneori asupra aceleiaș fraze, adnotează cu creionul pe margine, subliniază un fragment pecetluindu-l cu un semn de întrebare, schimbă un cuvânt care nu definește înțelesul unui aliniat.

Hârtia care I se pare că necesită un studiu mai aprofundat, o reține într'o mapă specială, pentruca s'o mai discute cu Sfetnicii în drept. Orice grabă în rezolvarea problemelor capitale, poate duce la un efect dăunător, de aceia totul trebue bine chibzuit.

După raportul Adjut. de serviciu, urmează Șeful Casei Civile și Șeful Casei Militare, după care se rânduesc audiențele Miniștrilor Secretari de Stat, a ofițerilor

Generali Comandanți de mari unități, a Șefului de Stat Major etc.

Mâna Sa albă cu degete mlădioase răsfoește atent filele dosarelor, în care spiritul de pătrundere al acestui geniu regal, răscolește până și cele mai mici detalii.

Suveranul României este un adevărat misionar al ridicării Neamului Său. Complexul vieții naționale și sociale cere o permanentă luptă pentru statornicirea unui făgaș de viață adaptat la împrejurări.

Proectele ce se înfățișează trebuesc bine studiate și puse la punct. M. Sa Regele nu se bizue pe generalități.

Problemele militare își găsesc în acest desăvârșit Ostaș și Suprem Comandant, soluționările celei mai desăvârșite competențe.

E surprinzător pentru veacul nostru de specializări, această complexitate și cuprinzătoare activitate în toate domeniile vieții.

In aceiași măsură Il pasionează problemele de ordin juridic, cele militare, cele de învățământ și educație, de sănătate publică, de asistență socială, de tehnică, de agricultură și finanțe, de apărare națională.

In audiențele Miniștrilor, se desbat totdeauna chestiuni de importanță capitală.

M. S. Regele Carol II este un fermecător partener în discuții și totdeauna găsește cea mai potrivită deslegare spinoaselor probleme.

Are o putere de răbdare într'adevăr unică și știe să'nfrângă prin argumente decisive păreri contrarii, fără

să se prevaleze niciodată de Inalta-I situaţiune. Recunoaşte deasemenea orice opinie care ar evidenţia justeţea unei cauze, ori de unde ar veni.

Audienţele de serviciu sunt adevărate cursuri academice, unde se face prea puţină teorie, dar se face studiul aplicativ al vieţii, la nevoile colectivităţii româneşti.

DEJUNUL REGAL

LA ora 14, Suveranul e anunţat că dejunul este gata. Măria Sa Marele Voevod iese în întâmpinarea Părintelui cu braţele deschise şi împreună cu Adjut. de serviciu, se-aşează în jurul mesei.

De multe ori are invitaţi personali, fie dintre Miniştri, fie din ofiţerii armatei, fie din personalităţile marcante ale ţării ori din străinătate, savanţi, scriitori, ziarişti, oameni de ştiinţă ori înalte feţe bisericeşti şi conducători de instituţii.

Dejunul este simplu şi sobru, fără acea luxuriantă grămădire de mâncări cu sosuri picante. Obişnuit, Suveranul ia în timpul mesei un păhărel cu vin şi rareori câte un pahar cu bere. Bucatele ce-I plac mai mult sunt cele care fac parte din bucătăria românească şi în deosebi sărmăluţele cu varză, cu slănină afumată şi smântână, ce fac deliciul meselor regale, mai ales când sunt de faţă invitaţi străini.

Intre felurile de mâncare, Suveranul fumează cu poftă.

De multe ori are invitaţi la dejun şi pe Rezidenţii regali, prefecţii de judeţe şi primarii oraşelor.

Din interesantele convorbiri, pe care Suveranul ştie

să le poarte în toate domeniile de activitate profesională stăpânind temeinic până şi amănuntele diferitelor probleme de specialitate, culege direct informaţiuni preţioase asupra tuturor realităţilor de pe teritoriu. Se statornicesc cu acest prilej planuri de viitor potrivit ansamblului de lucru, dozându-se acţiunile fiecărei instituţii, după nevoile vremii. M. S. Regele, arhitect ilustru al marelui laborator de muncă naţională, apreciază vrednicile, dă sugestii de viitor şi stimulează energiile creiatoare.

II place în mod deosebit să cunoască părerea diferitelor personalităţi şi asupra domeniilor unde acestea nu activează.

De pildă, stă de vorbă cu omul de ştiinţă asupra problemelor de apărare naţională, cu ofiţerul superior asupra problemelor de educaţie, cu personalităţile tehnice asupra chestiunilor de artă etc. Din urzeala aceasta de idei, Regele Ţării poate cunoaşte temeinic atât nevoile urgente cât şi năzuinţele obşteşti.

Comunicativitatea de o Inaltă noblețe regală, face ca pojghiţa rezervelor şi distanţa protocolară să dispară, făcând loc unei ambianţe de încredere, sinceritate şi obiectivitate.

Dejunul regal îşi are apoi şi partea de voioşie cu o notă veselă. Suveranul povesteşte cu mult farmec, întâmplări prin care a trecut, amintiri de demult, anecdote.

Râde cu atâta poftă, încât fără să vrei te trezeşti în

hora unei voioşii, din care te reţine din timp în timp realitatea că stai alături de Regele Ţării.

M. S. Regele este un Pedagog şi un Psiholog fără pereche.

Intâlnirile şi convorbirile cu oamenii de seamă ai ţării ca şi cu acei ce poartă răspunderi mai modeste, până la ţăranul ce-şi spune păsul fără ocoluri şi vorbeşte cum i-i portul, prilejuesc Suveranului o cunoaştere profundă şi justă apreciere a sfetnicilor Săi.

La unele discuţiuni participă şi Măria Sa Marele Voevod.

Dealtfel în timpul dejunului, Fiul de Rege povesteşte din întâmplările zilei, farmecul programului, şi ghiduşiile camarazilor de clasă.

Câteodată M. Sa încuviinţează să se invite la masă şi camarazii de şcoală ai Măriei Sale, cu care prilej Suveranul se regăseşte în anii adolescenţii exuberante.

DIN NOU LA LUCRU

DUPĂ dejun, Suveranul se odihneşte fără să doarmă, o jumătate de oră. Se plimbă singur pe aleele parcului regal, urmăreşte cu mintea un proces ce nu s'a cristalizat încă, se opreşte sub creanga lăsată a unui castan ascultând trilul unei pasări, Îşi lasă privirea să se afunde în boschete de umbră, ori se încântă de sborul elegant al unei rândunele.

Câteodată porneşte cu maşina spre marginile păduroase ale Capitalei să se recreeze în plin aer, dar ora 15 IL regăseşte din nou în cabinetul de lucru, unde dosarele aşteaptă o apostilă şi o semnătură de întărire regală.

Reîncep apoi audienţele.

Personalităţi streine în trecere sau în vizită la noi în ţară, conducătorii instituţiilor Ctitorii regale, conducătorii înaltelor instituţii de cultură, Academiile, Societăţile de binefacere, etc. etc.

Inaltele ctitorii ale M. S. Regelui, creiate cu multă trudă şi cu sacrificii personale, formează câmpul unei permanente preocupări regeşti. Nu-I plac ficţiunile. Inal-

tul gir regal nu este o formă. Majestatea Sa le conduce efectiv, fixându-le doctrine şi mijloacele de acţiune. Se interesează apoi de-aproape de bunul mers al lor, le inspectează şi le îndrumează permanent. Niciodată Regele României nu se mulţumeşte cu jumătăţi de măsură. Când s'a convins de necesitatea imperioasă a unei instituţii, îi urmăreşte realizarea cu o perseverenţă de neînvins.

Cercetează cu de-amănuntul întreaga lor activitate pentru a nu rămâne la suprafaţă, ci a coborî în fondul problemelor pentru rezolvarea cărora au fost creiate.

In audienţele de după amiază, Majestatea Sa cercetează împreună cu apropiaţii Săi colaboratori, atât metoda de lucru cât şi posibilităţile de realizare ale planului minuţios întocmit.

In legătură cu diferitele Societăţi pe care le patronează, Suveranul nostru nu rămâne niciodată la bariera formei.

Chiamă pe conducătorii lor, se interesează statornic de bunul lor mers, le descoperă punctele slabe şi le coordonează activitatea.

Din timp în timp, atunci când audienţele nu se grămădesc în număr prea mare, M. Sa Regele asistă la lecţiile Măriei Sale Marelui Voevod Mihai, urmăreşte programul zilei şi completează directivele generale ale pregătirii ce se dă Augustului Moştenitor de Tron.

Iar când seara îşi coboară din nou aripa ocrotitoare peste frământările obositoare ale zilei, când sbuciumul atâtor preocupări începe a se linişti, când maşinile nu

se mai vântură grăbite prin curtea palatului, atunci o frunte obosită se ridică de pe brazda nesfârşită a ogorului regesc şi paşii Suveranului se îndreaptă din nou spre parcul de castani, cu umbre prelungite peste ronduri de flori mirositoare.

CUM IŞI PETRECE SEARA

IN jurul orei 20, M. S. Regele serveşte cina în apartamentul privat. Masa de seară este frugală.

Consultă programul de radio şi-I face deosebită plăcere să asculte muzică clasică şi românească. Il interesează deasemenea conferinţele rostite la microfon, în legătură cu diferitele probleme de activitate.

Câteodată alege din discoteca personală discuri, pe cari le reproduce patefonul. Cufundat în fotoliu, Suveranul se lasă furat de vraja melodiilor, antidot minunat al grijilor de peste zi.

Ii plac deasemenea simfoniile de orgă, pe care a instalat-o în Sala Tronului, unde din când în când se dau concerte muzicale din operele de seamă, conduse de marii maeştri ai orchestrelor române şi străine. La aceste concerte iau parte şi invitaţi, alături de Casa Militară şi Civilă.

După un mic joc cu Măria Sa Marele Voevod, Suveranul Işi îmbrăţişează cu părintească afecţiune Fiul, de care se desparte apoi, trecând în biroul personal.

Aici găseşte raportul bibliotecarului, în care sunt trecute lucrările apărute în ţară, iar din străinătate cele

mai importante. Un Suveran, aşa cum este M. S. Regele Carol II, vrea să fie la curent cu literatura, cu arta, ştiinţa şi technica.

Citeşte mult şi subliniază pasagii mai frumoase ori mai interesante. In timpul audienţelor, sau la reuniunile dela dejun, Suveranul se întreţine cu cei de faţă asupra lucrărilor de seamă recent apărute, recomandându-le uneori ca isvoare de folos în variatele preocupări sociale sau naţionale.

De foarte multe ori, atunci când orchestraţia tumultoasă a acestui nesfârşit şantier de muncă, al Capitalei, şi-a zăgăzuit în linişte cel din urmă ecou, în singurătatea Palatului Regesc, la un biurou pe care dintr'o lampă plouă raze de lumină, o frunte sprijinită de mână îşi prelungeşte efortul, pentruca a doua zi o lege nouă să accelereze ritmul vieţii naţionale, ori un decret să statornicească altă albie treburilor publice.

Inzestrat de Dumnezeu cu o putere de muncă puţin comună, Suveranul României învinge cu uşurinţă cele mai mari eforturi fizice şi intelectuale.

Hotărîrile ce ia sunt adânc chibzuite. Nicio măsură pripită, nici un gest prematur. Carul statului trebue îndrumat pe cărările cele mai bune şi cele mai potrivite.

Nu-şi precupeţeşte niciodată osteneala. Dimpotrivă, Majestatea Sa simte o adevărată plăcere a efortului, dus uneori peste limitele unei rezistenţe fizice.

Dintr'un depărtat colţ de ţară, un apel al unei autorităţi, uneori modeste, solicită Inalta-I prezenţă la o

inaugurare de monument, la o sfinţire de biserică, la o depunere de jurământ, la o prăznuire istorică etc.

Suveranul Şi-o trece în „memento" zilnic şi face tot ce-I stă în putinţă pentru ca să răspundă chemării. E soare dogoritor sau ploaie, e aproape sau departe, nu-L interesează. E ţara Lui şi norodul Il aşteaptă. Cu o suită restrânsă şi cu un ceremonial simplu, M. S. Regele porneşte la drum dintr'un capăt la altul al ţării.

Cetim în această prodigioasă dărnicie de atenţie regească, pilda vie pe care o oferă Augustului Său Fiu Moştenitor de Tron, nelipsit dela solemnităţile patronate de Suveran.

Ii place nespus de mult să se găsească între copii, între străjeri. Vorba lor cu stângăcie de gesturi Il amuză. Copiii prind însă repede curaj, căci Regele Pedagog ştie să se coboare până la ei, încurajându-i şi câştigându-i.

Odată, la Araci, vizitând realizările străjereşti din acest sat ardelean, Majestatea Sa Regele se opri lângă o căsuţă în poarta căreia, o fetiţă se iţea să-L vadă mai bine.

O mângâie pe faţă şi o întrebă cum o chiamă.

Fetiţa rosti repede numele şi după ce Suveranul se depărtă câţiva paşi isbucni în plâns.

— Dece plângi? o întrebăm noi.

— Am vorbit cu Regele, putu să răspundă printre sughiţuri fetiţa. Era exteriorizarea celei mai neţărmurite fericiri.

PASIUNILE UNUI REGE

IN afară de marea şi puternica pasiune a conducerii treburilor Ţării, după planul atotcuprinzător întocmit şi susţinut de cea mai vastă cu putinţă reţea informativă în toate domeniile de viaţă, Suveranul Işi are câteva pasiuni personale.

Conducerea automobilului, unul din multiplele sporturi, Ii creiază o stare sufletească recreativă, după care energia de lucru sporeşte.

Pe vreme rea se retrage în biroul filatelic, unde trăeşte clipe de adâncă satisfacţie, întocmind şi completând mereu vasta colecţie de mărci, strânse din toate unghiurile pământului şi din toate vremurile. Câte nu descifrează Suveranul în chipurile ce apar pe minusculul ecran al pătrăţelelor zimţuite şi ce istorie universală se desprinde ca dintr'un film evocator!

O altă pasiune a M. S. Regelui este vânătoarea.

Nu din dorinţa de a ucide animale sau păsări, ci din plăcerea de a evada din timp în timp, afundându-se într'un hăţiş de codru, în umbra sihlei plină le mistere, în lumea tăcută şi speriată a jigăniilor, unde poţi simţi o emoţie rară, ce-ţi dă fiori necunoscuţi.

O vânătoare înseamnă reconfortarea trupească şi sufletească cu oboseli de drum pe cărări de picior, cu aşteptări prelungite în trâmbe de zăpadă, cu hurducări de căruţe pe jumătate încărcate cu fân, cu masa luată în grabă în luminişuri de codru fără lachei şi fără tacâmuri, dar cu voioşia haiducească a lipsei de griji.

La vânătoare, M. Sa Regele invită o serie de personalităţi, chiar dacă nu toate sunt familiarizate cu acest sport.

E totuşi un prilej de cunoaştere reciprocă, de lămurire a unor atitudini, de rezolvarea problemelor la ordinea zilei.

In rariştea, unde în amurg se aprinde focul şi unde se pregătesc fripturi vânătoreşti, Suveranul Işi descoperă una din cele mai luminoase laturi ale strălucitei Sale personalităţi. E Omul pe care-L nimbează însuşirile rare de bun tovarăş, de stimulator al isprăvilor vânătoreşti, plin de umor şi nesecat tezaur de poveşti.

Atunci e mai vesel ca oricând şi orice glumă Il amuză. Râde până la lacrimi şi spiritele cu care Işi punctează vorbirea, ating înălţimi nebănuite. E românul plin de duh cum zice poporul.

O altă pasiune a Suveranului o constitue câinii.

Are doi pekinezi favoriţi cari aproape tot timpul stau în preajma Augustului Stăpân, umbre credincioase şi pline de drăgălăşenie.

TRĂSĂTURI CARACTERISTICE

CEL ales de soartă să chezăşuiască destinele unui popor, întruneşte în chip armonic toate însuşirile reale ale unui Strălucit Conducător.

Rareori se supără şi-atunci numai pentru a determina o grabnică îndreptare de greşeli.

Niciodată nu jicneşte. Cuvântul Său este hotărît, fără putinţă de a fi răstălmăcit, dar în acelaş timp nu poartă accentul imperativ.

Respectă opinia tuturor, celor de bună credinţă.

Ţine să cunoască bine pe acei cu cari colaborează, le apreciază meritele, dar, sub o formă care nu jenează, le arată şi greşelile. Observaţiunile Suveranului nu lasă niciodată amărăciuni în suflete. Din contra, năzuinţă de îndreptare şi recunoştinţă.

De multe ori nu e nevoie să-Şi manifeste părerea prin vorbe. Un gest, o privire, sunt deajuns pentru cei deprinşi să-L cunoască.

Atmosfera de veselie Il încântă.

Una din marile însuşiri regale, este aceia, de a nu se lăsa influenţat direct. M. Sa Regele ţine să se con-

vingă personal înainte de a lua o hotărîre. Când s'a convins însă, măsura nu menajează pe nimeni.

Prietenii personale, nu poate avea.

Ii sunt prieteni toţi acei ce-L înţeleg şi-L ajută prin vredniciile şi spiritul lor de jertfă închinat binelui obştesc şi prin acest unghi le apreciază meritele şi-I stimează. Prieteni ai Suveranului pot fi şi sfetnicii de sus, ca şi orice ţăran de jos.

Inalta preţuire a Suveranului e în funcţie de ceeace un om poate contribui la ridicarea Neamului. Atât şi nimic mai mult.

Nu-I plac acei ce caută să se insinueze, ca şi acei cari rămân într'o rezervă dincolo de elementarele obligaţiuni faţă de problemele interesului obştesc.

Iubeşte mult sinceritatea oriunde-ar întâlni-o: la copilul cu privirea limpede şi naivă, la ţăranul cu vorba pe şleau, ori la cei din fruntea treburilor ţării.

Nu-L încântă laudele şi nu-L impresionează criticile. E omul ce se priveşte sincer, în oglinda proprie-I conştiinţe.

Dintre cei ce-I sunt colaboratori, nimeni nu are dreptul să se prevaleze de favoruri speciale. Suveranul e al ţării întregi şi în măsură egală, dragostea Lui se reflectă asupra tuturora.

Cine crede că măgulindu-L se apropie de El, se înşeală, căci în fond se depărtează.

Ii plac reuniunile unde veselia este nealterată de protocol. dar Ii displac balurile şi dansul.

Se înduioşează de durerile omeneşti şi nimic nu-L impresionează ca lacrimile unui copil.

Ajută din caseta personală familiile sărace împovărate de numeroşi copii şi se bucură nespus când Inaltu-I gest găseşte imitatori.

Il impresionează deasemenea nenorocirile, oriunde şi în orice mediu s'ar abate, căutând să le uşureze prin Inalta-I prezenţă sau ajutoare personale.

Primejdiile de orice natură, nu-L derutează. Cu sânge rece le judecă prin prisma unei desăvârşite obiectivităţi.

Stăpâneşte orice situaţie, iar calmul ce manifestă se răsfrânge asupra tuturora.

E un mare iubitor de ordine căci, după cum deatâtea ori a afirmat, *ordinea este virtutea ce se învaţă dela natură.*

Măsurile exagerate de pază, Il afectează. E fericit când poate scăpa de ele. Vrea să ia contact nemijlocit cu poporul şi cu copiii, iar, ca să nu-i intimideze prin fast, vine îmbrăcat în simpla uniformă de Mare Străjer.

E aspru cu sine în îndeplinirea datoriilor.

Deaceea, în timpul manevrelor, la solemnităţi, parade etc. dă primul exemplu de punctualitate şi conştiinciozitate.

Punctualitatea, mai cu seamă, constitue pentru M. S. Regele un act de onoare. Nu-şi îngăduie niciodată derogarea dela acest principiu şi tot astfel pretinde dela toţi, respectarea lui.

Când un bărbat de stat, căruia i se fixase audienţa

de o oră a întârziat 45 minute, Suveranul l-a întrerupt binevoitor după ultimul sfert de oră, amintindu-i că audienţa a luat sfârşit.

Bucuriile cele mai mari ale Suveranului nostru, sunt acelea care se referă la progresul naţional şi la puterea cu care naţiunea se afirmă în concertul popoarelor lumii.

Grija de oştire, stă în fruntea tuturora.

E un neîntrecut strateg şi orice manevră la care participă activ, Il pasionează. La critică foloseşte argumente de o Inaltă valoare tactică şi uimeşte prin agerimea cu care pătrunde în miezul diferitelor situaţii. Este un strălucit ofiţer de Stat Major, cu o pregătire militară desăvârşită.

A trăit în mijlocul soldaţilor şi ofiţerilor încă din anii adolescenţei şi în timpul războiului a organizat minunatele trupe ale vânătorilor de munte, pe care le-a şi comandat pe front.

Iubeşte pe soldat şi preocuparea de căpetenie este aceia de a-l pune în condiţiuni excelente de viaţă, atât în timp de pace cât mai cu seamă în timp de război.

Iubeşte deasemenea pe ofiţer şi-l vrea cât mai apropiat de sufletul ostaşului, căci spiritul de camaraderie coboară luminos dela Rege până la ultimul soldat.

Este un mare amator de artă şi posedă una din cele mai însemnate colecţii de picturi şi sculpturi.

E un mare iubitor de artă veche bisericească pe care o cunoaşte şi o apreciază.

Pe nesfârşitul hall al etajului de sus dela Palat, se

văd din loc în loc icoane de sute de ani, tablouri cu renume şi obiecte sculptate ori pirogravate.

Ii plac culorile ce se armonizează fără să supere ochiul şi măiestrita lor îmbinare o ia dela florile naturii.

Caută prin orice mijloace să ridice standardul de viaţă al oricărui român în toate domeniile: higienic, nutritiv etc. Când a dat uniforma albă străjerilor, s'a gândit, întâi de toate, că ea constitue un bun prilej de a sădi în tineret, băeţi şi fete, deprinderile de curăţenie, căci albul trădează cea mai uşoară pată. Va sili în felul acesta să se spele cămaşa şi basca cât mai des şi în acelaş timp, corpul să fie curat.

— *Uniforma străjerului, a spus M. Sa, trebue să fie expresia sufletului său şi oglinda calităţilor sale de vrednicie.*

Suveranul este foarte chibzuit în cheltueli şi foarte econom. Işi administrează bunurile personale ca unul din cei mai desăvârşiţi gospodari şi nici-o sumă nu se plăteşte fără să fi avut în prealabil aprobarea şi semnătura Sa. E însă foarte larg atunci când poate ajuta sau pune în valoare anumite laturi ale domeniului regal prin creiaţii de tot felul.

Spiritul acesta de chibzuinţă l-a imprimat şi finanţelor publice, a căror redresare se datoreşte într'o largă măsură exigenţii Suveranului în ceeace priveşte natura cheltuelilor.

A moştenit într'un amestec armonic de sânge, toate marile însuşiri ale rasselor cu care se înrudeşte, altoin-

du-le pe caracterul, vitejia şi omenia românească, ce stau la temelia strălucitei Sale personalităţi.

Dela Anglo-Saxoni, acel spirit de perfect Gentlemen, de caracter neşovăelnic şi de self-gouvernement.

Dela Germani, tenacitatea şi perseverenţa în acţiune, spiritul de temeinică organizare şi înclinare spre latura practică a vieţii.

Dela Latini, vioiciunea, temperamentul, spontanietatea şi uşurinţa de a sesiza şi a se adapta împrejurărilor.

Dela rassa Slavă, înclinare spre misticismul măsurat al credinţei, puterea de a se înfrâna, dragostea de aproapele şi practica rânduelilor bisericeşti.

Religia este o necesitate imperioasă a vieţii obşteşti şi suprema lege a existenţii unui popor.

De aceea, Suveranul nu precupeţeşte nimic din ceeace ar contribui la transformarea bisericii creştine într'o biserică vie, dinamică şi cu adevărat necesară pentru hrana sufletească a neamului românesc.

PROFUND CUNOSCĂTOR A TOT CE ESTE ROMÂNESC

CEL ce s'a născut în sânul poporului românesc, Prinţul, aşteptat de un neam pe care vremea cu ale ei frământări l-a înzestrat cu atâtea calităţi, avea să poarte în sânge tainicul fior al dragostei de trecut şi iubirea pentru întreaga noastră artă populară.

Rar popor în care să predomine atâta gust artistic. In sufletul Românului, frântură a naturii dintr'o armonie divină, se oglindeşte nemijlocit un întreg mileniu de existenţă.

Ţinut sub nedrepte supuşenii şi luptând din greu, cum spune cronicarul „la răspântia tuturor răutăţilor", poporul nostru n'a avut tihna trebuitoare pentru meşteşugul învăţăturii, care să-i pună în valoare vredniciile din orice câmp de activitate.

Pe vremea când noi luam calea codrului părăsindune aşezările din albiile râurilor pentru a ne strânge în grupuri de luptă sub conducerea câte unui Cneaz sau Voevod, pe vremea când scrutam îngrijoraţi din vârfuri de stejari, orizonturile turburate de colbul năvălirilor barbare, pe acea vreme neamurile apusului pe care le apăram noi aici la porţile Orientului, îşi vedeau, tih-

nite, de treabă, ridicând cetăţi de cultură, monumente de artă, ori alte opere de înaltă civilizaţie.

Dar geniul poporului nostru s'a manifestat totuşi, chiar în acele vremuri de restrişte.

O civilizaţie proprie şi-a statornicit temeiuri puternice, în forme cu totul deosebite.

N'am avut arhitecţi de mare renume, dar ne-am durat cetăţi şi locaşuri de închinăciune ce-au înfruntat secole dearândul. N'am avut pictori cu renume, dar pe zidurile mânăstirilor voevodale, mâini de artişti au zugrăvit chipuri şi întâmplări ce astăzi constitue o mândrie pentru noi şi obiect de studiu şi cercetări pentru străinătate.

N'am avut o tehnică a construcţiilor, dar căsuţele noastre de munte cu pridvoare şi porţi înflorate ca şi bisericuţele cu turnuri prelungi, dovedesc un gust artistic neîntrecut.

N'am avut o literatură scrisă, căci binefacerile învăţăturii de carte abia târziu au poposit pe meleagurile noastre, dar descifrăm năzuinţele trecutului prin alte semne decât cele ale scrisului.

Ce sunt oare minunatele încrustări în lemn de pe stâlpii de stejar ai porţilor, de pe uşile bisericilor, de pe grinzile căsuţelor ori de pe ghioagele luptătorilor, decât expresii plastice de gânduri şi nădejdi? Ce sunt înfloriturile de pe covoare ori de pe altiţele iilor, ce sunt doinele şi cântecele păstrate din generaţie în generaţie, ghicitorile, glumele, jocurile, obiceiurile, portul, decât o

exteriorizare a sufletului românesc, lăsat urmaşilor ca o vastă bibliotecă de arhaică cultură?

Ce sunt acele plăsmuiri pline de filosofie a baladelor populare, poveştile spuse la gura sobei, viersul fluierului, ori al frunzei, naiul şi cobza, buciumul şi cavalul?

Trecutul nostru nu şi-a putut scrie civilizaţia, dar a lăsat-o moştenire din veac în veac, încrestând-o în suflete.

.....

Toate acestea le-a cunoscut din frageda copilărie M. Sa Regele Carol II. Nimeni ca Suveranul nostru n'a pătruns mai adânc taina cea mare a trecutului românesc. I-a simţit farmecul şi s'a lăsat atras de plăcerea cercetărilor, descoperind ceeace scăpase multor specialişti în materie de artă populară şi folklor.

.....

Odată, vizitând un mare muzeu din Capitala unei provincii, s'a oprit în faţa unui covor vechiu, cu un colorit pierdut, pe eticheta căruia sta scris modelul, vechimea şi regiunea unde fusese lucrat. Majestatea Sa Regele examinează cu atenţie acest obiect de artă populară şi se adresează directorului ce da lămuriri:

— Acesta nu pare a fi model oltenesc. Aş vrea să văd catalogul căci am impresia a fi mai degrabă din Banat.

Spre uimirea tuturor celor de faţă, într'adevăr, cata-

logul indica o localitate din Banat aşa cum afirmase Suveranul cunoscător.

. . . . . .

Trecând printre şirurile de eleve ale unei şcoli normale din nordul ţării. Majestatea Sa admiră frumoasele costume naţionale şi spuse adresându-se directoarei :

— Frumoase costume, dar nu înţeleg un lucru, când aveţi portul Dv. moldovenesc aşa de pitoresc, dece aţi ales costumul naţional din Vâlcea?!

Arătându-I-se apoi un costum tipic gorjan, Suveranul deasemenea remarcă:

— Da, totul e din Gorj, afară de cămaşă al cărei model e din Argeş.

. . . . . .

Altădată vizitând o veche mănăstire Voevodală, un profesor de istorie rezuma epoca cu întâmplările mai însemnate ale vremii. Suveranul ascultă cu deosebită bunăvoinţă dar la sfârşit, spre uimirea profesorului, intră în atâtea amănunte legând evenimentele epocii şi determinând împrejurările istorice, încât puse în mare încurcătură pe omul de specialitate. Tot astfel asupra picturii vechi şi caracterului ei, asupra inscripţiilor etc. Era savantul istoric legat de orice colţişor al pământului ţării Sale cu urme de demult, evocatoare de mândrie românească.

. . . . . .

Un mare savant englez vizitându-ne ţara, a fost primit în audienţă de M. Sa Regele şi reţinut la dejun. Târziu, la plecare, părăsind Castelul dela Sinaia se adresă adjutantului de serviciu:

— *Am impresia că plec dintr'o sală unde mi s'a ţinut cea mai documentată prelegere asupra originii poporului Român. Suveranul Dv., dincolo de mantia Regală, poartă toga celui mai autentic cercetător de hrisoave şi celui mai competent om de ştiinţă. Ferice de ţara asupra căreia îşi întinde sceptrul domniei.*

. . . . . .

Tot astfel în domeniul tradiţiilor strămoşeşti, M. Sa Regele, înţelegător al valorii lor pentru întregul popor, s'a străduit nu numai să le practice ori să le cinstească prin Inalta-I prezenţă, atunci când Augustul Său Fiu Moştenitor de Tron le pregătea alături de ceilalţi camarazi de clasă, dar mai presus de toate, a căutat să le înţeleagă tâlcul, adică să descifreze în ele acea istorie nescrisă a vieţii străbune.

Suveranul ţine cu tărie la obiceiurile Ţării Sale şi veghiază ca ele să nu fie uitate sau influenţate.

In locul bradului împodobit la sărbătorile Crăciunului, obicei împământenit în vremea de după război, la Palat s'a colindat cu steaua făcută de Măria Sa Voevodul, s'a cântat „Florile Dalbe" şi s'a trosnit din bici cu „Pluguşorul": Mânaţi măi, hăi! hăi!

. . . . . .

Intr'unul din drumurile pe care Majestatea Sa Regele le face cu atâta plăcere prin ţara Sa, I-a răsărit în cale într'o geană de pădure, o cruce veche cu scrisul ros de vreme şi aplecată pe o parte. Suveranul s'a aplecat asupra pietrii pe care muşchiul împletise o măiastră şi fină broderie verde, pentru ca din jumătăţile de litere slavone să reconstitue pecetea vremii pe care n'a cuprins-o cronica, sau pergamentul sdrenţuit.

De 271 ani stătea acolo în rariştea scăldată de soare, biciuită de ploi şi mângâiată de razele albastre ale lunii, pentruca în stânca ei cioplită de o mână dibace, Marele nostru Rege să poată ceti mărturia vredniciei româneşti de-acum trei secole.

.....

M. Sa Regele este un mare admirator al portului naţional. Cu prilejul învestirii M. Sale ca Mare Vornic al Arcaşilor Bucovineni a rămas profund impresionat de nesfârşitele coloane ale miilor de bucovineni tineri şi bătrâni, femei şi copii, toţi în portul lăsat din strămoşi pe deasupra căruia înflorea panglica tricoloră. Cu tulnicele pe umeri, cu fluerul la brâu şi cu căciulile împodobite, trecea o armată nouă de suflete româneşti, desprinsă ca dintr'o veche cronică a vremii lui Ştefan Voevod.

Iar Suveranul a stat în mijlocul lor, luând masa în aceeaş dumbravă depe malul Moldovei, ascultându-le cântecele şi admirându-le jocurile.

— Ce frumos ar fi ca pretutindeni să reinvie portul naţional, a spus atunci Majestatea Sa.

Deaceea, STRAJA ŢĂRII şi-a înscris printre obiectivele principale, întoarcerea la portul străbunilor, folosind cămaşa de cânepă şi portul regional.

. . . . . .

Cel dintâi Cetăţean al Ţării este şi un mare iubitor şi ocrotitor de codru, de munte, de râurile cu torente tumultoase, de rarişti luminoase, de toată acea măreţie a firii ce înalţă sufletul. Aşezarea de basm dela Sinaia cu Peleşul ce-şi îngână mereu povestea, cu freamătul codrului ce se destăinueşte cui vrea să-l asculte, cu piscurile pleşuve ale Bucegilor, cu florile ce râd din margini de cărări, cu bisericuţa veche de lemn adusă din Sihla Zarandului, cu toată armonia de basm a cuibului unde Dinastia noastră şi-a petrecut răstimpul de odihnă, toate acestea, dovedesc un înalt gust artistic şi o nestăvilită dragoste de natură.

La construcţia Palatului Regal, care, aşa cum fusese moştenit, nu mai corespundea mândriei României Mari, trebuia să se taie câţiva copaci ce secole dearândul dăruiseră umbră şi farmec aşezării voevodale.

M. Sa Regele a cerut să rămâie acolo unde sunt. Prea Ii spuneau multe şi prea se legau ca o verigă de porţile trecutului. Deaceea se pot vedea astăzi ca nişte străjeri ai vremii, ocoliţi de cimentul teraselor şi dând un farmec deosebit, măreţei deschideri a Palatului. Sub aceşti copaci şi-a petrecut copilăria, şi prezenţa lor e atât de odihnitoare pentru Cel aşezat de soartă în scaunul de Rege al României.

CAPITOLUL II

PE ŞANTIERUL MUNCII DE RIDICARE A NEAMULUI

PRIN GRAŢIA LUI DUMNEZEU ŞI VOINŢA NAŢIONALĂ

ÎNCĂ din cea mai străveche alcătuire a Neamului nostru, din cea dintâi orânduire naţională, spre Dumnezeu şi spre Domn ne-am îndreptat gândul.

La zămislirea poporului Român, altoit pe tulpina Daco-Romană, credinţa în Cel Atotputernic a stat ca o făclie de veghe şi lumină.

Poate că nu este neam care să fi încredinţat soarta cu mai multă căldură, dragoste şi nădejde în mâinile ziditorului lumii, ca noi Românii.

Deaceea am şi dăinuit, străbătând pripoarele istoriei cu sabia într'o mână şi Crucea în cealaltă.

Am fost un popor plăzmuit din răscruci de vremi şi la răspântii de năvăliri.

Cea dintâi tresărire de conştiinţă naţională, a început cu acelaş cuvânt cu care şi azi Românul îşi începe lucrul: „Doamne-ajută!"

Când îţi reazemi încrederea vieţii în puterea lui Dumnezeu, aştepţi cu seninătate izbânda. Câte văleaturi nu păreau că ne sunt lespezi de mormânt! Câte neamuri sprijinite pe forţă şi ambiţii, n'au trecut cum trec zăpoa-

rele primăvara la topirea zăpezilor! *Noi, pietrele, am rămas.*

Ce taină ne-a păstrat ființa?

Credința nestrămutată în Dumnezeu, ca și dragostea și încrederea în Cel mințuit de El să ne călăuzească soarta: în Domn și Rege.

Prin aceștia am izbândit.

Românul de azi ca și strămoșul de odinioară își face aceiaș mărturisire de credință:

Un Dumnezeu avem în cer,
Un Rege pe pământ avem...

Credința nestrămutată în aceste două icoane ale eternității, nu ne-a putut-o smulge din cugete nici-o supușenie, nici-o silnicie.

Ce frumos ne vorbește Marele nostru Suveran despre însemnătatea bisericii strămoșe:

„In trecutul nostru, cheia de boltă a rezistenței naționale a fost biserica — căci noțiunile de patriotism și de credință se confundau într'una singură — influența organizării sale a fost covârșitoare, în decursul vremurilor.

In lăcașurile sfinte de sub jurisdicția Mitropoliei moldovenești, s'a putut păstra în vremuri de răzmerițe și de bejenie, credința în puterea de rezistență națională".

(Comemorarea lui Alexandru cel Bun — 30 Octombrie 1932).

„Biserica noastră pravoslavnică, întărindu-se, pătrunzând cu adevărat în sufletele tuturor, are acest rol covârşitor de a oţeli românismul, de a-i da putere, de a-l face nepieritor".

(Investirea episcopului de Cetatea Albă şi Ismail — 24 Aprilie 1934).

„Biserica lui Hristos, şi în deosebi a noastră cea ortodoxă, este o biserică îngăduitoare, o biserică a bunătăţii, a milei şi a păcii.

Păstorii acestei biserici trebue să facă dintr'însa un lucru viu.

Credinţa nu stă oblojită, numai în cele patru ziduri ale bisericii, ci în sufletul fiecăruia.

Aveţi grija acestor suflete, doritoare de pace, doritoare de bine".

(Investirea episcopilor de Huşi şi Caransebeş — 8 Martie 1934).

„Biserica a fost centrul cultural al vieţii româneşti, şi e bine ca ea să rămâie tot astfel".

(Investirea episcopilor de Huşi şi Caransebeş — 8 Martie 1934)

„Biserica este a lui Dumnezeu şi a neamului, deci şi a Regelui, care prin faptă şi lege întruchipează neamul; numai lor trebue să le slujească Biserica, şi aceasta spre întărirea şi demnitatea ei".

(Investirea Mitropolitului Bucovinei — 30 Octombrie 1935).

Popoarele fără scutul credinţei, oricât de tari vor fi fost, au rămas doar în paginile cronicilor prăfuite de vremi.

Unde sunt Tătarii, Cumanii, Pecenegii, Avarii?... Ca fumul s'au risipit, înghiţiţi de alte seminţii ale pământului.

Noi am rămas.

Despărţiţi cum am fost, nu ne-am rătăcit totuş. Aveam în suflete *Credinţa în Cel de Sus* şi *Nădejdea în Cel de pe pământ.*

Prin ele Domnitorii trecutului şi-au făcut loc în istorie, istorie pe care au împodobit-o cu vrednicii fără de seamăn.

Cu câtă nespusă mândrie cetim azi, în letopiseţele vremii, titlurile voevozilor de demult:

„Io Mircea Basarab din mila lui Dumnezeu Mare Voevod şi Domnitor a toată ţara Ungrovlahiei şi al părţilor de peste munţi, încă şi spre părţile tătărăşti şi Amlaşului şi Făgăraşului Herţog, al Banatului de Severin Domn şi de amândouă părţile pe toată Dunărea până la Marea cea mare şi cetăţii Dârstorului singur Stăpânitor"...

Sau:

„Din mila lui Dumnezeu, Io Ştefan Voevod Domnul Moldovei"...

Sau:

„Io Mihai, din mila lui Dumnezeu, Voevod al Ţării Româneşti, al Ardealului şi Moldovei baştele şi întăritură a toată creştinătatea"...

Cetindu-le, asculţi par'că de peste veacuri, chemare de bucium şi simţi cum se cimentează o legătură trainică între văleaturile ce-au trecut şi cele ce-au să vină.

Când fiinţa neamului şi-a putut scutura zgura înrâuririlor străine, când a prins a se înfiripa o conştiinţă nouă în sufletul celor ce vorbeau acelaş grai potrivindu-se în cuget şi simţiri şi năzuind spre acelaş ideal, atunci titlul voevozilor s'a întregit cu un element nou.

Astăzi, *Măritul şi Slăvitul nostru Rege Carol al II-lea* ca şi iluştrii Săi predecesori, îşi statorniceşte temeiul domniei *pe puterea şi ajutorul lui Dumnezeu,* dar în acelaş timp şi pe *voinţa Neamului:*

Prin graţia lui Dumnezeu şi voinţa Naţională, Noi Carol al II-lea Regele României, la toţi de faţă şi viitori, Sănătate!

Urare din bătrâni, care uneşte sub faldurile aceluiaş sceptru, puterea sfântă a lui Dumnezeu, năzuinţa poporului şi strămoşescul salut: Sănătate!

Cu gândul îndreptat spre Cel Atotputernic astăzi ca şi în trecut, cu inimile pline de dragostea curată pentru Cel hărăzit de Dumnezeu să ne fie Ocrotitor şi Conducător, cu credinţa neşovăitoare în steaua românismului biruitor, stăm ca o stâncă de granit în jurul Tronului, cucerind tot mai mult locul pe care-l meritäm şi în care ne-a aşezat:

Graţia lui Dumnezeu şi vrednicia străbunilor.

SCRUTĂTOR DE ORIZONTURI

IN vreme de război ştim câtă nădejde se pune pe ostaşul ce veghează de sus din creasta unui deal sau munte, pentruca mulţimea oştirii să nu fie primejduită de vr'un atac duşman.

Sentinela e ochiu neadormit, gata să descopere orice mişcare dincolo, în lagărul inamic. Se ştie deasemenea, că lupta este pe jumătate câştigată, atunci când ai putut să afli gândul celor din faţă.

Dar în timp de pace?

Mai întâi, cuvântul acesta îşi justifică doar aparent, înţelesul.

Când nu e stare de război, adică atunci când luptătorii a două tabere nu-şi asvârle unii altora moartea prin iureş de gloanţe şi obuze, suntem deprinşi să credem că vieţuim în pace.

Realitatea acestei noţiuni însă, rămâne mereu un ideal depărtat, spre care ne îndeamnă statornic Impăratul lumii prin binecuvântarea-i cerească: *Pace vouă.*

Vremea de pace este în fond, un câmp de luptă mai vajnic decât războiul propriu zis, mai cumplit decât bătălia cu tunuri şi celelalte arme omorâtoare.

Aici stau la pândă interese vitale, năzuinţe de supremaţie, orgolii de popoare. Aici se încrucişează alte spade şi se valorifică alte arme de luptă. O Pace pierdută mai mult decât un Război pierdut, înseamnă adesea mormântul întregii naţiuni.

Când glasul tunului a început, o Ţară face un singur efort, cu desnădejdea pe care o dă teama de un destin tragic. In această împrejurare hotărăşte oţelul şi sufletul întărit de credinţă în dreptatea unei cauze.

In marea şi permanenta bătălie a vremii de pace însă, trebueşte un *Scrutător de orizonturi* totdeauna gata la postul de veghe, totdeauna cu privirea aţintită spre depărtările lumii, totdeauna cunoscător al schimbărilor condiţiunilor de viaţă, totdeauna gata să vâslească acolo unde nu pândeşte colţul de stâncă ori ţărmul nisipos.

Lupta aceasta cu valurile nestatornice ale întrecerilor de popoare, este grea, foarte grea.

Este grea mai ales pentru ţările cu bogăţii şi frumuseţi naturale, râvnite de cei din jur.

Poziţia României după marele război, este fixată temeinic pe un principiu de o înaltă etică naţională:

Nu avem gânduri de cuceriri, dar ne-apărăm cu ultima picătură de sânge, brazda hotarelor fireşti.

Acel care şi-a pus urechea la pământ ascultând şi descifrând unanima dorinţă şi voinţă a poporului, pe care apoi s'o înscrie pe steagul năzuinţelor de viitor, este *M. S. Regele Carol al II-lea, neobosit Scrutător de orizonturi,* Simbol şi interpret al neamului, ce-L înconjoară cu toată căldura unui devotament fără seamăn.

Aceste rare şi Inalte calităţi de prevedere, manifestate de Ilustrul nostru Suveran în primul deceniu de domnie, ne-au aşezat Patria pe un plan de apreciată ierarhie în concertul popoarelor lumii. O spunem aceasta cu legitimă mândrie noi Românii, dar au recunoscut-o şi naţiunile europene ca şi ţările de dincolo de ape.

Ca să poţi fi apreciat ca popor, trebue să dovedeşti o puternică voinţă de înfăptuiri în interior, dar în acelaş timp trebue să te afirmi şi dincolo de hotare.

Ca Prinţ Moştenitor, M. S. Regele a călătorit mult, întregindu-Şi şi desăvârşindu-Şi cunoaşterea temeinică a civilizaţiei umane.

Din ocolul lumii s'a reîntors cu sufletul încărcat de năzuinţa şi dragostea de înălţare a Patriei mărite.

Ce orizont cuprinzător îşi va fi statornicit în acea epocă de idealism tineresc al vârstei de adolescent!

A trecut printre stâncile de argint ale Bosforului şi Arhipelagului, s'a oprit la Acropole să descifreze taina veacurilor de civilizaţie elenă, a colindat Egiptul cu piramidele şi Sfinxul pustiului împurpurat, în înfricoşătoarele cataracte ale Nilului cu mormintele dela Luxor şi misterele templului ridicat de Ramses al II-lea, a navigat spre Indii mângâind cu privirea imensitatea albastră a Oceanului Indian, a vânat lei şi pantere în pădurile virgine de bambuşi şi palmieri, a trăit viaţa mistică a credincioşilor lui Budha ca şi viaţa sclipitoare a Rajahilor, a simţit fiorul Pagodelor cu reminescenţele unei vieţi necunoscute nouă, a străbătut Imperiul galben

cu toată comoara datinilor şi obiceiurilor arhaice, ducând pretutindeni în suflet icoana Ţării dragi şi dorul de a o revedea.

In rostogolirea istoriei, a avut prilejul să cunoască viaţa sub cele mai reale aspecte, iar vitregia unor vremuri pe care le-a bravat, departe de a-l descuraja, I-au sporit elanul de a-şi ridica Neamul.

La chemarea poporului Său iubit, pe care-l cunoştea atât de bine din tranşeele dela Oituz, Mărăşti, Mărăşeşti şi Cireşoaia, iată-L *Rege* tânăr şi dornic de a fi Cel dintâi slujitor al intereselor naţionale.

Un deceniu de frământări, transformări şi lupte cum n'a mai cunoscut cronica lumii, I-au pus în lumină Inaltele-I însuşiri de Suveran, ales de Dumnezeu să ne chezăşuiască destinul, într'una din cele mai grele cotituri ale istoriei.

Nu s'a mulţumit numai cu informaţiunile, ori cât ar fi fost ele de juste, ci a căutat să verifice personal realităţile vieţii internaţionale, prin contactul direct cu marii conducători de State.

Iată-L Oaspete al ţărilor vecine, iată-L invitat al Regelui Angliei şi Impărat al Marei Britanii, iată-L la Paris la Preşedintele Republicii, iată-L la Führerul Cancelar al Germaniei.

Pretutindeni a purtat cu mândrie icoana Patriei pe care o simboliza, pretutindeni Şi-a afirmat voinţa de a o ridica şi a o face cunoscută, împletindu-i năzuinţa de paşnică colaborare cu hotărîrea nestrămutată de a-i păstra neştirbit patrimoniul din străbuni.

Acest mare spor de prestigiu, ce s'a adăogat prin Inaltele vizite făcute conducătorilor de State, strălucirii şi demnităţii româneşti, s'a valorificat prin acţiuni de un covârşitor folos naţional, aşezând astfel o coloană puternică poziţiei noastre de putere europeană.

Increderea în noi a crescut, dragostea şi recunoştinţa faţă de Tron şi Purtătorul de Coroană sunt azi sentimente mai calde şi mai puternice ca oricând, iar hotărîrea de a fi: *gata la datorie*, formează chezăşia isbânzii de viitor.

Suntem un popor ce-şi vede liniştit de munca pentru ridicarea sa, căci sus la postul de veghe avem *un Suveran Scrutător de orizonturi*, în care credem cu toată puterea fiinţei noastre.

CĂLĂUZITOR AL DESTINULUI ROMÂNESC

NU putem cunoaşte tainele pe cari ni le păstrează viitorul. Istoria popoarelor este o carte aspră, care nu îngădue nimănui să i se cetească toate paginile dintr'odată.

Definiţia istoriei o dă aşa de frumos Marele nostru Străjer:

„Istoria este mai presus de toate un ceaslov al înţelepciunii din care trebue culese cât mai multe fapte pentru ziua de azi şi pentru ziua de mâine.

Prea des nu se văd decât grijile prin care trecem, prea rar ne uităm greutăţile prin care am trecut şi pe care le-am biruit".

(24 Ianuarie 1934)

Ceeace a fost şi este, înseamnă capitole dintr'o epopee, despre care judecata noastră poate formula critici, dar asupra celor ce vor fi mâine, sau dincolo de mâine, ascuţimea iscoditoare a minţii omeneşti nu poate pătrunde, decât printr'o relativă concluzie trasă din premizele acţiunilor cunoscute.

Pentru tot ceeace aşteptăm însă, pentru necunoscutul ce ne preocupă şi ne strecoară în suflet o grije permanentă cu nădejdi de mai bine, întrebuinţăm cuvântul Destin.

Destinul, spre deosebire de fatalitate, este dinamic.

El cere celor ce-l aşteaptă, o cât mai mare încordare, pentru a-l ridica în strălucire şi lumină.

Poporul românesc nu şi-a aşteptat niciodată destinul, cu braţele încrucişate. Zicătorile pline de înţelepciune ale neamului, ne-o dovedesc:

„*Ajută-te singur, dacă vrei să te ajute şi Dumnezeu*" sau:

„*Cum îţi vei aşterne aşa vei dormi*", sau: „*Ca să nu te înneci, trebue să dai din mâini*".

Toate acestea sunt principii de viaţă, scoase din lunga experienţă a trecutului; legi care se potrivesc tot aşa de bine individului, ca şi colectivităţii naţionale.

Recentele evenimente istorice ne stau pildă vie şi ne învaţă că la făurirea acestui destin contribuim cu toţii, dela cel mai modest slujitor al Patriei, până la cel cu rosturi şi Inalte răspunderi de Stat.

Cine ne călăuzeşte spre culmea de lumină a viitorului?

Care este permanenţa ce leagă văleaturile şi generaţiile ce se urmează?

Ce factor determină calea spre acest destin pe care sufletul nostru îl doreşte cât mai fericit, cât mai strălucit?

Un frumos răspuns îl găsim în cartea „*Enquete sur la Monarchie*" de Maurras prin glasul lui Buffet:

Un Suveran ereditar se confundă cu destinul neamului ce l-a ales. El reprezintă creerul şi sistemul nervos central al unei naţiuni. Freamătă cel dintâi la semnele primejdiei pe care ştie să le descopere ca nimeni altul şi nu are decât o singură aspiraţie: aceia a Neamului Său.

Construcţia sa de ordin spiritual este după cum sună un enunţ geometric, poziţia în care-L obligă să acţioneze interesul şi binele public. Şi El se poate înşela fără îndoială, dar e factorul Suprem care sesisează şi îndreptează fără întârziere.

Ceeace este admirabil într'o monarhie, este supleţea şi varietatea forţei sale, siguranţa viitorului.

Rândurile de mai sus învederează covârşitorul rol al unui Suveran, în călăuzirea poporului spre destinul său.

M. S. Regele Carol al II-lea, pe care Providenţa ni L-a dăruit într'unul din momentele critice ale vieţii publice de după război, intrase de mult în conştiinţa Neamului ce-L înconjurase cu atâta dragoste, cu atâta respect şi cu atâta nădejde pentru consolidarea Patriei întregite, la înfăptuirea căreia luase parte ca ostaş, ca sfetnic şi ca Prinţ de Coroană.

Născut şi crescut pe pământ românesc, hrănit din bucuriile şi durerile poporului, sorbind din datini şi obiceiuri vechi aceiaş pătimaşe dragoste de glie, cucerit de taina sfântă a credinţei străbune şi strângător al tuturor năzuinţelor obşteşti, Suveranul nostru este cu ade-

vărat *creerul şi sistemul nervos central al Naţiunii Române*, cum defineşte pe Monarh, Charles Maurras.

Ca şi Marii Săi înaintaşi, Suveranul României Şi-a înfrăţit destinul cu al Ţării pe care o simbolizează, simţind vibraţiile năzuinţelor obşteşti din care descifrează şi trasează liniile mari ale viitorului.

Nici un alt Rege al pământului n'a trăit mai intens viaţa autentică a ţării sale, ca Marele nostru Suveran.

Aici stă una din marile taine ale strălucitelor realizări cu care Şi-a împodobit domnia.

Cine n'a tresărit de o nestăpânită admiraţie, când L-a văzut copil cu păr de aur, îmbrăcat cu straele de cioban, în cămaşă înflorată cu arnici, în opinci ţărăneşti şi căciula din străbuni, rezemat în bâta crestată cu migală de mânuţa Lui de copil regesc?

Prinţul Carol, spune distinsa scriitoare franceză Michelle Deroyer, în lucrarea „Au Pays de Carol II", este un Prinţ autentic Român. Primele Sale gânguriri au fost „Baba" poveştilor vechi şi „Ursu". Creşterea ce I s'a dat a fost severă, căci viaţa pentru Conducătorii de popoare este mai aspră decât a supuşilor. In sufletele lor trebueşte sădit principiul dreptăţii prin cunoaşterea tuturor greutăţilor de trai.

Prinţul Carol ştia din cea mai fragedă vârstă că Patria Sa îşi durase existenţa din suferinţele trecutului milenar.

Ce mult doria El să fie asemănător cu acei Voevozi apărători ai Crucii şi gliei strămoşeşti:

Mircea Voevodul, Mihai Viteazul, Ştefan cel Mare, Brâncoveanu etc.

Când i se povestea despre viaţa marilor Domnitori şi ai precursorilor căliţi în suferinţă, ochii Săi albaştri se înviorau de o putere tainică şi în suflet se proecta arzătoarea dorinţă de a fi cât mai curând în serviciul Patriei şi poporului Său.

Trăirea aceasta nemijlocită a realităţilor româneşti, I-a prilejuit cunoaşterea profundă a sufletului naţional şi preţuirea frumoaselor calităţi pe care a ştiut să le descopere şi să le pună în valoare atunci când vremurile au cerut.

Şi dacă este adevărat că în vremuri de restrişte se cimentează legătura sfântă între Rege şi Popor, apoi epopeia întregirii, a cărei prefaţă s'a scris cu atâta suferinţă şi sbucium sufletesc, îndurate dela Rege şi toţi membrii Familiei regale până la cel din urmă cetăţean al Ţării, a fost examenul marei încercări a dragostei nemăsurate care porneşte de sus în jos, în aceiaş măsură cu care se ridică de jos în sus.

Destinul Neamului Românesc?!

Il aşteptăm pe şantierul muncii de ridicare a Ţării cu mistria consolidării dinăuntru şi cu armele în piramidă.

In faţa noastră se găseşte un simbol: *Regele Ţării.*

Din culmea în care se găseşte la Inaltul Său post de comandă, scrutează cărările soartei şi hotărăşte legile de măreţie naţională.

Avem un drum comun şi credem cu tărie în steaua

viitorului nostru, spre care ne călăuzeşte cu atâta grijă şi părintească ocrotire, Marele Străjer al Ţării în frumoasele-I cuvinte:

„Toţi Românii sunt datori, în aceste clipe, când multe primejdii se pot ivi, să lase la o parte interesele personale, şi să munciască cot la cot, într'un singur gând: al consolidării naţionale.

Toţi trebuie să fie conştienţi că numai printr'o întărire şi înflorire a obştei româneşti, poate fiecare să-şi găsiască fericirea şi liniştea.

Nu poate să mai existe în România de mâine un interes particular, care să nu stea alături cu interesul obştesc al Patriei.

Consolidarea ţării este o datorie faţă de istorie, faţă de sutele de generaţii care au luptat şi au pătimit pentru menţinerea unui neam statornic, care şi-a jucat, tăcut dar hotărât, rolul lui în desvoltarea civilizaţiei europene.

In numele acestui trecut, în numele acestor străbuni, cari au îndurat atâtea pentru viabilitatea neamului românesc, trebuim noi, cei de astăzi şi aceia care ne vor urma, să luptăm şi să ne unim, pentru ca o moştenire atât de glorioasă să fie ferită de orice primejdie duşmană!

(Răspuns la felicitările Guvernului — 1 Ianuarie 1939).

SIMBOL AL UNITĂȚII NAȚIONALE

DACĂ analizăm puțin cel mai redus nucleu de colectivitate, *familia*, observăm în mic, aceleași fenomene cari determină și legile fundamentale după care evoluiază o Națiune.

Tatăl reprezintă girul de autoritate și prestigiu familiar, iar grija lui de căpetenie este îndreptată spre o existență cât mai onorabilă și de un cât mai accentuat prestigiu. El asigură poziția socială a micii colectivități prin tot ce poate înfăptui, ca și prin posibilitățile sale de afirmare.

Una din grijile de căpetenie este aceia de a se releva în mediul înconjurător, câștigând încrederea și respectul unanim.

Părintele stabilește în acelaș timp *unitatea de familie*, armonizând viața copiilor și celorlalți membri, punând de acord interesele generale și fixând liniile unei conduite care să realizeze principiul educativ și etica bunelor deprinderi.

El trebue să aibe în vedere vârsta celor pe cari îi ocrotește, varietatea aptitudinilor și preocupărilor firești.

Ca să poată reuși în greaua sa misiune, tatăl are ne-

voe să fie înţeles şi ajutat, respectat şi mai presus de toate *iubit*.

Orice acţiune lăturalnică a unuia din membri, se răsfrânge asupra bunului mers al familiei întregi.

Munca şi credinţa trebue să fie pentru toţi temeiul de viaţă colectivă.

Dacă lărgim acum cadrul acestei celule sociale şi reconstituim organismul marei colectivităţi naţionale, găsim aceleaşi elemente principale, pe fundamentul cărora se ridică o Ţară.

Părintele ocrotitor şi călăuzitor al marei familii româneşti este Suveranul.

Din câmpul vast al multiplelor Sale preocupări, Monarhul îşi asumă tot ceeace poate creia nimbul de lumină şi prestigiu pentru poporul Său.

El face istoria.

De Regele Carol I se leagă *independenţa ţării, regalitatea* şi primele începuturi de civilizaţie autohtonă. El a tras cea dintâi brazdă pe un ogor ce-şi aştepta sămânţa nenumăratelor înfăptuiri.

Regele Ferdinand I a înscris în istoria Neamului un alt capitol de glorioase vrednicii româneşti, culminând cu *epopeia întregirii*.

M. Sa Regele Carol al II-lea, al treilea în scaun de Regi, a deschis odată cu primul deceniu de domnie un capitol care încoronează şi pune în valoare marile înfăptuiri de până aci, statornicind o înţeleaptă pedagogie naţională, care să transforme sufletul românesc, dându-i tot-

deodată conştiinţa unei misiuni ce are de împlinit aici la porţile orientului.

La frageda vârstă a visurilor de adolescent (17 ani), iată ce scria sub pseudonimul „Cadero" (Carol de România) în revista ştiinţelor aplicate:

O, Românil ieşiţi din scepticismul vostru şi ajutaţi pe aceia cari sunt meniţi să facă a fălfâi pe câmpul nesfârşit al văzduhului, drapelul măreţ al Patriei...

Coloanele de rezistenţă şi tărie, le-a fixat în comandamente de muncă, cristalizate în principiul sfânt al *unităţii de simţire şi acţiune.*

Războiul întregirii a fost câştigat prin jertfe grele.

Din sutele de mii de morminte presărate pe întinsul Ţării aşezată în dreptele-i hotare, răsar tot atâtea lumini ce ne ţin trează conştiinţa marilor îndatoriri. Pe creste de munte ca şi pe zăvoaie de ape, oriunde îţi întorci privirea, întâlneşti mărturia sacrificiului obştesc al generaţiilor ce ne-au lăsat moştenirea visată din strămoşi.

Deasupra tuturor jertfelor, deasupra conştiinţii şi răspunderilor prezente, deasupra plaiurilor însorite de cele mai calde şi luminoase raze şi peste comoara nepreţuită a datinilor, obiceiurilor, a portului, a graiului şi sufletului românesc, fâlfâie *permanenţa unui Simbol* spre care ni se îndreaptă gândul şi hotărîrea, dragostea şi nădejdea: *Regele Ţării.*

El reprezintă *Unitatea veşnică a neamului*, icoana care strânge din privirile celor 20 milioane de Români, ce se îndreaptă cu nețărmurită dragoste spre ea, fiorul năzuinţelor obşteşti călăuzindu-le spre limanul strălucirii veşnice.

Ce cuvinte de evanghelie adresează tineretului!

„Unificarea naţională, a făcut-o generaţia dinaintea voastră; consolidarea acestei unificări, voi, generaţiile ce se ridică, aveţi datoria de a o împlini".

(8 Iunie 1937).

„Fiecare generaţie cu timpul ei, fiecare generaţie cu mentalitatea ei, fiecare generaţie cu sufletul ei.

Fără a crede că generaţiile, care au făcut marele război şi care, cu sufletul lor de atunci, au înfăptuit unificarea definitivă a României, au fost mai prejos decât cele de astăzi, am credinţa că sufletul generaţiei de astăzi, este ceeace trebue Ţării de astăzi".

(Doctor honoris causa Universitatea Cluj — 13 Iunie 1937).

„Fiecare tânăr trebue crescut în credinţa că este mândru de a fi român, că este mândru de ţara lui şi că, prin sentimentul lui de solidaritate naţională şi prin muncă neprecupeţită în folosul obştesc, trebue să contribue la progresul Patriei".

(Radio — 1 Decembrie 1935)

„Am luptat cu credință și am biruit, cu jertfa intereselor noastre individuale.

Această jertfă nu s'a sfârșit cu împlinirea primului țel al luptei, ci ea trebuie să continue, ca să se îndeplinească unitatea sufletească a tuturor forțelor pentru cucerirea țelurilor de mâine: prosperitatea și întărirea României".

(Inaugurarea Arcului de Triumf — 1 Decembrie 1936).

„Numai o Românie unită va putea năzui la o desăvârșită consolidare și glorie.

Numai o Românie unită va fi în stare să fie atât de puternică, încât nici un dușman — fie dinăuntru, fie din afară — să nu îndrăznească să se atingă de ea".

(Școala pregătitoare de ofițeri — 18 Decembrie 1938).

Cine poate prețui și înțelege mai bine această *Unitate de suflet* românesc decât Suveranul, care a trăit momentele mari ale înfăptuirii ei și care a contribuit efectiv la realizarea idealului național?

„România trebue de acum înainte să păşească pe un drum nou.

Ea trebue să-și afirme ființa ei națională și intangibilitatea granițelor, prin alte mijloace decât pietrele de hotar și piepturile vitejilor ei ostași".

(Iași, decorarea orașului — 1 Noembrie 1933).

In tranşeele din valea Caşinului ca şi la Oituz în timpul grelelor lupte, Prinţul Carol înfruntând primejdiile, venea ca o rază de nădejde şi încurajare, de multe ori pe neaşteptate, controlând hrana trupei, starea echipamentului, dând preţioase îndrumări tactice şi ridicând moralul ostaşilor din primele linii.

Astăzi, acest măreţ *Simbol al Unităţii naţionale* este aşezat ca un talisman al isbânzii în sufletele tuturor Românilor, radiind încrederea şi dragostea pentru propăşirea Patriei.

Copiii, viitorul Neamului, se pregătesc în spiritul cel nou al doctrinei străjereşti, pe care a dăruit-o generaţiilor ce se ridică ca pe o hrană a sufletelor ce trebuesc oţelite, asigurând astfel veşnicia unităţii naţionale. Prezentul e clipa care zboară. Viitorul a fost şi este pentru M. Sa Regele preocuparea de căpetenie, căci el reprezintă veşnicia.

Pentru această veşnicie Şi-a închinat toate puterile şi însuşirile cu care a fost înzestrat de Dumnezeu.

Ce frumos şi cât de strălucit a fixat Majestatea Sa în discursul dela 27 Februarie 1939, dăruirea unei părţi a sbuciumului de fiecare zi, pentru cele ce vor rămâne dincolo de existenţa noastră:

„Trăim pentru viitor, prin tot ce-a fost bun şi sănătos în trecutul nostru. Datorăm urmaşilor noştri moştenirea neprihănită a strămbunilor. Nu trăim pentru noi şi pentru ziua de azi. Noi cei de-acuma suntem pieritori. Veşnică este entitatea naţională. Veşnic este progresul Naţiunii. Iată scopul. Pentru ea trebue să ne închinăm viaţa şi

toată munca noastră. Nu producem pentru ceeace este pieritor, ci pentru ceeace rămâne de-apururea. Simbolul veşniciei sunt copiii noştri, iar veşnica noastră este România.

La muncă deci cu Credinţă pentru Patria noastră scumpă.

Trăiască România veşnică în hotarele ei fireşti".

Cuvinte de evanghelie, smulse din suflet şi dăruite sufletelor.

Iată cum Suveranul ne arată datoria faţă de Patrie:

„A fost o fatalitate istorică, a fost un fapt contra căruia oricine ar fi putut să lupte, dar care trebuia să se sfârşească prin acea unire a tuturor Românilor.

Dar niciodată această realizare, oricât de naturală ar fi ea, nu şi-ar fi avut înţelesul ei înalt, nu ar fi putut să însemne în istoria lumii acelaşi lucru, dacă nu ar fi fost clădită pe temelia unor sacrificii de sânge, care au făcut ca această credinţă să fie vie şi care pentru viitor ne impune nouă, generaţia de astăzi şi cea de mâine, datoria neprihănită de a păstra această moştenire neştirbită şi din ce în ce mai întărită din punct de vedere al credinţei naţionale şi din punct de vedere al puterii morale".

(Alba Iulia. Desvelirea monumentului lui Horia, Cloşca şi Crişan — 14 Octombrie 1937).

Când zicem Rege, înţelegem Ţara şi veşnicia unităţii naţionale.

TEZAUR AL NĂZUINȚELOR DE VIITOR

„Noi, aci, la marginea de răsărit a Europei, am fost zidul asupra căruia s'au prăvălit atâtea și atâtea năvăliri și noi am rămas aci neclintiți, îndeplinindu-ne fără șovăire înalta misiune a destinului nostru istoric.

Poetul a zis: „Apa trece pietrele rămân". Un lucru e cert: permanența poporului român.

(Radio — Ora Națiunii — 18 Septembrie 1933).

FIECARE avem o năzuință spre care tindem, dar la capătul căreia nu ajungem niciodată. Ceeace ni se pare că am atins în anumite împrejurări, nu este decât o fază a idealului. Năzuința este un nesfârșit urcuș de munte. Când credem că am ajuns, vedem că alt orizont se deschide, dincolo de care urmează un altul.

Este senzul vieții și justificarea ei.

Idealul este veșnic, ca și năzuința de a-l realiza.

Odată de mult, ni se părea că Unirea tuturor Românilor este supremul ideal. In momentul când l-am înfăptuit, ne-am dat seama că ceeace visam nu era decât o etapă în drumul fără de sfârșit al viitorului.

Din culmea unde am ajuns prin atâtea jertfe și deasu-

pra căreia credeam că ne vom odihni dominând împrejurimile, am văzut că se ridică noui creste şi plaiuri, spre care ne îmbie puterea interioară a năzuinţei.

Viaţa nu suferă odihna şi se răzbună pe acei ce-o prelungesc.

O epocă de popas a unei Naţiuni, fie ea cât de scurtă, face să se distanţeze de celelalte. Sforţarea va trebui să se dubleze şi descurajarea se profilează în conştiinţe.

Deaceea, ca şi ţăranul care simte că se odihneşte când întoarce plugul la capătul răzorului, pentru a-l înfige apoi într'o brazdă nouă, poporul românesc îşi găseşte izvorul de energie în varietatea preocupărilor şi acţiunilor constructive.

Primul exemplu îl dă însuşi M. Sa Regele Carol al II-lea, neobosit răscolitor de energii şi cercetător atent al nevoilor de viaţă naţională, în care pulsează ritmul vieţii obşteşti şi năzuinţele poporului:

„Spada care se ridică falnică spre cer, să fie semn tuturor acelora cari râvnesc asupra pământului românesc; această spadă va cădea fulgerător, afirmând încă odată tăria şi dreptul nostru".

(Desvelirea Monumentului Biruinţei la Mărăşeşti — 20 Septembrie 1934).

„România nu-şi alcătueşte o forţă armată în scopuri agresive; hotărît nu, dar tot aşa de hotărît o întăreşte, ca să apere, în orice clipă, graniţele ei fireşti şi drepturile neamului românesc.

Aceasta întărire a oştirii, asigură poziţia noastră internaţională şi dă mai multă greutate cuvântului nostru.

Ea ajută firul politicii externe, politică de independenţă şi demnitate naţională.

Vrem raporturi bune cu toţi, vrem convieţuire paşnică cu vecinii noştri.

Vom păstra alianţele noastre, vom iubi pe prietenii noştri, dar vom apăra cu hotărîre şi sfinţenie drepturile noastre".

(Răspuns la felicitările Guvernului — 1 Ianuarie 1939).

Aceste năzuinţe, în manifestarea cărora descifrezi o declanşare de energii colective, se îndreaptă spre orizonturi deosebite, dar care formează complexul vieţii naţionale.

Apărarea hotarelor şi integrităţii naţionale. Cea dintâi şi cea mai puternică năzuinţă manifestată statornic de *Marele Străjer al Ţării,* ca un reflex al nestrămutatei voinţi naţionale, este apărarea şi întărirea graniţelor româneşti ca şi a întregii vieţi autohtone.

Pentru realizarea acestui imperativ, Majestatea Sa nu precupeţeşte nici-un sacrificiu, nici-o sforţare. Prin întărirea continuă a armatei în frunteta căreia se găseşte, prin înzestrarea acestui factor de o covârşitoare însemnătate pentru asigurarea viitorului, cu tot materialul necesar dar şi cu tăria unei credinţe în dreptatea cauzei, M. Sa Regele a dovedit că ştie ce vrea.

Ceeace face însă tăria de stâncă a preocupărilor de

apărare națională, este mai mult decât orice, temeiul unei etici a cărei profunzime justifică certitudinea victoriei: *Noi nu urmărim cuceriri de neamuri, dar ne apărăm brazda sub care avem îngropați strămunii.*

Par'că ne vine din adâncuri de veac, ecoul versurilor cu care Mircea își statornicia isbânda:

Eu îmi apăr sărăcia și nevoile și Neamul
Și de-aceia tot ce mișcă 'n țara asta, râul, ramul
Mi-e prieten numai mie, iară ție dușman ți-este
Dușmănit vei fi de toate, făr'a prinde chiar de veste.

Dragostea deosebită pe care M. S. Regele o arată statornic armatei, se evidențiază și din frumoasa tradiție de a se găsi în zile de sărbători mereu în mijlocul ostașilor și corpului ofițeresc ca și din Inaltul gest de a invita la Palat și a reține la masă pe toți tinerii ofițeri șefi de promoție din diferitele arme, în ziua fericită când li se așează pe umăr prima tresă de sublocotenent. Sunt clipe mărețe cari se reflectă în adâncuri de suflete ostășești, cimentând legătura curată între Comandantul Suprem și acei ce-L reprezintă în fața unităților.

Ce cuvinte frumoase le adresează cu acest prilej Suveranul:

„Spre a fi un ofițer definitiv trebue mai presus de toate să fii cetățean desăvârșit.

Din tot sufletul doresc ca ofițerii Români să fie pildă tuturora, având înaintea ochilor virtuțile ce stau la te-

melia oricărei armate; credință către Suveran, dragoste de Patrie, camaraderie loială, simțul neșovăitor al datoriei".

(Jurământul noilor ofițeri — 1 Iulie 1931).

„Cariera de ofițer este un apostolat, semănat de greutăți și de sacrificii pe care nu le poți învinge decât prin înalte virtuți sufletești".

(Sinaia. Înălțarea la gradul de sublocotenent al Măriei Sale Voevodului Mihai — 25 Octombrie 1937).

„A fi ofițer nu înseamnă a purta numai uniforma; înseamnă a fi om întreg și înainte de toate, a avea spiritul de credință și spiritul neprecupețit al disciplinei.

Acest suflet, care sunt convins că bate în sufletele voastre, trebue să se desvolte și să crească, ca să devină o a doua natură".

(Ridicarea la gradul de sublocotenent a promoției 1937 Măria Sa Mihai Mare Voevod de Alba Iulia — 4 Iulie 1937).

„In timp de pace educatori ai națiunii, în timp de război apărători vajnici ai granițelor țării, aceasta este datoria voastră de orice clipă".

(Jurământul elevilor școlii militare București — 18 Noembrie 1933).

„Cariera de ofițer nu este o meserie ca ori și care alta, ea este un apostolat, căruia îi dărueşti toată ființa ta.

Esența chiar a jurământului ostășesc este nobilă, căci ea conține făgăduiala de a rămâne credincios fără șovăire până la suprema jertfă.

Ofițerul, deci, din această clipă nu mai aparține decât Patriei. El are datoria supremă de a fi statornic în slujba acestei singure cauze".

(Școala pregătitoare de ofițeri — 18 Decembrie 1938).

„Ați înțeles, dorind să deveniți ofițeri, o carieră care a fost totdeauna socotită ca una din cele mai nobile.

In trecut, ea era alcătuită numai din aleșii clanului boieresc; astăzi ea este larg deschisă oricui.

Dar chiar dacă ea nu mai este alcătuită dintr'o nobilime de naștere, ea trebue să constitue o elită a națiunii, o noblețe a sufletului, plină de credință către Țară și Tron".

(Școala pregătitoare de ofițeri — 18 Decembrie 1938).

SPRIJINITOR ŞI OCROTITOR AL CULTURII NAŢIONALE

O altă preocupare a Suveranului nostru care reprezintă o puternică năzuinţă a tânărului popor românesc, este *cultura naţională.*

Cu slovă de aur ne-o spune M. S. Regele:

„Ce a însemnat această naţie românească în cultura omenirii?

Fără şovăire avem dreptul de a răspunde că şi noi avem un loc, fie el chiar modest, dar în modestia lui, hotărîtor şi falnic.

Dacă n'ar fi decât faptul că de zidul mândrilor Carpaţi s'au izbit şi fărămiţat atâtea cotropiri distrugătoare a lumii civilizate de pe atunci!

Noi am fost creozotul istoric în care s'a contopit într'o veşnică fierbere, cultura Apusului cu aceia a Răsăritului. Din acest aliaj, produs al atâtor dureri şi puteri de rezistenţă, a răsărit cultura specific românească".

(La Soc. Radio-Difuziune — 11 Februarie 1932).

Imbogăţirea patrimoniului prin tot ce poate creia spiritul românesc, prin tot ce poate constitui o mândrie care să treacă dincolo de hotar, constitue un puternic mijloc de afirmare a geniului naţional.

Iată câteva fragmente din evanghelia culturii româneşti:

„In sufletul Meu este o dragoste adâncă şi o credinţă desăvârşită, că prin carte, se propagă cultura şi că prin cultură se înalţă un neam".

(Ziua cărţii — 24 Iunie 1938).

„Oamenii sunt trecători, faptele lor chiar sunt trecătoare, dar gândirea lor rămâne veşnic, ca o pecete a timpurilor".

(Săptămâna cărţii — 12 Mai 1935).

„Eu nu pot concepe că o ţară poate să însemneze ceva, ori cât ar fi de mare puterea ei armată, dacă nu-şi sporeşte până la extrem patrimoniul intelectual. Numai prin acest aport adus tezaurului cultural al omenirii, o naţiune poate rămâne înscrisă, pentru totdeauna în istoria civilizaţiei".

(Academia Română — 3 Noembrie 1931).

„Neamurile dela care au rămas cele mai adânci urme au fost acelea care au excelat pe tărâmul culturii, al civilizaţiei şi progresului omenirii".

(Serbările Astrei — 8 Septembrie 1933).

„Astăzi, când neamul nostru are fericirea de a fi unit într'un singur trup, opera culturală stă pe primul plan al înfăptuirilor, căci ea este chezăşia supremă a menţinerii neamului nostru".

(Serbările Astrei — 8 Septembrie 1933).

„Cultura nu este un lucru de sine stătător; este un element de căpetenie în sinteza puterii şi dreptului la viaţă al unui neam.

Ea este partea nepieritoare a patriotismului naţional, care dă dreptul unui popor de a supravieţui eternităţii".

(Universitatea Cluj. „Doctor honoris causa" — 13 Iunie 1937).

M. S. Regele a dinamizat cultura noastră, stimulând energiile şi aşezându-le în cadrul vieţii de stat. Iubitor al graiului curat moştenit dela strămoşi ştie ca nimeni altul să cucerească prin frumuseţea discursurilor pornite din adâncul sufletului, adevărate pagini de evanghelie românească şi îndreptare de viaţă obştească. Inzestrat cu podoabele unei culturi superioare, Marele Străjer e în curent cu întreaga evoluţie a spiritului omenesc. Prin tot ce a realizat în acest domeniu ca şi prin grija şi atenţia de care s'a bucurat cultura şi ştiinţa românească, M. S. Regele Carol al II-lea merită cu prisosinţă titlul de Regele Culturii.

Iată câteva exemple de preţuire a cărţii:

„Cartea este acel motor de vieaţă, acel mare îndrumă-

tor spre fapte, care, din frageda copilărie, până la adânci bătrâneţe, este un tovarăş nepreţuit al omului.

Dela copilul mic, care răsfoeşte—adesea rupându-le—foile, şi pe care nu-l atrag decât pozele, până la adolescentul purtat de ritmul poeziei, şi până la omul matur, care citeşte ca să-şi întărească sufletul, cartea reprezintă întreaga desfăşurare a vieţii omeneşti".

(Ziua Cărţii — 20 Mai 1933).

„Prăznuirea cărţii, care este bine şi trebue să fie totdeauna o tradiţie sfântă a intelectualităţii româneşti, este o prăznuire a gândului şi a sufletului întregului nostru neam".

(Inaugurarea săptămânii cărţii — 12 Mai 1935).

„Produsul literaturii româneşti trebue să fie produsul întregului suflet al neamului Meu.

Iată directiva Mea:

„Dela sufletul scriitorilor la sufletul cititorilor şi prin sufletul cititorilor la ridicarea sufletului neamului".

Iată lozinca, ce de astăzi înainte trebue să conducă scriitorimea".

(Luna cărţii — 9 Mai 1936).

MARE INDRUMĂTOR IN ECONOMIA NAŢIONALĂ

UN popor îşi statorniceşte puterea existenţii pe coloana economiei naţionale. M. Sa Regele a înţeles acest însemnat comandament şi a dat impuls tuturor ramurilor de producţie românească. Industrii de tot felul şi-au luat avânt şi bogăţia ţării cu nesecatele ei isvoare, a fost pusă în valoare. Un spirit nou începe să se adâncească în conştiinţa publică: naţionalizarea tuturor ramurilor de producţie în care abundau străinii. Inalta preocupare s'a extins apoi asupra principiului de completă independenţă economică, prin acorduri cu străinătatea unde să ne desfacem produsele.

Ce cuvinte pline de îmbărbătare rosteşte Marele nostru Rege!:

„Desvoltarea bogăţiilor naturale ale României este una din nevoile absolute ale zilei de mâine; nu putem lăsa atâtea ş'atâtea comori neproductive.

Pentru a propăşi avem nevoie de noui mijloace şi aceste mijloace trebuesc găsite".

(Răspuns la felicitările Guvernului — 1 Ianuarie 1939).

„In această încurajare, în această nouă desvoltare, care voiți să o dați industriei cânepei și inului, Eu nu văd numai un mare spor de venit pentru economia națională, văd mai ales împlinirea unui gol în viața țărănească.

Țăranul nostru, obișnuit de a lucra numai cultura pământului și de a se odihni în restul timpului, va găsi prin această nouă industrie, — care trebue să fie o industrie casnică, — mijloace noui de trai și o speranță sănătoasă de bună și rodnică îmbogățire".

(Expoziția Ligii naționale a femeilor române — 10 Mai 1937).

„Această Academie este o școală de știință, dar este o școală care are și un scop înalt național: acela de a crea o adevărată economie națională, un adevărat comerț și o industrie națională românească".

(Inaugurarea Bibliotecii Academiei de Inalte studii comerciale și industriale din București — 30 Noembrie 1935).

STRĂLUCIT ANIMATOR DE TINERET

IN cadrul marilor probleme de interes național și ca o expresie a năzuinții de asigurarea viitorului, M. S. Regele a luat sub Inalta Sa ocrotire educația și îndrumarea tineretului.

STRAJA ȚĂRII este o instituție al cărei fundament ideologic și doctrinar a fost fixat de Majestatea Sa, prin aplicarea unei metode specific românești. Șase milioane de tineri cresc astăzi în atmosfera vieții celei noui, îndrumați de o sută de mii de comandanți, profesori, învățători, ca și din celelalte profesiuni sau îndeletniciri.

Icoana Țării, așezată în concertul popoarelor lumii la loc de cinste, se întregește astfel prin temeinica pregătire a generațiilor ce se ridică, asigurând desvoltarea viitoare a Neamului prin realizarea Devizei:

Credință și Muncă pentru Țară și Rege!

STRĂJER AL CREDINȚEI ȘI TRADIȚIILOR STRĂMOȘEȘTI

CREDINȚA care nu este urmată de exemplul viu al faptei, este un pom fără roade. Numai atunci fiorul sfânt ce încălzește un suflet, dobândește aureola desăvârșirii, când a putut depăși cadrul unei abstracțiuni, intrând în domeniul creiației.

Credința neamului nostru este dinamică. Pe fondul ei moral și religios se brodează fapta, generatoare de progres.

M. S. Regele Carol al II-lea este și în acest domeniu de spiritualitate, Cel dintâi la datorie.

Născut pe pământul Patriei, botezat în religia strămoșească, Fiul de Rege coborîtor din cele mai ilustre familii domnitoare, a avut ca orice Român în jurul cristelniții, în care avea să fie scufundat după datină, aceleași fețe bisericești îmbrăcate în aceleași odăjdii sfinte, supus acelorași orânduiri ale credinței.

Dragostea de biserică și cele sfinte, formează pentru Suveranul României, una din principalele caracteristici ale vieții.

Crede cu toată tăria în legile creştine şi le respectă cu adâncă cucernicie.

Iată câteva din măreţele îndemnuri ale Suveranului:

„Biserica a fost centrul cultural al vieţii româneşti, şi e bine ca ea să rămâie tot astfel".

(Investirea episcopilor de Huşi şi Caransebeş — 8 Martie 1934)

„După şcoală, în care s'a învăţat ce trebue să ştie fiecare, voi ierarhii aveţi frumoasa datorie de a fi educatorii slujitorilor altarului.

Puterea noastră, a unui popor, oglindeşte puterea morală a bisericii lui.

Faceţi ca această oglindire să fie aşa, ca toţi să ne bucurăm de dânsa".

(Investirea episcopilor Aradului şi Hotinului)
21 Decembrie 1935

„Mai mult ca oricând, parabola Mântuitorului despre semănător este actuală, dar nu trebuie să ne speriem de pământul neroditor; ca şi în agricultură, trebuie să învăţăm să ne pregătim ogorul, ca să încolţească mai roditor lanul".

(Investirea Mitropolitului Moldovei şi Sucevei)
30 Ianuarie 1935

La Palatul regal, postul este o realitate cum poate doar la ţăranul satelor se mai întâlneşte.

După lăsatul de sec, întreaga bucătărie este schimbată, iar viaţa în cuprinsul Palatului este străbătută de o cucernicie cu adevărat creştinească.

Din loc în loc, pe largul coridor de duce spre Capelă, mugurii de aur ai candelelor luminează icoane vechi de sute de ani, multe fără podoaba metalică.

In postul Paştelui, când încep deniile, Majestatea Sa, întovărăşit de Augustul Său Fiu, Moştenitorul Tronului, porneşte fără alai spre dealul Patriarhiei, unde îngenunche pe lespedea rece ce-ţi dă fiorii veşniciei, împlinind astfel nu o datorie, ci răspunzând unui adânc sentiment faţă de Acel pe care-L chiamă în scrisul cronicii Regale: *Prin graţia lui Dumnezeu...*

In dangătul clopotelor din noaptea cea sfântă a Invierii, Majestatea Sa descifrează taina cea mare a renaşterii Neamului Românesc şi împărtăşania pe care o primeşte după ce mai întâi Şi-a făcut mărturisirea, înseamnă legătura sfântă pe care o împlineşte ca *Uns al Domnului*, între *Divinitate şi Popor*.

Adânc iubitor de biserică, Suveranul nostru a subliniat în nenumărate rânduri cu prilejul învestirii de înalte feţe bisericeşti, rolul ei covârşitor în desvoltarea statului român.

„Biserica trebue să fie dinamică, generatoare de fapte măreţe, aşa cum a fost mereu în trecutul neamului nostru".

Ce bisericuţă sau mânăstire voevodală, a rămas necercetată şi neajutată de Marele nostru Străjer al Credinţei?!

Când la împlinirea a 400 de ani dela moartea lui Ştefan Voevod, clopotul cel mare dela Putna, ca un semn al apropiatei mântuiri a Neamului s'a spart într'o ultimă tânguire a poporului subjugat, Suveranul a fost Cel care a dăruit un altul nou, ce-avea să bată ca o trâmbiţă de libertate, puţin mai târziu.

Această preocupare şi înclinare a Majestăţii Sale spre cele orânduite de Dumnezeu pe pământ, a făcut ca după prăbuşirea bisericii din răsărit, rolul de coordonator al credinţei creştine ortodoxe, să revie poporului român.

Când aceleaşi practici din veac se săvârşesc aidoma de Rege ca şi de supuşii Săi, când acelaş fior al Divinităţii le încălzeşte inimile şi le ocroteşte paşii, nu e de mirare devotamentul şi neţărmurita dragoste a Neamului către Acel ce străjueşte Credinţa lăsată de strămoşi şi pe aripile căruia ne-am înălţat o Patrie.

Dar Majestatea Sa Regele este un adânc iubitor şi preţuitor de datini şi obiceiuri străbune. Atunci când Şi-a dat seama că această pârghie de propăşire românească a început să slăbească, a făcut ca prin Străjerie să înflorească din nou, dând astfel pecetea Regească pe o pagină de puternică afirmare naţională.

Datina şi obiceiul sunt rădăcini care au sfredelit veacurile, hrănind coroana generaţiilor ce se ridică. Prin practica lor ne legăm de trecut şi din ele sorbim puteri de viaţă nouă. Datina ne aminteşte de virtuţile străbune, de tăria cu care Neamul a înfruntat primejdiile, de lanţul generaţiilor ce zac sub lespezi de morminte.

Majestatea Sa Regele a deschis şi în domeniul practicii lor, cărare de lumină.

De Crăciun primeşte colindul Augustului Său Fiu şi al străjerilor-camarazi, împărţindu-le daruri după obicei, ascultă cântecele lor de stea şi irozi, iese în pragul Palatului pentru a primi urările plugușorului la coarnele căruia se află Insăş Măria Sa Marele Voevod Mihai, troznind voinicește din bice cu: *Mânați măi, hăi ! hăi !*, în noaptea de Anul Nou, rostește apoi către popor urarea de belşug şi fericire, prietenește sorcova cu urăturile ei ca şi colindele cu *Leroi Doamne.*

La Bobotează, înconjurat de înalți demnitrai, aruncă Crucea în apa Dâmboviței, urmând tradiția marilor înaintaşi, de Paşte Il aşteaptă pe masă, când vine dela Inviere, castronul cu ouă roşii şi încondeiate lângă cozonacul tradițional, la fel ca pe orice român iubitor de cele ce-a moştenit din moşi strămoşi, iar de Sf. Gheorghe, Patronul Casei Regale, al Armatei, al Străjii Ţării şi al întregului popor, aşează brazda verde în pragul Palatului şi ramura înfrunzită alături.

In toate găseşte un farmec şi o plăcere deosebită, toate îi redeşteaptă în minte paginile istoriei şi trecutului nostru. Prin datini şi obiceiuri ne păstrăm ființa neamului, unindu-ne toate puterile pentru ridicarea ei sus, cât mai sus cu putință.

Ii plac nespus de mult bisericuțele vechi cu încrustări măestre din veac, cu sfinți ce abia se mai deosebesc din giulgiul înegrit al vremii, cu atmosfera cucernică de bă-

trânesc, în care mai pluteşte o uşoară boare de smirnă şi busuioc.

In viroaga Peleşului ce-şi cântă din clopoţeii cascadelor imnul turburător al măreţiei divine, aproape de Castelul Foişor, cuib de odihnă al M. S. Regelui în scurtul popas de vacanţă, în umbra codrului de fagi dela poalele Furnicii, Suveranul a aşezat o bisericuţă, veche de peste o jumătate de mileniu, descoperită de M. Sa într'unul din satele de munte ale Ardealului.

Şi podoaba aceasta nouă, dă o mai mare strălucire acelui colţ fermecător, unde Regii României se simt mai aproape de Dumnezeu.

In afară de aceasta, M. S. Regele este un mare iubitor al şezătorilor. La Centrele de Iniţiere pentru formarea Comandanţilor dela Breaza, Predeal şi Sf. Gheorghe, Marele Străjer a întârziat de-atâtea ori sub coviltirul nopţilor cu lună în jurul focul străjeresc, alături de străjerii adunaţi la şezătoare. Ii place nespus de mult cântecul popular, glumele, ghicitorile, strigăturile, jocul românesc.

Ce minunată preţuire a tradiţiilor din partea Marelui Străjer!:

„Această credinţă şi această muncă pentru ridicarea tineretului şi pentru înzestrarea sufletească a ţării, se bizue atât pe ziua de eri, cât şi pe ziua de azi.

Şi amintirile trecutului, vitejiile trecute, cu năzuinţele şi speranţele în vremuri mai bune decât cele de azi, în-

trunindu-se în acelaş mănunchiu, sunt îndemnul suprem al generaţiei de azi şi al speranţelor de mâine".

(Serbările arcăşeşti dela Bucşoaia-Bucovina — 2 Iulie 1937).

— Cântaţi acum „I-auzi valea", a cerut odată la o şezătoare dela Breaza.

— Nu prea ştim Majestate, că e cântec de demult...

— De demult... a răspuns zâmbitor Suveranul, dar cât de frumoase sunt cântecele noastre vechi. De ce să le dăm uitării. Cântecul acesta mi-aduce aminte de vremea războiului, când Mă găseam cu vânătorii de munte pe front.

Să cântaţi atunci „*Graiul Neamului*".

— Nu-l avem în repertoriu...

— Sunt cântece care nu trebuesc să lipsească dela şezătorile noastre frumoase, încheie Suveranul, căci ele ne amintesc de împrejurări pe care nu le putem uita.

Deaceea am dat străjerilor ca imn „*Trei culori*", pe care atâţia îl uitaseră şi deaceea Imi place s'ascult „*Pe-al nostru steag*" ori „*Deşteaptă-te Române*"...

Majestatea Sa Regele este şi un mare iubitor al jocului românesc.

Odată, într'o zi de Paşti, dinainte de război, a poposit, venind dela Castelul de vânătoare din Bahna Rusului, în drum spre Câmpulungul Muscelului, împreună cu Ilustrul Său Părinte, pe atunci Prinţ de Coroană, în satul de munte *Bughea de jos*.

Aici, în bătătura unui han unde se încinsese hora

mândră a fetelor şi flăcăilor în haina lor de sărbătoare, M. S. Regele, adolescent cu dragoste de tot ce e românesc, s'a oprit, a ciocnit ouă roşii, s'a dat în scrânciob şi a intrat apoi în horă învăţând cele mai grele dansuri ca: de doi, sârba, brâuleţul, alunelul şi altele.

Ziua aceea a rămas sfântă pentru Românii acestui plai de munte şi de frumuseţea ei povestesc azi cu drag cei ce-au avut norocul s'o trăiască.

Străjer al Credinţei şi Tradiţiilor Româneşti, Majestatea Sa Regele Carol al II-lea, ştie să sădească aceiaş dragoste şi preţuire a tot ce-a fost şi în sufletul Celui ce reprezintă nădejdea de viitor, Măria Sa Marele Voevod Mihai de Alba Iulia.

MARE IUBITOR AL ȚĂRĂNIMII

IN MIJLOCUL ARCAŞILOR LA BUCŞOAIA

„Caracterul ţăranilor români este una din preocupările Mele cele mai importante ca Rege.

Acest caracter pe care ei şi l-au format în cei 600 de ani, are nevoie astăzi de un adaos de cultură şi de un standard de viaţă mai ridicat.

Dacă aş avea libertatea să mă ocup numai de ei, ambiţia Mea ar fi să ridic cât mai mult nivelul cultural al ţăranului."

MAI mult de 80% din populaţia ţării noastre o formează ţărănimea.

Ea reprezintă specificul naţional şi în sufletul ei curat, se oglindeşte adevărata viaţă românească.

In acest deceniu de domnie, Majestatea Sa Regele în Inalta-I grijă pentru viitor, a arătat o deosebită atenţie şi pentru problema de naţionalizare a oraşelor, prin înlesnirea circulaţiei elementului autohton. Când această mare operă va fi înfăptuită, acelaş suflet sănătos şi acelaş ritm de viaţă cuminte şi aşezată va fi pretutindeni, la sate ca şi la oraşe.

Ţăranul, *Talpa Ţării*, cum aşa de frumos i se spune, a fost în anii de domnie ai Suveranului nostru, centrul

Inaltelor Sale preocupări, aşa cum a spus M. Sa într'o conferinţă studenţilor agronomi:

„Eu personal sunt agricultor şi Imi dau bine seama că în această ţară de ţărani, agricultura are un loc deosebit în economia naţională şi organizaţia de Stat" .

. . . . . .

Toate reformele agrare ori sociale, au fost valorificate prin legiuiri, care să ocrotească şi să ridice nivelul de viaţă al baştinaşului ţăran.

Iată câteva din gândurile Inalte ale M. S. Regelui:

„Dar în agricultură, poate mai mult decât în celelalte studii, este nevoie de suflete, este nevoie de dragoste de pământ. Agricultura a devenit astăzi o îndeletnicire complexă. Pe lângă agricultura propriu zisă, sunt atâtea ştiinţe anexe care trebuesc studiate şi care trebuesc în deosebi practicate, spre a se putea ridica economia naţională a ţării noastre, la locul ce i se cuvine".

. . . . . .

„De ani de zile, prin experienţa Mea personală, urmăresc problemele agricole dela noi din ţară şi Mi-am dat seama de complexitatea lor, dar Mi-am dat seama, mai ales, de frumuseţea rezultatelor ce se pot obţine printr'o muncă stăruitoare şi plină de nădejdi. Sunt zile

grele, sunt momente când crezi că nu vei putea reuşi. Pot să vă asigur că dacă se munceşte cu suflet şi cu convingere, vom putea ajunge departe şi vom putea ridica nivelul economiei noastre naţionale".

(La Academia de Inalte Studii Agronomice) 3 Noembrie 1931.

„Nu trebue să uite nimeni — fie profesor, fie student — oricât ar învăţa în laboratoarele ce se găsesc între aceste ziduri, laboratorul cel mai spornic şi cel mai bun este pământul".

(23 Octombrie 1932).

„In faţa agricultorilor, adunaţi astăzi aci, Imi iau din nou angajamentul, de a sta de veghe, ca această ramură a economiei naţionale, ramură de căpetenie a propăşirii ţării, să se îndrepte spre calea cea mai bună, printr'un progres vădit şi real.

Cer deci tuturor celor întruniţi în acest congres, să aibă încredere în Mine şi să-Mi dea cel mai neprecupeţit concurs, pentru aducerea la îndeplinire a acestui deziderat, care trebue să fie un deziderat cald şi imperios al tuturor Românilor".

(28 Februarie 1937).

Dragostea şi adânca preţuire a M. Sale Regelui pentru răsturnătorul de brazdă, porneşte dintr'o profundă cunoaştere a sufletului ţărănesc, dintr'o afinitate de viaţă cu podoabele aceleiaş înţelepciuni, dintr'o nesecată preţuire a însuşirilor morale a păturii de jos, ca şi dintr'o

cunoaştere a posibilităţilor şi vredniciilor de care ţărănimea este capabilă în momentele grele prin care soarta ne sileşte uneori să trecem.

Când vede chipul unui ţăran, aşa de asemănător cu al strămunilor Daci, chipul Majestăţii Sale Regelui se luminează de o bucurie sinceră şi curată. In faţa Lui, atâţia „Moş Gheorghe" cu chipul ars de soare şi muşchi de oţel sub cămaşa albă şi-au învârtit stângaci pălăria, rostind în grai simplu câte-o nevoie sau răspunzând fără ascunzişuri, unei întrebări.

Atâţia din gloata cea mare a poporului au simţit în mâna lor bătătorită, mâna de Rege energică dar prietenească.

— Aman mai strânge şi sănătos dă mâna Impăratul nostru, ţine-L-ar Domnul, spunea la ai săi, un ţăran din Ardeal dela Araci, când Vodă i-a cinstit căminul.

— Şapte ani să nu te mai speli pe mâna ceia vericule, că de mare cinste ai avut noroc, răspundea un altul.

In marea iubire ce-o arată ţăranului Român, Majestatea Sa Regele Işi concretizează întreaga iubire de ţară.

Ce măreţe şi de neuitat au fost clipele petrecute în mijlocul voinicilor Arcaşi din Bucovina, la marile serbări din Bucşoaia!

In ziua de 2 Iulie 1937, când M. Sa Regele se întorcea din vizita făcută peste hotare, Bucovina prin arcaşii ei, s'a gândit să-L primească şi să-L sărbătorească aşa cum strămoşii sărbătoriau isbânzile Voevodului Ştefan după vredniciile însemnate cu lăcaşuri sfinte.

La vestea cea mare s'au strâns din codri şi plaiurile acestui fermecător colţ de pământ românesc, sute de mii de oameni porniţi călări pe cai împodobiţi cu lăicere şi năframe, în căruţe gătite ca de nuntă sau pe jos, adunându-se în zăvoiul de pe apa Moldovei, pe-acolo pe unde odinioară Dragoş alergase după zimbrul al cărui cap avea să slujească ca stemă a Moldovei.

Veneau în valuri nesfârşite, zile de-arândul, poposind ca 'n vremi apuse, în luminişuri de codru, aprinzând focuri pe creste, doinind din fluer ori caval şi făcând să răsune hăurile de buciumul vestitor a bine.

Pe chipurile lor aspre cu privirea caldă, arcaşii în strae albe, cu căciuli şi pieptar de blăniţă neagră, iar femeile şi fetele cu podoabele portului din strămoşi, păreau ca răsăriţi din alaiurile poveştilor cu împăraţi.

In freamătul acelei mulţimi, pe care n'o mai putea cuprinde valea din preajma Voroneţului, se putea ceti toată neţărmurita dragoste a poporului, pentru Cel ce-i scăpase de lanţurile robiei.

Şi după ce rândurile nesfârşite ale arcaşilor-străjeri au defilat prin faţa Suveranului şi a tânărului Vlăstar Regesc Măria Sa Marele Voevod Mihai, după ce-au făcut să defileze convoiul carelor, ce înfăţişau tot atâtea rânduiri moştenite de demult, ca: turma cu stâna şi ciobanii, plugul cu rodul spicelor, codrul cu Huţulii, bărbaţi şi femei călări pe cai de munte, după ce norodul urcat până şi în copaci ca să poată vedea pe Regele lor, şi-a mărturisit în nesfârşite urale, dragostea şi de-

votamentul, arcăşimea şi-a împodobit Inaltul Oaspete cu brâul şi buzduganul de *Mare Vornic*, iar pe tânărul Voevod, cu insemnele vechi ale *Căpităniei de plai*.

Cu lacrimile pe obraz, cel mai bătrân dintre arcaşi cu părul alb răsfirat pe spate în plete lungi, cu sumanul pe umeri, cu straie albe din strămoşi şi cu opinca de demult, a ieşit în faţa M. Sale dar n'a putut să rostească nici un cuvânt. I-a întins doar buzduganul şi cu mâna dreaptă ridicată, părea că-I arată undeva spre turla Voroneţului.

Iar M. Sa Regele, cu o necunoscută bucurie şi emoţie în priviri, i-a strâns mâna bătătorită de muncă, salutând mulţimea cu buzduganul Vorniciei.

Printr'o fericită coincidenţă era aceiaş zi, când se comemorau 433 ani dela moartea Marelui Voevod al creştinătăţii.

S'a întins apoi masă mare acolo pe lunca Moldovei şi neuitată va rămâne ziua, când Regele Ţării şi Fiul Său au petrecut delaolaltă cu poporul.

Iubirea cea mare a Suveranului nostru pentru ţăran se descoperă şi în opera regală de Inaltă ajutorare a păturii de jos. In vreme de nenorociri, când focul, apa sau seceta pustiesc gospodăriile sau ogoarele nădejdii lor, generozitatea Regală se manifestă statornic. Din caseta particulară trimite ajutoare de mare preţ, pe care apoi sfetnicii Săi le completează prin măsuri oficiale.

Satul Dioşti din Oltenia, distrus de un năpraznic incendiu, a fost reclădit din Inalta dorinţă a M. Sale, prin

Fundaţia Regală ce-i poartă numele. Deasemenea, Suveranul preţuitor şi iubitor de glie ca şi de cei ce-o lucrează, a dăruit anul acesta 1000 de pluguri ţăranilor vrednici de pe tot cuprinsul Ţării.

Ce frumos se adresează echipelor studenţeşti pregătite să ducă în besna satelor lumina călăuzitoare a faptei:

„Nu plecaţi acolo ca să faceţi muncă de paradă, ci vă duceţi în acele colţuri pierdute de ţară ca să întreprindeţi o lucrare de fiecare clipă, o lucrare migăloasă, dar o lucrare care trebue să lase urme trainice în fiecare sat. Dorinţa Mea este ca după plecarea echipelor satul să fie cât se poate de transformat. Primenit ca înfăţişare pe dinafară, primenit ca viaţă lăuntrică.

Dacă vă indic aceste lucruri, este ca să vă arăt că munca voastră trebue să fie o muncă pilduitoare.

Va trebui să treceţi din casă în casă, să vorbiţi cu fiecare, să-i îndrumaţi şi să-i sfătuiţi. Când veţi ajunge acolo, duceţi satelor acestora toată dragostea Mea şi tot sufletul Meu. Sper că dragostea Mea şi sufletul pe care-L am pentru ţara şi ţăranii noştri, va putea să se răsfrângă în sufletul şi dragostea pe care le veţi pune în munca ce vă cer"...

Dragostea de ţăran şi munca sa, ne-o dovedeşte Marele nostru Suveran, în exemple ce vor rămâne trecute în legendă.

Nu L-am văzut oare în urma brazdei la coarnele plugului purtat voinicește de Augustul Său Fiu?!

PEDAGOG ŞI EDUCATOR

„Trebue lucrat cu toate puterile pentru educaţia poporului nostru, căci o instrucţie fără o educaţie, este adesea mai primejdioasă decât folositoare."

(Răspuns la Adresa Comisiei Camerii)
18 Decembrie 1934.

PEDAGOGIA unui popor este o ştiinţă fără de margini, ea trebuind să se adapteze mereu nevoilor vieţii, dar în acelaş timp, este şi o mare artă. Regele-Pedagog, este forma cea mai evoluată a unui regim constituţional.

Dacă educaţia propriu zisă înseamnă trecerea conştientului în subconştient, după definiţia lui Gustav Le Bon, sau formarea unui număr cât mai mare de bune deprinderi, apoi aplicarea acestui principiu la viaţa naţională cere întâi de toate un Mare şi desăvârşit Pedagog.

A face ca întreaga colectivitate a unei ţări să meargă statornic pe drumul unor acţiuni la început dirijate, pentruca mai târziu să devină o necesitate organică, a forma unui popor mănunchiul bunelor deprinderi care să se evidenţieze în gând, în suflet şi 'n acţiune, este un proces de transformare totală a conştiinţelor, ce nu poate

fi atins decât printr'o voinţă şi perseverenţă mereu sporite, ca şi prin arta de a şti să se folosească mijloacele de acţiune.

Majestăţii Sale Regelui Carol al II-lea I s'a dat pentru aceasta, titlul de Regele-Pedagog.

Iată câteva podoabe ale Inaltului gând Regesc:

„Educaţia nouă care vi se cere este o educaţie de dragoste dar şi o educaţie de disciplină; iată baza pe care va trebui aşezat noua clădire a Statului român".

(8 Iunie 1935).

„Biserica corespunde sufletului, şcoala minţii şi educaţia fizică corpului.

Intre aceste trei instituţiuni trebue să existe legătura cea mai strânsă, căci numai atunci se va ajunge la educaţiunea integrală a sufletului omenesc.

Trebue să lărgim puţin cadrul şcoalei.

Astăzi nu este numai cartea, ci este armonia perfectă între mine, suflet şi corp, care trebue să existe".

(Sfinţirea Catedralei Sf. Dumitru şi centenarul liceului din Craiova)
26 Octombrie 1933

„In mişcarea străjerismului s'a urmărit ceva nou.

Nu s'a urmărit numai un gând de a face o jucărie sau o educaţie fizică. Ne-am gândit, acei care am creat-o, că pentru consolidarea acestui neam, avem nevoie de ceva nou, de o mişcare nouă, de o înviorare care să pă-

trundă până în fibrele cele mai adânci ale întregii populațiuni.

Iată ce înseamnă pentru Mine și ce trebue să însemneze pentru toată țara — Străjeria".

(8 Iunie 1935).

„Creșterea tineretului în așa fel ca să devie cetățeni veșnic conștienți de drepturile, dar mai presus de toate, de datoriile lor, iată năzuința la care trebue să tindă școala, biserica și toate societatea românească".

(Răspuns la Adresa Comisiei Camerii) 18 Decembrie 1934.

„Voi sunteți acei cari veți fi chemați mâne să duceți mai departe opera începută și, fiecare în profesiunea pe care și-a ales-o, să puneți câte o cărămidă la edificiul României de mâne, după rostul, capacitatea și îndeletnicirea fiecăruia".

(Cluj. Deschiderea Universității) 21 Octombrie 1930.

„Iubiți studenți, la cine mai mult decât la voi tinerii, care, sub oblăduirea dascălilor voștri, vă pregătiți pentru cariera de mâine, pot găsi acea dorință de mai bine, acel entuziasm al idealului abia întrezărit, grație cărora se pot înfăptui marile opere pe care țara și Regele vostru au dreptul a le cere dela orișice cetățean, în deosebi dela voi".

(Cluj. Deschiderea Universității, 21 Octombrie 1930).

Ca să poţi îndrepta ceva într'o ţară, trebue să te cobori adânc în plămada vieţii obşteşti, pentru a-ţi da seama de cauzele ce împiedecă procesul normal al ridicării ei. Cunoaşterea însă, oricât ar fi ea de temeinică, nu ajunge. E munca de laborator ce ţi-a descoperit prin analize de tot felul, prezenţa microbului. Dacă rămâne numai la aceasta, poate constitui operă ştiinţifică dar nu şi socială.

Descoperirea cauzelor, cere pedagogului să găsească şi mijloacele de a înlătura efectul, care să le aplice şi să urmărească perseverent rezultatul final.

Numai atunci munca este întreagă şi misiunea dusă la bun sfârşit.

Suveranul nostru se găseşte în câmpul acestor legi ale pedagogiei naţionale.

A cercetat din vremea fragedei copilării nevoile naţiei, le-a trăit şi le-a simţit. A căutat apoi şi a găsit mijloacele cele mai potrivite pentru a le combate şi a perseverat în lupta pentru lumină.

A răscolit mai întâi sufletele, trezindu-le, dându-le aripi de măreaţă năzuinţă. A fost un strălucit exemplu.

La vârsta de 21 ani Şi-a făcut intrarea în viaţa plină de răspunderi, printr'un gest simbolic.

Iată rândurile cu care Îşi însoţea Inalta-I pildă, adresate primului sfetnic al ţării din vremea aceia:

„Vremea răspunderilor a început şi pentru Mine, punându-Mi înainte, pe lângă sarcina pregătirii Mele, pen-

tru chemarea ce Mă aşteaptă şi îndatoririle către cei lipsiţi ori în suferinţă. Pătruns de acest gând, dăruesc suma de lei 50.000 pe care vă rog să binevoiţi a o întrebuinţa într'un scop folositor ţărănimii noastre, pentru nevoile şi întărirea căreia inima Mea va fi pururea deschisă. Aş dori să se ridice trei şcoli primare de sat: una în Dobrogea, alta în Moldova şi alta în Oltenia".

De-atunci, câte opere, câte înfăptuiri pe ogorul îndrumării şi educaţiei naţionale!

In mintea Sa clar-văzătoare, Suveranul cu o intuiţie de Mare Pedagog, a întrevăzut puterea unei metode, căreia nu i se recunoştea valoarea de prim factor al transformării vieţii obşteşti: *Metoda cuceririi tineretului* cu ajutorul căruia să poată influenţa generaţiile mature.

Inzestrat cu un puternic spirit de observaţie şi adânc pătrunzător al tainelor sufletului omenesc, M. Sa Regele a simţit ce influenţă puternică exercită o pilduitoare viaţă de copil asupra părinţilor mai întâi şi apoi asupra întregului mediu înconjurător.

Trăia Insuş, realităţile acestui principiu, ca Părinte.

M. Sa Regele şi-a dat seama că tineretul vrea ceva ce i se refuză, ceva plăcut, ceva care să-l ridice pe culmea năzuinţelor de fantastic, proprii acestei vârste, ceva ce nu putea găsi în şcoală, care-i cerea doar efort de înmagazinarea cunoştinţelor.

Forma de înoire a vieţii, opera cea mare a unei pri-

meniri sufleteşti, nu se putea începe decât prin tineret.

Societatea adultă primeşte mai greu formele de viaţă nouă, când aceasta i se cere direct; se lasă însă uşor câştigată printr'o statornică influenţă în care nu se vădeşte scopul.

Din acest complex de realităţi a răsărit opera cea mare a *Străjii Ţării*, care prin măreţele-i realizări s'a impus atenţiei publice, a câştigat şi a influenţat întregul popor, prefaţând marea reformă a sufletului naţional.

Trasând liniile mari ale mişcării străjereşti, Majestatea Sa Regele Carol II s'a dovedit un Mare Pedagog, care a ştiut să formuleze o pedagogie proprie Neamului Românesc. Prin felul cum a ştiut să îndrumeze tineretul în mijlocul căruia a aşezat pe Insăş Augustul Său Fiu Moştenitor de Tron, prin luminile geniului Său ce chezăşuesc viitorul neamului, Suveranul a dovedit reale şi strălucite calităţi de Educator.

Câtă deosebire între metodele vechi cu ajutorul cărora se făcea educaţia Fiilor de Regi şi între forma profund umană şi în acelaş timp naţională, în care M. Sa Regele Işi creşte unicul Fiu!

Din cele 20 milioane de locuitori ai Ţării, prea puţini sunt acei ce nu L-au văzut şi nu L-au înconjurat cu nemărginită dragoste pe câmpul muncii şi vredniciilor străjereşti.

Pe nesimţite s'au statornicit legături sfinte între Coroană şi Popor, suveranităţi contopite în Acel ce reprezintă destinele Neamului.

CTITOR AL PEDAGOGIEI ROMÂNEŞTI

EDUCAŢIA este în aceiaş măsură o ştiinţă şi o artă. Cunoaşterea legilor fundamentale ale desvoltării sufleteşti, pătrunderea temeinică a principiilor de evoluţie şi de influenţare a individului, ca şi alegerea mijloacelor cele mai potrivite pentru atingerea scopului educativ, cer din partea unui educator o cât mai cuprinzătoare *cultură*.

Modul de aplicare însă, ca şi dexteritatea de a alege din acest mare depozit al pedagogiei armele sau materialul care să se potrivească vârstei, individualităţii, mediului ambiant şi mai cu seamă să corespundă năzuinţelor fireşti ale vremii, toate acestea cer din partea educatorului o deosebită abilitate, o *artă*.

Trebue să recunoaştem şi s'o mărturisim, că până mai acum cinci ani nu aveam o pedagogie românească.

Incercările lăudabile ale unor distinşi şi emeriţi pedagogi, erau sublimate de spiritul tradiţionalist al vremii trecute.

Cel care a avut curajul să transpună ştiinţa educaţiei

depe planul vast al generalităţii şi teoriei, pe planul unor necesităţi de ordin naţional şi social, Cel care a croit o haină proprie pedagogiei româneşti, este M. S. Regele Carol II.

N'a enunţat teoretic o ştiinţă după care să se influenţeze sufletul românesc, ci descifrând din năzuinţele naţiei în mijlocul căreia S'a născut şi trăeşte, comandamentele viitorului, a pornit la drum sănătos, experimentând cu clasa de şcolari a Augustului Său Fiu, o nouă metodă cu un conţinut autohton.

Ca şi agricultorul înţelept, care înainte de a-şi însămânţa ogorul face o cultură de probă, tot astfel Inaltul Ctitor al pedagogiei româneşti, înainte de a consacra noua metodă în opera de îndrumare a tineretului prin străjerie, a experimentat-o ani dearândul în restrânsa colectivitate şcolară a Măriei Sale Marelui Voevod.

Sub directa supraveghere a Regelui-Pedagog, rezultatele obţinute au fost strălucite.

Noua direcţie a îndrumării tineretului, porneşte dela ideia formării unui cetăţean conştient de datoriile şi drepturile sale, legat de brazda strămoşească prin trăirea vieţii curate româneşti, cu fapte care să-l lege de mediul local şi mai presus de toate, încrezător în destinele neamului său, iubitor şi slujitor al simbolului unităţii naţionale: *Suveranul şi Dinastia.*

Pedagogia viitorului a fost fixată de M. S. Regele în pagini de o adâncă înţelegere a vremilor de azi:

„Străjerii sunt acei cari trebue să ducă mai departe

această operă, nu cu arma pumnului, ci mai ales cu arma sufletului şi a inimii româneşti.

Este o sarcină de dragoste, este o sarcină de credinţă, este o sarcină care devine un comandament moral mai presus de orice, pentru acela care-şi iubeşte Patria. Pregătirea unei generaţii sănătoase pentru ziua de mâne, este cel mai înalt şi mai sfânt comandament, pe care trebue să-l aibă conducătorii unui neam.

Rezultatul a ceeace se vede azi, este dovada că, un popor ca al nostru poate orice. Bine condus — condus mai ales cu suflet şi cu dragoste — vom putea deveni un popor capabil să se impună admiraţiei întregii omeniri".

„Vouă străjerilor vi se cere un lucru, cere este chezăşia unui progres sigur, vi se cere dragostea pentru conducător şi mai presus de toate, dragoste şi conştiinciozitate de muncă.

Muncind fără preget, muncind cu dragoste, veţi fi acei cari veţi clădi o ţară nouă, o ţară puternică, o ţară care nu va putea fi biruită pe nici un teren.

Aceasta trebue să fie credinţa care să vă conducă de azi înainte, şi care trebue să fie idealul întregii voastre vieţi.

Aşa cum s'a început prin această mişcare a tineretului o viaţă nouă pentru ţara noastră, tot astfel va trebui, dându-ne mâna cu toţii, să creem în jurul acestei mişcări o viaţă nouă, pentru orice moment al Neamului nostru.

Voi, luptătorii de mâine şi noi cei de azi, trebue să fim mânaţi de aceeaşi credinţă şi de acelaş ideal.

Educaţia nouă care vi se cere, o educaţie de dragoste dar şi o educaţie de disciplină, iată baza pe care va trebui aşezată noua clădire a Statului român.

Către voi, dragi copii, la această serbare care îmi umple sufletul de nemărginită bucurie, merge sufletul şi credinţa Mea şi din toată inima vă spun acele cuvinte cari reprezintă un întreg ideal de viaţă:

„Curăţenie de viaţă sufletească şi trupească".

SĂNĂTATE!

(8 Iunie 1935).

„Ţinând seama de cei încărunţiţi în slujba Statului, de experienţa lor întotdeauna folositoare şi de devotamentul lor încercat, Imi daţi voe, în această zi a speranţei şi a necesităţilor de clădire a viitorului, să Mă bizui pe avântul şi rezervorul de energie al generaţiei tinere şi să ridic paharul Meu pentru reînoirea sufletească a Neamului".

(8 Iunie 1935).

„Sufletul Meu se umple de bucurie şi plecând din mijlocul vostru Mă simt înălţat. Un nou val de energie şi de încredere Mă va urmări încă mult timp. Acestea le datoresc muncii voastre, credinţei voastre, voiei bune în care lucraţi. Voi care sunteţi oştirea de mâine, oştirea

cea salvatoare de pace, sunteți chemați a răspândi și a întări o credință nouă într'o Țară nouă".

(7 Iulie 1935).

„Străjerismul nu este în rezumat altceva, decât un efort de a ridica generațiile de mâine, spre a fi în toate folositoare Patriei".

„De unde a răsărit nevoia de a creia această mișcare, cred că este ușor de ghicit. Ea este o urmare a războiului. Tineretul nostru creștea fără nici un ideal. Atâtea manifestațiuni morbide se arătau, care pentru aceia cu dragoste de neam și cu simțul răspunderii viitorului, puneau o problemă vitală: „Ce va deveni această țară atât de frumoasă, atât de bogată, dacă generația de mâne trăește în această lipsă de avânt, această lipsă de ideal pentru lucruri frumoase și utile".

„Credința: baza oricărei acțiuni; trebue să arătăm deci tineretului nostru că, spre a propăși în viața lui, trebue să aibă înainte de toate credință. Credința în Dumnezeu și în Biserica strămoșească, credința în țara lor, credința către Acela care întruchipează patria: Suveranul. Dar dacă în sufletul lor, în toată firea lor, au acest îndemn al eului, ei mai trebue să învețe, că fără corolarul credinței: munca, nu poate îndeplini nimic.

Plecând deci dela aceste principii temeinice, am clădit

tot idealul nostru de educaţie şi tot programul nostru de muncă. Să nu uităm că ne adresăm în primul rând către elementele al căror suflet, mentalitate şi trup sunt în plină formaţie, deci şi mijloacele noastre trebue să fie alese ca să corespundă materialului ce-l luăm în primire.

Multă lume nu vede în toată această mişcare decât partea ei pur formalistică, formaţiuni, ceremonial, costum, salut, etc.

Acestea nu sunt scopul, ci numai mijlocul. Partea formalistică are menirea de a aşeza străjerul într'un cadru de disciplină, de spirit de corp, de camaraderie şi solidaritate.

Prin aceste sentimente indispensabile pentru bunul mers al unei organizări sociale, voim să formăm un spirit care dela solidaritatea celulei, să devie un sentiment de solidaritate naţională. Dela sentimentul de mândrie al micei unităţi, la sentimentul de mândrie al Neamului".

„Noi nu suntem o şcoală, noi suntem o credinţă, un avânt. Lucrul nostru se face pe cât se poate în aer liber. Trăind în mijlocul naturii, îmbibând trupul cu aer curat, vroim să creştem tineretul astfel, ca să devie cetăţeni puternici, curaţi şi voioşi.

O grijă deosebită o punem pentru desvoltarea sentimentului naţional. Copiii noştri trebue să înveţe că dacă unele lucruri bune se pot aduce de peste graniţă, sunt atâtea aci în pământul Ţării şi în sufletul poporului, care să facă din Români şi neamul nostru, una din ţările şi unul dintre popoarele cele mai strălucite din lume.

Noi suntem o mişcare de regenerare naţională şi acei cari ne-am înhămat cu toată credinţa şi dragostea la acest crez, ştim că vom reuşi, că generaţiile de mâine ne urmează cu tot sufletul lor neprihănit şi dornic de mai bine".

„Ce frumoasă va putea fi România de mâine, o ţară unitară şi solidară, împrejurul unui gând, deviza noastră: „Credinţă şi Muncă pentru Ţară şi Rege".

Ora străjerilor la Radio (2 Decembrie 1935).

„Tot viitorul unei ţări se reazimă pe copiii de astăzi, deci sufletul lor, creşterii lor, trebue să îndreptăm toate gândurile şi toate sforţările noastre.

Lozinca noastră trebue să fie salvarea zilei de mâine, prin o integrală educaţiune a tineretului.

Această mişcare a străjeriei a luat acum în al doilea an de activitate, un avânt atât de frumos, încât ne dă cele mai frumoase nădejdi de viitor.

Acelora cari se îndoesc încă de frumuseţea şi utilitatea noastră, le recomand să se ducă la şcoli şi în satele străjereşti şi să vadă ce real progres s'a dobândit în scurt timp.

E adevărat că ne-am înhămat la o operă uriaşă, la o operă care cere timp spre a-şi da roadele integrale.

Dar toţi acei cari au pornit la drum, au pornit cu atâta dragoste, cu atâta avânt, încât nu se poate, să nu ieşim pe deplin victorioşi.

Românul are atâtea calităţi, atâtea virtuţi şi atâtea posibilităţi care, în nenumărate împrejurări au dormit şi care numai prin avântul de neînvins al tinerimii trebuesc aduse la lumină şi puse definitiv în slujba patriei.

Străjeria nu este şcoala de carte, ea este şcoala vieţii pentru un neam întreg.

Străjerul înainte de toate trebue crescut să fie un bun cetăţean, un desăvârşit patriot, iubitor de Neam şi de Rege, mândru că este Român.

Străjerul trebue să desvolte esenţa virtuţilor Românismului şi să le pună prin voinţa şi credinţa sa în slujba României. Aceste generaţii pe care le creştem cu drag şi grijă, trebuesc să fie mâne adevăraţii slujbaşi şi ostaşi ai Patriei.

Trebue să aibă conştiinţa, că orice cetăţean demn de acest nume, — începând cu Regele, — este toată viaţa lui un slujbaş şi un ostaş al Ţării.

Fiecare cetăţean este o rotiţă din mecanismul Statului, şi pentruca întregul organism să fie pe deplin de folos, trebue ca fiecare, la locul unde l-a aşezat soarta, să-şi facă pe deplin datoria, mânat de un singur gând şi călăuzit de un singur suflet, acel al neamului său.

Niciodată — privind acest falnic tineret plin de avânt — nu Mi se pare mai vie, vechea noastră zicătoare: „Apa trece pietrele rămân".

Voi străjerii sunteţi pietrele, voi sunteţi temelia nepieritoare pe care voim să clădim o Românie mai bună, o Românie de neclintit în hotarele ei fireşti.

Acest tineret crescut în acelaş ideal — căruia îi făurim un suflet unic, plin de avânt, de încredere în slujba unui naţionalism constructiv, fără de prihană — mâne când va fi vârstnic ne va da un popor care va fi în orice împrejurare la înălţimea sacrificiilor cerute de un patriotism desăvârşit".

„Luaţi şi voi, cum trebuie să luăm toţi, ce e bun dela părinţii şi strămoşii noştri; luaţi din năzuinţele de veacuri ale Neamului nostru, acea tărie care ni-e fala, — şi strânşi uniţi într'o singură voinţă, într'un singur avânt să plămădim România cea nouă a Românismului biruitor".

(8 Iunie 1936).

„Astăzi în faţa primejdiilor cari tind să ne cotropească şi din dreapta şi din stânga, de peste tot, problema învăţătorului s'a schimbat. El nu mai este acela care va trebui să înveţe numai buchea cărţii, nu mai este acela care până acum a avut şi un rol economic; astăzi toate acestea trebue să dispară în faţa pericolului enorm şi ceeace se cere învăţătorului este întărirea sufletului Românismului.

Şi prin Românism, vreau să înţeleg scoaterea virtuţilor latente ale acestui neam, ca să facă din el una din ginţile cele mai puternice şi cele mai falnice ale lumii".

„Rostul vostru de a fi străjeri înseamnă cu mult mai

mult decât un ceremonial sau o formalitate, înseamnă puterea unei credințe. Iată dece sforțarea voastră să fie de a trăi acest crez. In ziua în care străjerul s'a legat în fața lui Dumnezeu și a mai marilor săi printr'un legământ, s'a legat nu numai pentru clipele când se adună cuibul, ci pentru întreaga viață, pentru toate împrejurările chiar până dincolo de viață, când se va găsi la câteva palme sub pământ".

(23 Aprilie 1937. Investirea Măriei Sale Marelui Voevod Mihai).

„Străjeria are menirea de a face ca ceeace am învățat, să aplicăm în fiecare zi, după puterile noastre, pentru binele tuturora. Individualismul în străjerie trebue desvoltat sub o formă, alta decât a fost până acum. Nu trebue să știm multe pentru noi, ci pentru toți. Să nu existe gelozie, să se spună că acela știe mai mult sau mai bine, să nu arate nimeni că este mai mare. Trebue desvoltat sentimentul ce s'a cultivat până acum în armată: camaraderia, strângerea sufletelor laolaltă pentru binele comun.

Toți trebue să fie convinși să ajute pe aproapele cât poate și când poate. Fiecare locuitor, care trăește aici pe pământul românesc, are menirea hărăzită de Dumnezeu pentru binele colectiv. Primul ministru și măturătorul de stradă au aceiaș importanță socială dacă își îndeplinesc cu conștiinciozitate menirea lor, fiecare în spațiul lui. Să știe fiecare că nu poate fi bun român, dacă nu va face, acolo unde este, ceeace trebue să facă, când

și cum trebue să facă cu conștiinciozitate și cu dorința ca tot ceeace face, să se răsfrângă în chipul cel mai fericit asupra tuturor, pentru progresul Neamului și Țării.

(5 Octombrie 1937. Breaza).

„Fiecare vreme cu nevoile ei. Mișcarea aceasta este o nevoe a vremurilor de azi, când toți, și mici și mari — mai ales cei tineri — năzuesc către noui idealuri, simt în sufletul lor nevoia unei munci închinate patriei și neamului. Am venit să umplem acest gol și să dăm tineretului românesc un nou crez, un nou avânt pentru binele patriei.

Unificarea națională a făcut-o generația dinaintea voastră; consolidarea acestei unificări, voi generațiile ce se ridică, aveți datoria de a o împlini. Iată de ce bucuria Mea e mare, văzând felul cum tineretul Meu a răspuns la chemarea ce I-am făcut și sub mândrele falduri ale drapelului străjeriei, s'a înhămat la munca cea mare a României de mâine.

Acest viitor, pe care voi cei tineri îl veți făuri, este plin de jertfe, în tot cazul, cere o muncă încordată și o credință fără margini. Dar, dacă ea este adesea grea, ea trebue făurită cu voe bună și bucurie. La noi nu există sentimentul că te-ai jertfit pentru cauza ta, pentru neamul tău, ci numai bucuria nesfârșită că ai făcut un pas înainte și ai înfăptuit ceva în folosul obștei românești. Munca noastră este o muncă individuală, într'un efort comun, în folosul comunității. Această comunitate este

una singură: România şi Neamul Românesc. Orice muncă pentru progresul acestei comunităţi este o binecuvântare a cerului".

(8 Iunie 1937).

„Noi nu suntem o şcoală searbădă, buchisită în cărţi, noi batem puternic în piepturile Românilor adevăraţi.

Fără ură pentru alţii, noi credem în puterea şi dreptul de viaţă ale Românilor, noi credem că tot ceeace au clădit cu atâta râvnă înaintaşii noştri este temelia pe care trebue clădit edificiul nou al României viitoare.

Străjerii au scris în crezul lor: PRIMATUL MUNCII, PRIMATUL PROPĂŞIRII NEAMULUI PRIN TOT CEEACE E SĂNĂTOS IN POPORUL NOSTRU.

In sufletul fiecăruia dintre străjerii de azi trebue să se înrădăcineze lozinca, că realizările individuale sunt toate pentru folosul obştesc.

Meritul fiecăruia este un adaos la progresul entităţii naţionale româneşti.

In aceasta stă puterea noastră morală: INDIVIDUALITATE IN COMUNITATE.

Iată adevăratul naţionalism constructiv, iată chezăşia progresului nostru, iată visul străjeresc al viitorului.

Munca aceasta a fiecăruia, într'un scop înălţător de folos al entităţii româneşti, este cheia de boltă a puterii naţionale româneşti de mâne.

Noi nu facem paradă, noi plămădim suflete şi aceste suflete trebuie oţelite într'un crez; acest crez este ade-

vărătul patriotism: încordarea tuturor eforturilor — fiecare după putința sa, — pentru ridicarea și întărirea adevăratului românism creator.

Cu toate că aceste îndrumări sunt înfățișate prin cuvinte, Eu nu cer străjerilor cuvinte, ci fapte.

Faptele sunt singurele realități și străjeria trebue să fie reală".

„O nouă așezare s'a dat României, pusă pe temelia muncii și a credinței: s'a dat țării o nouă libertate, o libertate de disciplină făuritoare de progres.

Ritmul României viitoare va trebui să fie acela al credinței care vi se insuflă vouă.

In nici o acțiune nu trebue să mai persiste egocentrismul individual, ci numai credința că orice acțiune este menită să întărească patrimoniul comunității române.

Eu doresc ca aceste cuvinte, rostite azi vouă, să treacă dincolo de marginele, oricât de largi ar fi, ale organizației și să se sădească adânc în sufletul tuturor iubitorilor de Patrie.

Credințele și lozincele străjerilor să devie credințele și lozincele întregului Meu popor.

(8 Iunie 1938).

„Chemați la o școală de viață nouă, la școala care nu-i școală, ci viața însăși, vă îndrumați ca o oștire de neînvins spre țărmuri mai luminoase, spre vremuri mai sănătoase.

Inălțarea și întărirea noastră nu o putem face numai prin măsuri cu rezultate imediate, ci și prin o temeinică pregătire a viitorului.

Acest viitor este strâns legat de generațiile care vor veni; iată dece am făcut acea chemare către copiii Țării Mele, copiii de astăzi cari vor fi cetățenii de mâne.

In sufletul vostru voim să sădim acea credință nestrămutată în forța vie a Românismului, voim a face ca prin munca fiecăruia să propășească totalitatea Națiunii.

Fără o muncă stăruitoare individuală și fără o credință de neînfrânt în capacitate și destinele Neamului, nici un progres nu se poate clădi pe o temelie solidă.

Viață nouă, viață de avânt, viață de încredere în viitorul României, iată ce trebue dobândit dela tinerele vlăstare ale Țării.

Noi nu uităm și nu disprețuim trecutul, dar privim spre un viitor tot mai înălțat al României de mâne.

Avem o singură dorință, un singur avânt: „excelsior!"

Școala „Străjii" este o școală de viață, este o școală care se adapă din isvoarele vii ale naturii, din învățămintele de toate zilele.

Noi nu suntem o Românie care a început astăzi, ci suntem urmarea valurilor de strămoși care merg tot înainte, suntem trăsura de legătură vie între eri și mâine".

„Dacă Straja s'a îndreptat către copii, lozincele ei, școala ei de viață și morala ei, formează un cod de purtare cetățenească, care trebue urmat de toți, chiar când nevoile vieții l-au silit, să desbrace uniforma tineretului.

Străjer nu este numai acela care poartă pe umăr insigna noastră, ci este acela care are o clădire sufletească deosebită, este acela care până în adânci bătrâneţe trăeşte activ morala străjerească.

Ori şi unde să se recunoască unul dintre noi, că e mai cinstit, mai voios, mai credincios, mai muncitor decât altul".

(8 Iunie 1939).

CAPITOLUL III

EXEMPLUL MARELUI STRĂJER

VERBA MOVENT, EXEMPLA TRAHUNT!

M. S. REGELE CAROL II, STRĂLUCIT EXEMPLU DE VIRTUȚI STRĂJEREȘTI

PRIMUL CONSILIU DE STATORNICIRE A PROGRAMULUI STRĂJERESC

IDEIA unei temeinice pregătiri a tineretului, în spiritul cel nou al vremii, căuta demult în mintea Suveranului-Pedagog, făgaş de realizare. Ştiinţa educaţiei îmbracă forme universale, însă mijloacele şi scopul urmărit, trebuie adaptate la specificul nostru românesc.

După adâncile frământări în toate domeniile vieţii naţionale, unde prezenţa Celui mai Clar-văzător Suveran se impunea, după obositoarele strădanii ale unui an de muncă Regală, M. S. Regele retras pentru odihnă în colţul de linişte şi farmec dela Sinaia, a pus la temelia mişcării străjereşti o jertfă simbolică a clipelor de repaus.

Când toate pregătirile au fost puse la punct, a hotărît convocarea primului consiliu superior de îndrumare în frunte cu şeful guvernului, capul bisericii şi miniştrii respectivi, pentru a le împărtăşi principiile diriguitoare ale nouei forme de educaţie naţională, morală, socială şi fizică.

Era în toamna anului 1934.

Sfetnicii Ţării s'au adunat la sfat şi Monarhul-Pedagog a prins a depăna firul gândului de-atâta vreme tors, luminând cărări metodologice, înlăturând atâta balast teoretic şi croind pe măsura nevoilor noastre, cea dintâi haină potrivită fiinţei româneşti.

Şi schiţarea celei dintâi pedagogii naţionale, poartă între file întreaga taină a isbânzii de mai târziu: *Puterea străduinţei împinsă până la abnegaţie* şi strălucirea sacrificiului de o înaltă etică regală.

Inceputul acesta printr'o caldă şi generoasă ofrandă dăruită străjeriei, va servi de-alungul anilor drept *far călăuzitor* şi *toiag de sprijin* pentru cei înrolaţi în armata albă.

Acel ce ştie să înflăcăreze şi să dea avânt energiilor tinereşti, Acel ce solicită truda împinsă până la sacrificiu, Acel ce călăuzeşte destinele Neamului românesc spre culmile prestigiului universal, Acela are marele merit de a fi dat *Primul exemplu.*

Sub fruntea încruntată a Bucegilor, din cuibul de vulturi al Dinastiei, a răsărit în vremea de vacanţă regală, luceafărul adevăratei pedagogii româneşti: STRAJA ŢARII şi ideia străjeriei.

PE CÂMPUL CELEI DINTÂI EXPERIENȚE

LA Breaza, în dimineața zilei de 13 Septembrie 1934, e zarvă mare.

M. S. Regele Carol II inspectează prima serie de comandanți străjeri, spre a verifica rezultatele practice ale programului străjeresc. Din tot județul Prahova s'au ales 60 de învățători și învățătoare, precum și 150 copii cu cari să se experimenteze metoda educației noui.

Sunt prezenți toți membrii consiliului superior de îndrumare iar în întâmpinarea Suveranului a ieșit întreg poporul din împrejurimi. E zi de sărbătoare, zi cu adevărat istorică în evoluția mișcării străjerești. Marele Străjer venia să constate personal, rodul celor dintâi aplicații străjerești.

Primirea făcută de popor, care nu precupețea uralele, entuziasmul și fastul oficial al zilei precum și arșița de soare într'un câmp descoperit, ar fi fost elemente hotărîtoare ca Inalta vizită să se limiteze doar la o trecere în revistă și un sfat cu conducătorii abia înfiripatei instituții.

Dar M. S. Regele venise nu numai pentru a da o stră-

lucire simbolică străjerismului, nu numai pentru a răspunde unei protocolare invitații, ci cu hotărîrea de a adânci problema, de a găsi forma cea mai potrivită pentru a o încadra într'un sistem de interes național, care să asigure desvoltarea, pe teren constructiv, a tinerelor generații.

Conducătorii primului curs, cunoscători ai gândului regal și cari vor rămâne pentru totdeauna legați sufletește de mișcarea străjerească, pentru a nu prelungi o vizită și așa destul de obositoare, comprimaseră programul demonstrațiilor, astfel ca în două ore totul să se poată termina.

M. S. Regele însă, cere programul întreg, experimentat timp de 12 zile și trece la verificarea pe teren a tuturor punctelor stabilite.

Cei 60 de învățători și-au împărțit în cuiburi micii străjeri formați aci, executând fiecare partea ce i se rezervase. Suveranul trece la fiecare grup, observă, lămurește, sfătuește, încurajează. Stă de vorbă cu comandanții să le afle gândurile, stă de vorbă cu micii străjeri spre a putea constata reflexul psihologic al cursului. Pe față-I înfloreşte un zâmbet de adâncă mulțumire sufletească. Se simte din ce în ce mai prins în mrejele programului și soarele par'că nu mai arde ca în primele ore, ci mai mult *luminează*.

Au uitat par'că toți de oboseală. De-alungul cordoanelor de garduri, poporul a stat neclintit ca și cum ar fi vrut să ghicească ori să verifice alături de Suveran, isbânda mișcării străjerești.

Inalţii sfetnici, în frunte cu I. P. S. Sa Patriarhul şi miniştrii, furaţi de vraja nouă a unei mistici româneşti, păreau să adâncească în minte o admiraţie şi o divinizaţie.

Dintr'o Inaltă intuiţie a Cârmuitorului destinelor naţionale, răsărise această şcoală fără ziduri reci, fără catedră, fără note şi catalog, fără bănci de imobilizare a svâcnirilor primei copilării, dar şi fără de acestea, *nu mai puţin o şcoală.*

O şcoală vie însă, o şcoală a caracterului, a deprinderilor care să înceapă dela educator, a cuceririlor pe teren practic şi spiritual, a farmecului vieţii copilăreşti, a pregătirii temeinice pentru formarea unui spirit de jertfă închinat *Ţării şi Regelui care* o *reprezintă.*

Au coborît umbrele serii trimise de hăurile munţilor, au început şi stelele să clipească pe cer.

M. S. Regele mai avea de văzut ceremonialul coborîrii Pavilionului Naţional.

Nu va putea să uite nimeni din cei ce-au avut norocul să fie de faţă, clipele acelea de pătrunzătoare şi sguduitoare emoţie, când, sub lumina palidă a lunii şi candela miriadelor de stele, se săvârşia o adevărată taină a legăturii între Rege, copil şi popor, făcând să răsune până departe peste negurile de codri, refrenul cântării sfinte:

„Cu noi este Dumnezeu,
„Înţelegeţi neamuri şi vă plecaţi,
„Căci cu noi este Dumnezeu!

IN VREME DE GREA INCERCARE

STATORNICIREA vieţii străjereşti creiase un spirit nou şi opinia publică era din ce în ce mai dornică să participe la marile demonstraţii tinereşti.

Primul 8 Iunie (1935) avusese un răsunet deosebit, ce depăşise graniţele.

La cel de-al doilea 8 Iunie (1936), Inalţii conducători de State prietene veniseră să participe la desfăşurarea armatei albe pe imensul câmp al Cotrocenilor.

Era pentru a doua oară când se executa la noi în Ţară un program de masse tinereşti.

A fost hărăzit însă de soartă, ca la sfârşitul marilor demonstraţii să se dărâme o tribună cu câteva mii de oameni veniţi să guste farmecul mişcărilor de ansamblu, iar ţipetele celor de sub dărâmături, să turbure o clipă mulţimea.

Şi-atunci, privirea tuturora a căzut pe cei 20.000 străjeri strânşi în jurul comandanţilor, rar exemplu de disciplină şi sânge rece în faţa nenorocirii. Exemplul străjerilor a trecut şi la mulţime, evitându-se astfel poate o nouă nenorocire.

Dar privirea de groază a poporului rămas liniştit în

tribune, a urmărit cu o adâncă admirație gestul de o înaltă semnificație morală al Marelui Străjer, care, părăsind singur tribuna regală, Și-a făcut loc prin mulțime spre locul nenorocirii.

— Garda, garda, strigase cineva care-L văzuse amestecat în mulțimea din jurul tribunei risipite.

Răspunsul Suveranului spontan și categoric, a venit ca o lecție de neuitată abnegație:

— *N'am nevoe de gardă! Să pună mâna toți ca să salvăm pe cei prinși dedesupt...*

In clipa aceea, era Ocrotitorul, Părintele îndurerat, ceavusese prilejul să treacă cu străjerii Săi una din probele cele mai grele ale puterii străjerești.

Și micii străjeri începură să transporte pe cei accidentați spre corturile sanitare, să le panseze rănile, să le păstreze obiectele pierdute, sub privirea Supremului Comandant ce-avea să verifice dintr'o lovitură a soartei, tăria și disciplina străjerească.

In schimb, străjerii au putut vedea în *Marele Străjer* exemplul viu al Celui mai desăvârșit Educator.

Cel din urmă care a părăsit terenul, a fost M. S. Regele.

INFRUNTÂND URGIA NATURII

CENTRUL de formarea comandantelor străjere dela Predeal funcţiona de un an, când M. S. Regele Işi anunţase Inalta-I vizită.

Mii de profesoare şi învăţătoare se formaseră aci în spiritul cel nou al vremii, care cere dela Mamă şi Educatoare atâta efort de îndreptare a oricăror scăderi sufleteşti.

Incă din zorii zilei când se pregătea M. Sale o primire strălucită, nourii rostogoliţi depe crestele Bucegilor începură să cearnă o ploae măruntă şi plictisitoare, care avea să dureze ziua întreagă.

Toţi erau convinşi că pe o asemenea vreme, Inalta vizită regală se va amâna, aşteptându-se pentru aceasta din minut în minut anunţul telefonic.

Comandamentele, nespus de triste, aşteptau în sala cea mare, cu privirile îndreptate a rugă, spre înălţimile plumburii.

Deodată liniştea apăsătoare a văii Râşnoavei este sfâşâiată de sunetul goarnei ce vestea sosirea Inaltului Oaspete.

Sutele de comandante într'un iureș de nestăpânită bucurie părăsesc localul, înșirându-se în jurul Pavilionului Național.

M. S. Regele coboară zâmbitor ca totdeauna și primește raportul Comandantei.

Ploaia se pornește mai tare, amenințând întreruperea programului.

— Vă stânjenește?... întreabă consultativ Suveranul.

— Nu! nu! răspunseră fericite comandantele.

— Atunci continuați-vă programul!...

Și a stat astfel Marele Străjer, care era însoțit de A. S. Regală Principele Friederik de Hohenzolern, urmărind mișcările de ansamblu, cercetând prin noroiul ce ajungea dincolo de apărătoarea pantofului, toate lucrările gospodărești în grădina de legume unde cuiburile lucrau, în ograda de păsări și animale, în alcătuirea întregii vieți gospodărești, unde comandanta se cere a desfășura o deosebită energie și pricepere.

Răpăia ploaia de care nu se mai putea nimeni apăra, biciuia rece ca niște sficiuri de bici pe fața tuturora, picăturile cădeau des ca dintr'o mitralieră a norilor, dar programul s'a desfășurat o zi întreagă, fără să i se reducă ceva din cuprins.

Iar târziu, după ce mașina Regală se pierduse în negura văii, glasul unei comandante venea să ilustreze noianul de impresii și semnificația zilei:

— Știi, abia acuma mi-am dat seama că ploaia m'a pătruns până la piele.

Marele Străjer nu se abate niciodată dela Inaltele-I hotărîri. Această tărie precum şi puterea de a înfrunta orice protivnicii ale naturii, are o covârşitoare însemnătate prin exemplul din care se împărtăşesc milioanele străjerilor şi comandanţilor noştri.

DEŞI SUFERIND, MARELE STRĂJER ESTE GATA LA DATORIE

STRĂLUCITA personalitate a Celui ales de Dumnezeu să ne chezăşuiască isbânda Neamului şi întâietatea între celelalte popoare, s'a manifestat în forme care înseamnă tot atâtea lumini călăuzitoare şi exemple vii pentru românism, iar depăşirile vieţii obişnuite şi înfruntarea atâtor primejdii, va deveni *legendă* pentru viitorime.

Biograful istoric al M. S. Regelui Carol II va avea de sistematizat un material vast, din care să se poată evidenţia, în toate domeniile vieţii, acel spirit eroic, prin care *vremurile se pleacă în faţa omului* şi al cărui isvor de energie creatoare a fost Majestatea Sa.

Orice om are dreptul să-şi armonizeze munca după starea sănătăţii fizice.

Marele Străjer al Ţării, în dragostea şi voinţa nestrămutată de a da vieţii naţionale un ritm nou şi structura cu substrat eroic, a înfrânt de nenumărate ori primejdia agravării unei suferinţe fizice, urmându-Şi programul în care Inalta-I prezenţă aducea *puterea exemplului.*

In preajma lui 8 Iunie 1937, o gripă Il ţintuise câteva săptămâni pe patul de suferinţă la Sinaia.

Sărbătoarea cea mare a tineretului Il surprinsese într'un început de convalescenţă, care impunea încă un repaos de reconfortare trupească.

Temperatura revenea zilnic şi medicii hotărîseră respectarea şi continuarea convalescenţii, spre a se evita complicaţii.

Dar Suveranul nu putea concepe ca de sărbătoarea ce-I este atâta de scumpă, să rămână închis în interiorul unei camere. Deslușia din freamătul milioanelor de suflete străjerești, deslușia din tălăzuirea inimilor românești, acea nestăvilită dragoste de a-L vedea și simți în mijlocul lor, acea temere că poate... anul acesta nu va putea mângâia cu privirea-I senină, imensul câmp al florilor străjerești.

Şi-atunci, înfruntând riscurile boalei, a îmbrăcat uniforma de Mare Străjer şi alături de Augustul Fiu, Măria Sa Marele Voevod Mihai, a sosit pe neașteptate în Capitală.

Poate că niciodată străjerii n'au simţit în suflete o iubire mai nețărmurită față de Ilustrul Lor Comandant Suprem, ca în ziua când I-au zărit făptura luminată de acelaș zâmbet în sala Tronului stând (cu temperatura de 38°) în faţa celor 500 fanioane străjereşti pe care-avea să le distribue personal comandanţilor străjeri, rostind obositoarea formulă a înmânării.

După distribuirea fanioanelor a venit rândul decoraţiilor şi cine a avut atunci deosebita cinste să primească

odată cu medalia şi o regească strângere de mână, a simţit că mâna energică a Suveranului, ardea.

Timp de cinci ore, M. S. Regele, având alături pe Măria Sa Marele Voevod Mihai, a stat la Inaltu-I post, dând tuturora un exemplu cum nu se poate mai strălucit, de abnegaţia ce trebuie încrustată în sufletul oricărui comandant.

Atunci când I s'a propus simplificarea ceremoniei pentru a se scurta durata, Majestatea Sa n'a primit.

— *In străjerie să se facă totul cu deplină conştiinciozitate căci numai aşa vom isbândi*, cuvinte pe care străjerismul trebue să şi le sape pe frontispiciul altarelor, de:

Credinţă şi muncă pentru Ţară şi Rege!

A doua zi, efortul din ajun determinase o urcare a temperaturii, dar M. S. Regele nu înţelegea totuş să cedeze.

Şi astfel, străjerii Ţării L-au putut asculta iarăş şi L-au putut aclama din toată puterea fiinţei lor.

Cu un astfel de Comandant Suprem, nu mai poate fi pentru nimeni un secret, măreţia la care s'a ajuns în mişcarea străjerească.

PE ŞANTIERUL DE MUNCĂ STRĂJEREASCĂ IN SATUL ARACI

SATUL Araci din ţinutul Trei Scaune a intrat în legendă prin minunea săvârşită acolo de comandanţii străjeri ai Centrului de Iniţiere Sf. Gheorghe.

Numele cu care fusese hărăzit, însemna „sat inundat" căci era o localitate unde la cea mai neînsemnată ploae, intra apa în mai toate casele cu temelia roasă de umezeală.

Poate tocmai din cauza acestui rău permanent se îngăduise Românilor aşezarea lor aici, nestingheriţi de nimeni.

Zeci de ani s'au muncit bieţii oameni să abată năvala apelor ce coborau de pe dealuri în puhoaie răsvrătite stricând totul în calea lor, dar munca le fusese zadarnică.

Incepuseră să creadă bieţii oameni, că asta le e soarta. Copiii creşteau slăbiţi şi bolile îşi găsiseră culcuş în firavele lor trupuri.

In toamna anului 1936 au apărut deodată străjerii, veniţi din întâmplare într'o anchetă socială. Constatările

statistice în privința sănătății i-au pus pe gânduri. Un sat întreg de oameni cum se cade, Românii neaoși, pierea ca sub povara celui mai groaznic blestem.

Străjerul însă nu cunoaște piedici peste cari să nu poată trece.

Douăzeci de serii de comandanți (profesori, învățători, doctori, ingineri, ofițeri, preoți) și-au dăruit aci prinosul lor de muncă.

S'au întocmit mai întâi planurile de indiguire a marginilor de sat, apoi planul înfrumusețării în interior cu șosele și drumuri, sfârșindu-se cu planul de ridicare sanitară, economică și culturală a locuitorilor.

Față de măreția lucrărilor, mijloacele materiale păreau inexistente.

Când s'a văzut la ce s'a putut ajunge prin munca fără preget a sutelor de cursiști străjeri, când s'a putut cunoaște ce forță constructivă reprezintă STRAJA ȚĂRII și ce folos imens aduce Țării, Prefectul Județului a cerut să intre și el în cadrele de muncă străjerească.

Intr'adevăr la Araci s'a înfăptuit o minune. Intr'un an, satul era de nerecunoscut. Localnicii spuneau că numai pe vremea lui Isus se mai puteau face asemenea minuni. O altă așezare s'a ridicat pe ruinele celei vechi. Era în mic, ceeace mâne va fi în mare pe tot cuprinsul României scăpată de balaurul ce-o răvășia, printr'un gest eroic ce se mai găsește doar pe icoana Sfântului Gheorghe.

Dar exemplul dela Araci ne mai poate arăta ce se poate face în orice domeniu de activitate românească printr'o colaborare efectivă între toate elementele dinamice ale unui Neam.

Când I s'a raportat M. Sale Regelui această măreaţă realizare străjerească a şi hotărît ziua când să viziteze şantierul de muncă dela Araci.

Era o dimineaţă frumoasă de primăvară când Marele Străjer însoţit numai de Adjutantul personal venea să inspecteze atât Centrul dela Sf. Gheorghe cât mai ales lucrările dela Araci.

La marginea satului a fost întâmpinat de poporul ce I se închina ca unui Mântuitor şi de echipele străjerilor-comandanţi, ce formau un impresionant detaşament cu uneltele de muncă pe umăr.

Dela cei de şapte ani şi până la bătrânii cu pletele albe, toţi erau înşiraţi în cuiburi de muncă.

Răspândiţi apoi pe toată întinderea satului şi-au început lucrul sub privirile adânc preţuitoare ale Suveranului ce n'a cunoscut în acea zi o clipă de odihnă. A străbătut uliţele ce străluceau acum de curăţenie, gătite cu podoaba copacilor de curând plantaţi, a cercetat indiguirile pe distanţă de kilometri, a trecut puntea aşezată de-acurmezişul râului strâns între maluri de grădele, a cercetat locuinţele oamenilor, a cercetat autorităţile şi realizările gospodăreşti ale micilor străjeri, a luat masa în mijlocul tuturora pe un câmp de muncă şi-a răs-

plătit cu distincţii meritate pe conducătorii acestei expediţii de fericite realizări.

Pretutindeni Suveranul a dat îndrumări, a încurajat şi a lăudat. Odihnă n'a aflat, decât seara târziu, când maşinile au pornit spre Capitală.

Marele Străjer stătuse o zi întreagă pe şantierul muncii străjereşti, într'un umil sat românesc din Ardeal.

IN ORICE IMPREJURARE LA RÂND CU TOŢI STRĂJERII

ISTORIA ne face cunoscut multe gesturi de camaraderie faţă de ostaşii fanatizaţi, pe care Napoleon Ceritorul lumii le-a folosit în scurta-i dar strălucita existenţă.

Ne-aducem aminte de tabloul impresionant al santinelei dela Waterloo, când în locul soldatului trudit, ce adormise pe câmp, Impăratul luându-i arma, i-a ţinut locul, ne-aducem aminte de legendarul gest al Corsicanului viteaz când în expediţia din pustiurile Africei, pe o arşiţă cumplită aducându-i-se şi ultima rezervă de apă să-şi potolească setea, privind în urmă la batalioanele cu buzele arse, a răsturnat-o în văzul tuturora, spunând că „victoria nu se cucereşte decât atunci când dela împărat şi până la soldat, toţi se supun aceloraşi suferinţe şi greutăţi".

Sunt gesturi ce rămân adânc săpate în conştiinţele celor mici şi care declanşează puteri nebănuite, de rezistenţă şi hotărîre.

Ne-amintim şi noi cu deosebită mândrie de gestul atâta de simbolic al Marelui Străjer, cu prilejul marilor

demonstrații dela 8 Iunie 1938 pe o ploae cumplită, când par'că cerul voia să pună la încercare voința zecilor de mii de străjeri și a poporului din tribune, M. S. Regele trecând în revistă legiunile de străjeri pe ale căror uniforme subțiri apa se scurgea nestânjenită, dar fără să-i clintească, *a refuzat cu hotărîre mantaua de ploae ce I se întindea.*

— *Suntem cu toții la fel, a spus zâmbind Majestatea Sa.*

Puterea acestui exemplu a impresionat adânc nu numai pe străjeri și comandanți, nu numai poporul din tribune, dar a lăsat o impresie neștearsă reprezentanților de State streine și misiunilor venite să cunoască valoarea mișcării străjerești.

Tot în ploae și tot fără haină ocrotitoare, M. S. Regele și-a rostit la microfon cuvântul de Mare Străjer, într'o atitudine ce va rămâne de-apururi pildă vie generațiilor ce se ridică.

Așa se cucerește și așa se păstrează pe veci dragostea și încrederea poporului, căruia i se poate cere orice sacrificii, atunci când exemplul pornește de sus.

MAJESTATEA SA REGELE CAROL II MARELE STRĂJER AL ŢĂRII

E GREU să vorbeşti ori să scrii despre imensitatea şi diversitatea Inaltelor Opere Regale, după cum e greu să priveşti prin spărtura unui vârf de ac, făcută într'un carton, măreţia armonică a naturii.

Tot ceeace e viaţă nouă în această Ţară aşezată la porţile Sud-Estului european, tot ceeace svâcneşte din sufletul adolescent al Neamului, tot ceeace răsare ca podoabe pe care vremea nu le bănuia, totul se datoreşte strălucitei intuiţii şi puterii de realizare a Marelui nostru Suveran, sinteză a forţelor, din marele rezervor al Naţiunii.

In faţa acestui prodigios temperament, ce nu-şi găseşte odihna decât în muncă, factorul timp a trebuit să cedeze.

Vreme de decenii n'au fost cu putinţă unele lucruri, pentru a căror înfăptuire se cerea mereu îngăduinţă, dar, sub semnul vremii celei noui care a sfărâmat rezistenţele de orice fel, ele au îmbogăţit patrimoniul de siguranţă şi mândrie naţională.

In desăvârşirea Inaltelor preocupări, M. S. Regele a

ştiut să procedeze cu un impresionant simţ de Mare Educator şi Pedagog.

A început prin copilăretul Ţării dându-i orizontul unei vieţi de muncă şi vrednicii care să prefaţeze viitorul cetăţenesc, copilăret pe care-L iubeşte cu dragostea neţărmurită de Părinte, fixând ideologia celei mai însemnate opere educative în spiritul moral, naţional, social şi fizic: „STRAJA ŢĂRII".

Cucerind pe copil prin Inalta-I ocrotire şi prin măreţul exemplu al Măriei Sale Marelui Voevod Mihai, Străjeria a luat un avânt nebănuit, iar faima ei a trecut de mult dincolo de hotare, stârnind admiraţia popoarelor mari ale lumii.

A încadrat apoi şi pe adolescenţi în Premilitărie, pe cei deveniţi majori îi avea în rândurile disciplinate ale oştirii, iar celor cari o terminau le-a dăruit „Serviciul Social" şi mândria de a fi membrii Frontului Renaşterii Naţionale. Un neam întreg dela copil până la bătrân, activează astăzi pe acelaş plan unitar de înălţare a Patriei, sub cutele steagului mântuitor:

Credinţă şi muncă pentru Ţară şi Rege!

STRAJA ŢĂRII ESTE UNA DIN MARILE OPERE ALE M. S. REGELUI CAROL II

IN cursul istoriei noastre sbuciumate, poporul Român a folosit şi învăţămintele propriului său trecut, dar şi întâmplările altor neamuri, venite ca nişte semne ale vremii să ne amintească de viitor.

Cel care a ştiut ca nimeni altul să descifreze pagina destinului nostru naţional, Profetul vremurilor noui şi realizatorul tuturor năzuinţelor româneşti, a fost şi este *M. S. Regele Carol II, Marele Străjer al Ţării.*

N'a formulat numai o dogmă care însemna o adâncă pătrundere în domeniul pedagogic, dar a şi realizat-o prin mişcarea de înnoire a sufletelor tinereşti ca şi a întregului popor.

STRAJA ŢĂRII I-a fost dela început grija cea mai de căpetenie.

Intr'o vreme când societatea era preocupată mai mult de partea materială, Marele nostru Rege cu o străluci-

toare putere de intuiţie, dărueşte poporului Său Lozinca mântuitoare:

Credinţă şi muncă pentru Ţară şi Rege!

Armata Albă, care an de an pătrunde tot mai adânc în conştiinţa naţională, a răspuns cu un elan demn de toată lauda, încât a cucerit încrederea tuturora în posibilităţile noastre de puternică afirmare românească.

Astăzi, un alt ritm de viaţă şi-a statornicit cursul, iar străinătatea ne apreciază şi ne cunoaşte din ce în ce mai mult.

Numeroasele vizite ale Conducătorilor de State amice din jur şi din Apus ca şi a personalităţilor marcante străine, cari şi-au mărturisit fără rezerve admiraţia şi preţuirea pentru *Străjeria Românească*, fac dovada că STRAJA ŢĂRII a ajutat în largă măsură, nu numai procesul transformărilor interne, dar şi operii de afirmare naţională peste hotare.

Iată Opera Marelui nostru Rege Carol II, isvorîtă din nevoile româneşti şi realizată pe un fundament puternic de energii naţionale.

MĂRIA SA MARELE VOEVOD MIHAI, EXEMPLUL STRĂJERILOR DE PRETUTINDENI

IN aplicarea unei metode noui, mai ales în educaţie, se cere să ai o *credinţă* fermă, o *perseverenţă* neşovăitoare şi în acelaş timp să poţi servi de *prim exemplu.*

M. Sa Regele a avut *credinţa, a perseverat* şi a slujit prin Insăşi Inalta Sa pildă, îndreptarului de viaţă stăjerească.

Dar n'a fost numai atâta.

A dăruit Străjeriei pe unicul Său Fiu Moştenitor de Tron şi L-a făcut Cel dintâi executor al programului de viaţă nouă.

L-a aşezat în mijlocul armatei albe şi I-a cerut supunere, spirit de ordine, voinţă şi înfăptuire ca şi celorlalţi camarazi, oboseală înzecită şi mai presus de toate, I-a cerut să trăiască viaţa tuturor categoriilor sociale de tineri ai Ţării.

A fost plugar harnic cu palmele bătătorite de coarnele plugului şi sapă, a fost *ucenic* în fabrici, *lucrător* la

diferite construcţii, *tăetor de lemne* în pădure, *plăsmuitor de glume* la şezători, neobosit *colindător al plaiurilor* cu urme istorice şi frumuseţi fără seamăn, dar şi *ostaş vrednic* care şi-a început cariera dela gradul de *soldat*.

Istoria cărui popor se mai poate mândri cu un astfel de Prinţ, pe care legenda îl va trece între podoabele folklorului de mâine?

Măria Sa Marele Voevod Mihai este astăzi cea mai luminoasă pildă a generaţiilor ce se ridică.

STRAJA ŢARII a câştigat mult prin ilustrul Său exemplu, dar în acelaş timp a dăruit o strălucire nouă, misiunii de Moştenitor al Tronului:

I-a prilejuit fiorul vieţii româneşti pe care altfel zidurile Palatului l-ar fi zăgăduit, dragostea curată a celor două zeci de milioane de locuitori ai Ţării ce l-au văzut în mijlocul lor, dar mai mult decât orice, încrederea în puterile cu care Dumnezeu L-a hărăzit şi înţelegerea sufletului românesc.

Iată exemplul puternic al străjerilor de pretutindeni: MĂRIA SA MARELE VOEVOD MIHAI DE ALBA-IULIA, şi iată cum pe fire de aur, se ţese istoria Celui mai slăvit dintre Regii pământului.

IN PRAG DE NOU DECENIU

UN deceniu de glorioasă şi sbuciumată Domnie, se încheie printr'o isbândă ce proectează în viitor luminile celei mai puternice nădejdi.

Alte decenii se vor rostogoli în cascada vremii. Dar firul ce se va depăna din caerul nesfârşit şi veşnic al viitorului, va lega tot mai mult sufletele româneşti va cimenta tot mai puternic blocul naţiunii şi va da o strălucire mereu crescândă *Celui ales de soartă* să ne aşeze Patria la locul de mare cinste în concertul popoarelor lumii.

In pragul celui de-al doilea deceniu de glorioasă Domnie, Poporul renăscut al României veşnice, aşezată în dreptele-i hotare, îşi strigă bucuria neţărmurită şi urarea din străbuni:

Mulţi ani de glorioasă Domnie, Slăvite Rege al plaiurilor şi sufletului românesc şi cu Dumnezeu mereu înainte!

IMAGINI DIN VIAȚA MAJESTĂȚII SALE REGELUI CAROL II

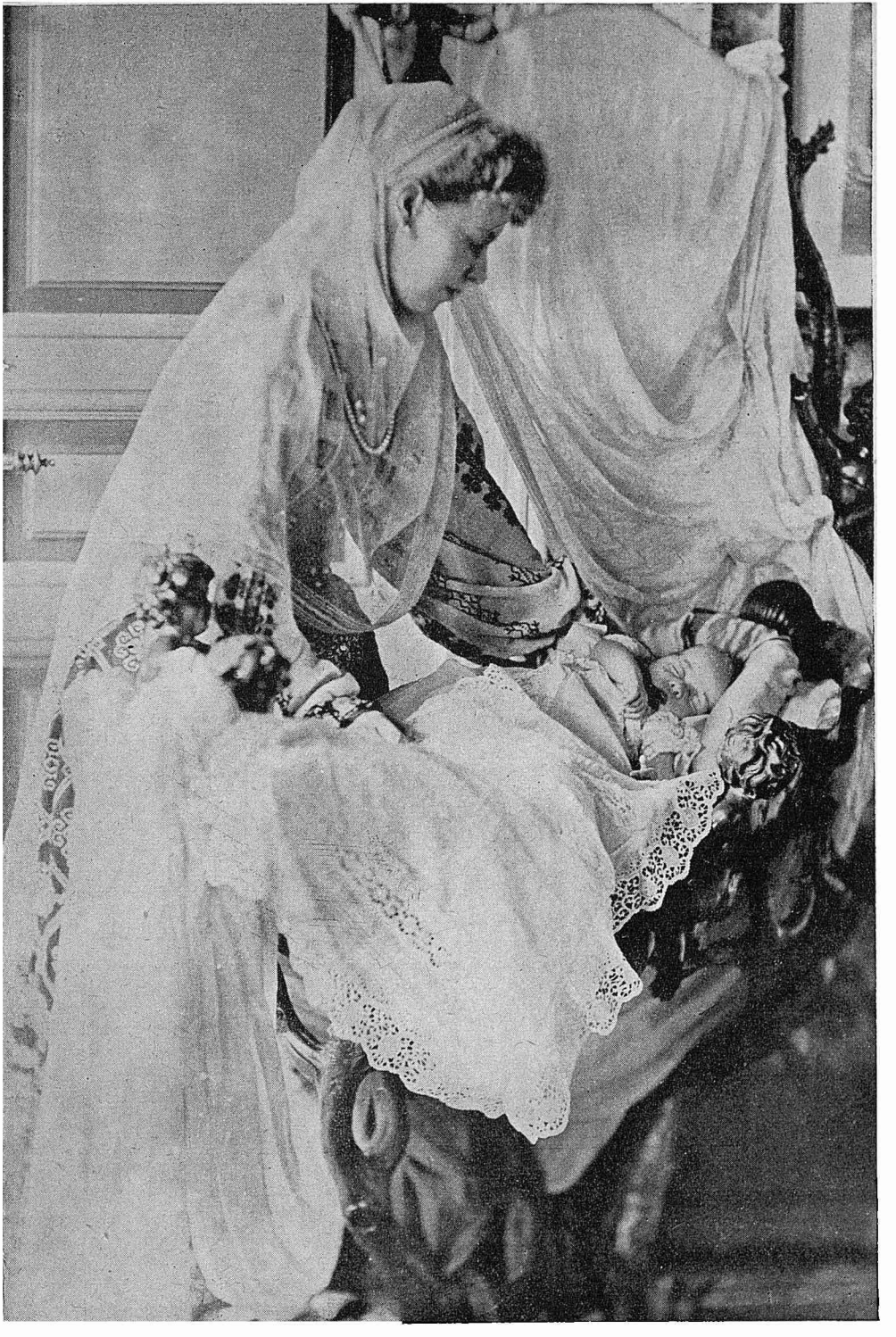

Un Prinț a bătut
la porțile vieții.
(16 Octomv. 1893)

www.dacoromanica.ro

Un Prinț cu păr bălai crește sub aripa ocrotitoare a celei mai mari dintre Regine.

www.dacoromanica.ro

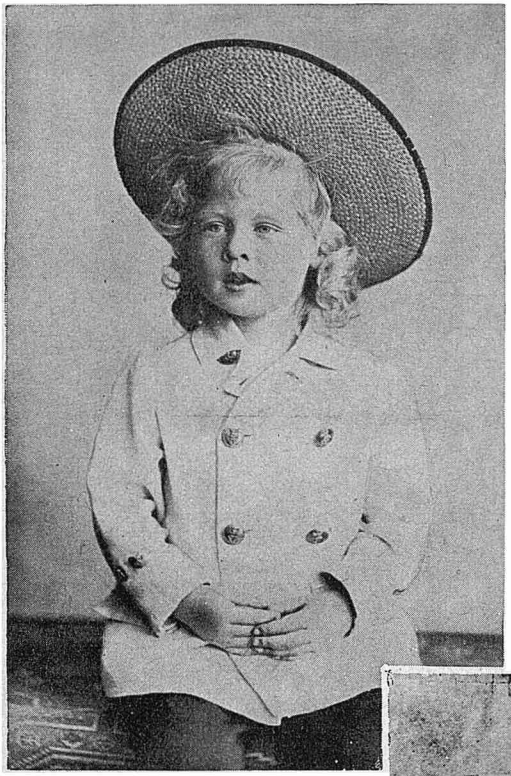

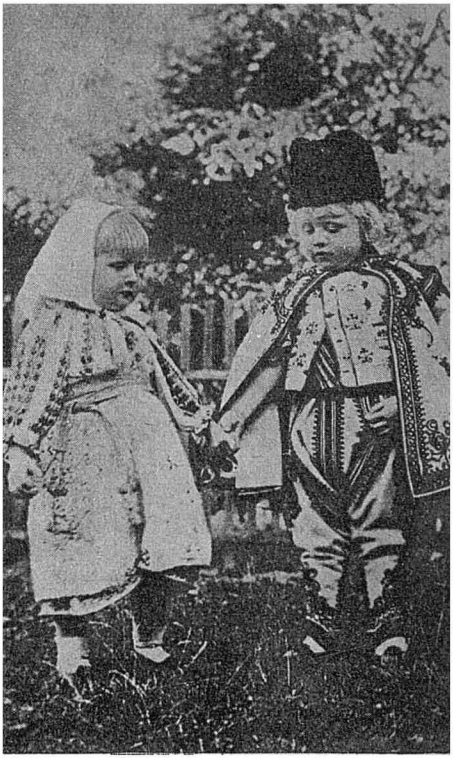

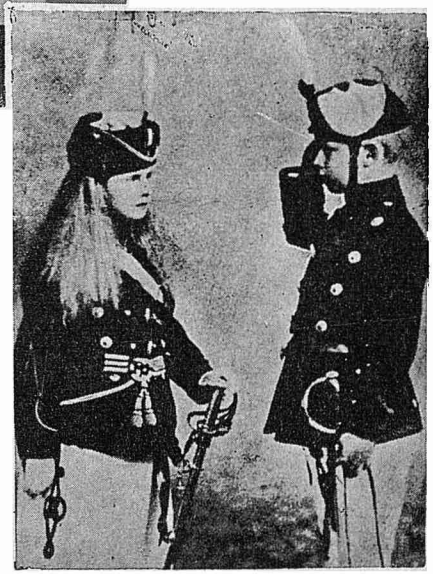

Viitorul Rege trăia viața curată
a neamului românesc.

www.dacoromanica.ro

Copilărie plină de farmec și iubire.

www.decoromanica.ro

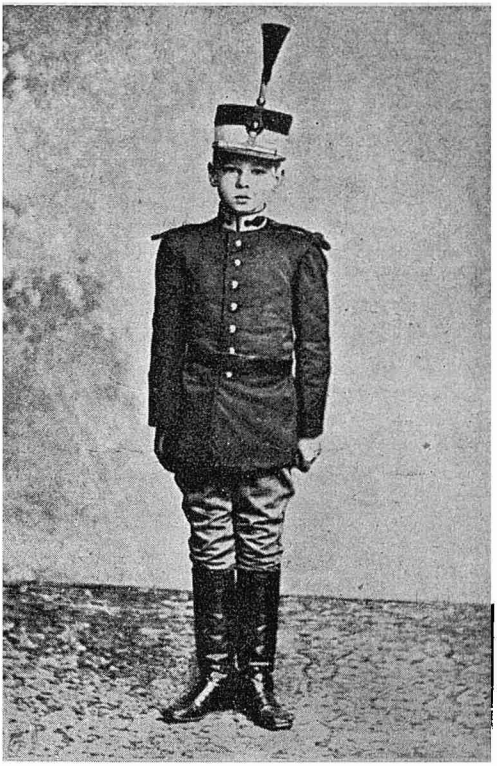

Grijile şi preocupările
unui viitor Comandant
de oaste.

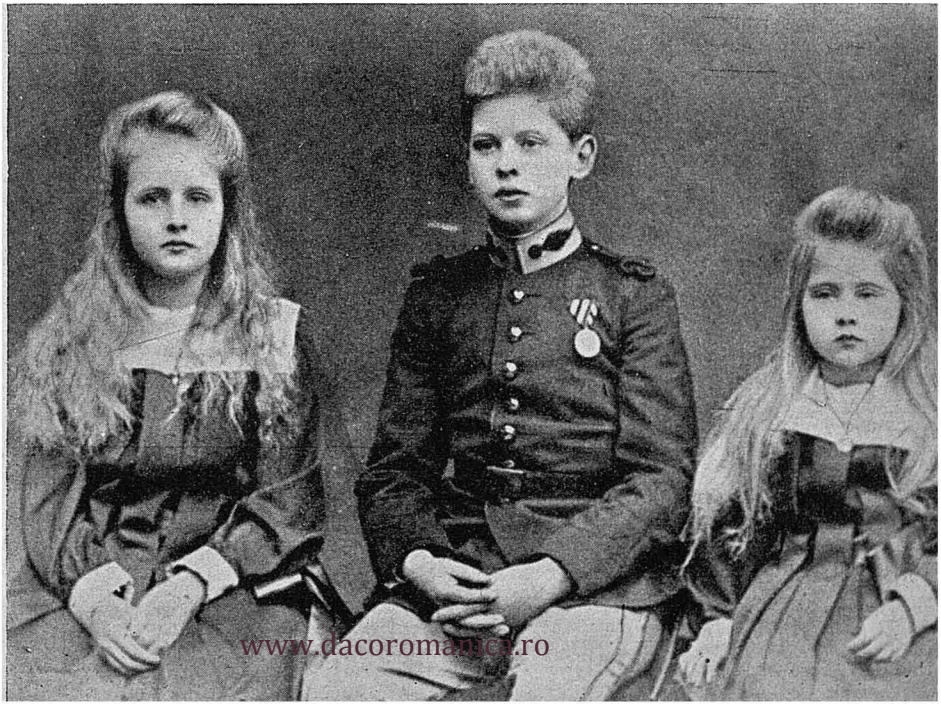

www.dacoromanica.ro

Regele Carol I și M. S. Regele Carol II
Bunicul și Nepotul.

www.dacoromanica.ro

M. Sa Regele Carol II a fost crescut în spirit ostășesc și cu dragoste de portul străbunilor.

www.dacoromanica.ro

Prețuitor al portului țărănesc.

www.dacoromanica.ro

Tânăr Locotenent în armata română.

www.dacoromanica.ro

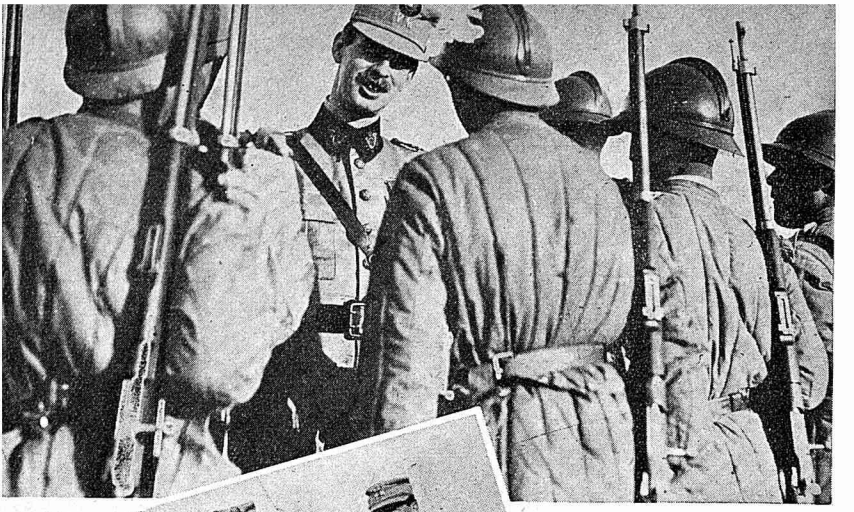

Pe frontul de luptă, M. S. Regele Carol II era necontenit în mijlocul ostaşilor şi ofiţerilor.

www.dacoromanica.ro

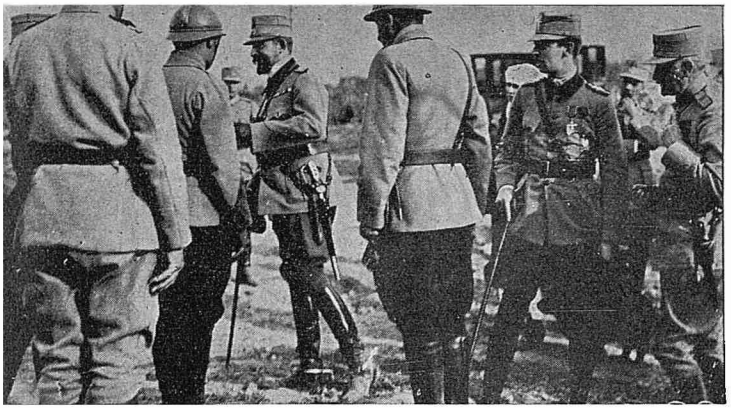

Pretutindeni pe frontul de luptă, alături de ilustrul Său Părinte Regele Ferdinand.

www.dacoromanica.ro

Majestatea Sa
REGELE CAROL II,
comandant suprem
al oştirii române.

www.dacoromanica.ro

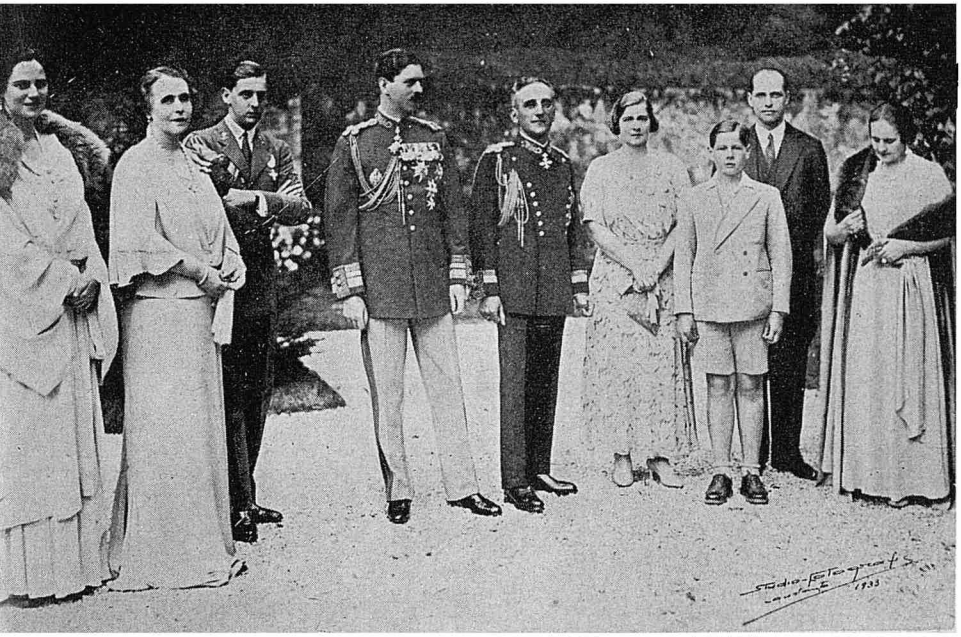

Ilustra
Dinastie Română.

www.dacoromanica.ro

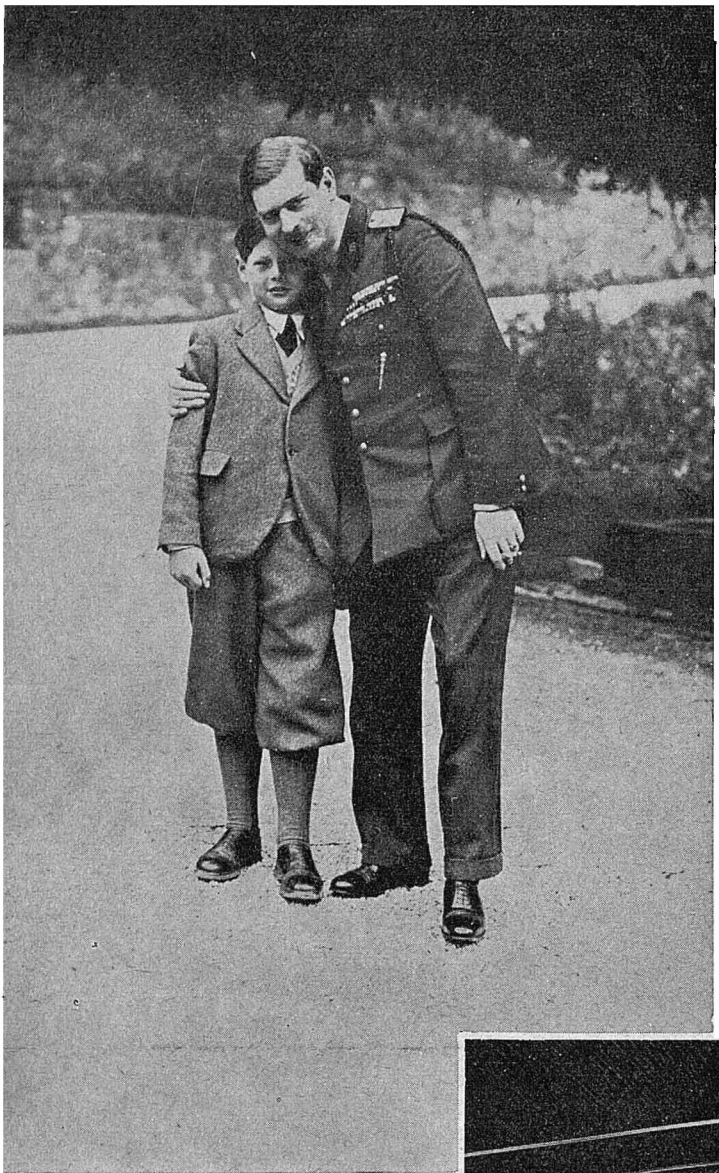

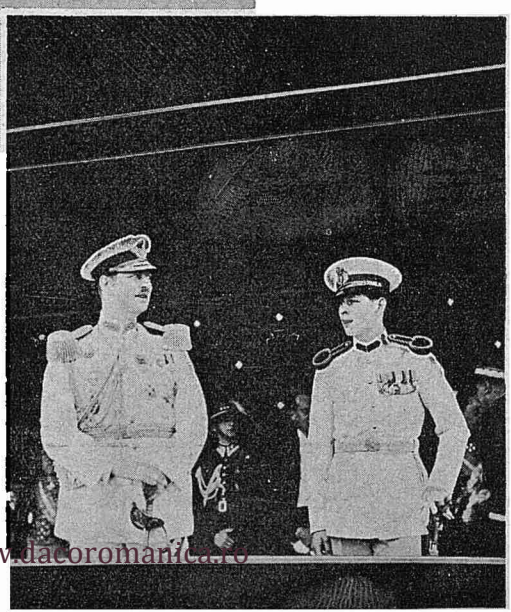

Prezent și viitor.

www.dacoromanica.ro

Buciumează Arcașii Bucovineni, vestind că Marele lor Vornic sosește în mijlocul lor.

www.dacoromanica.ro

Suveranul în mijlocul Arcaşilor.

www.dacoromanica.ro

Cu buzduganul de Mare Vornic al Arcaşilor, alături de Augustul Său Fiu, Căpitan de Arcaşi.

www.dacoromanica.ro

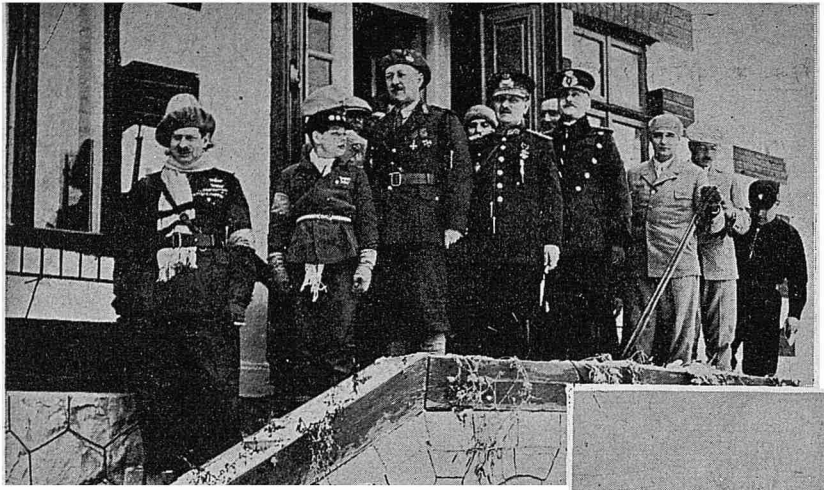

Majestatea Sa
REGELE CAROL II,
e un mare iubitor și
sprijinitor al sporturilor.

www.dacoromanica.ro

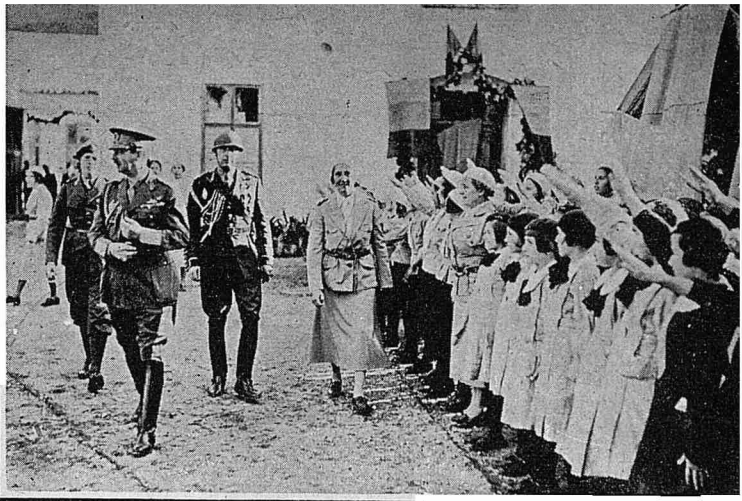

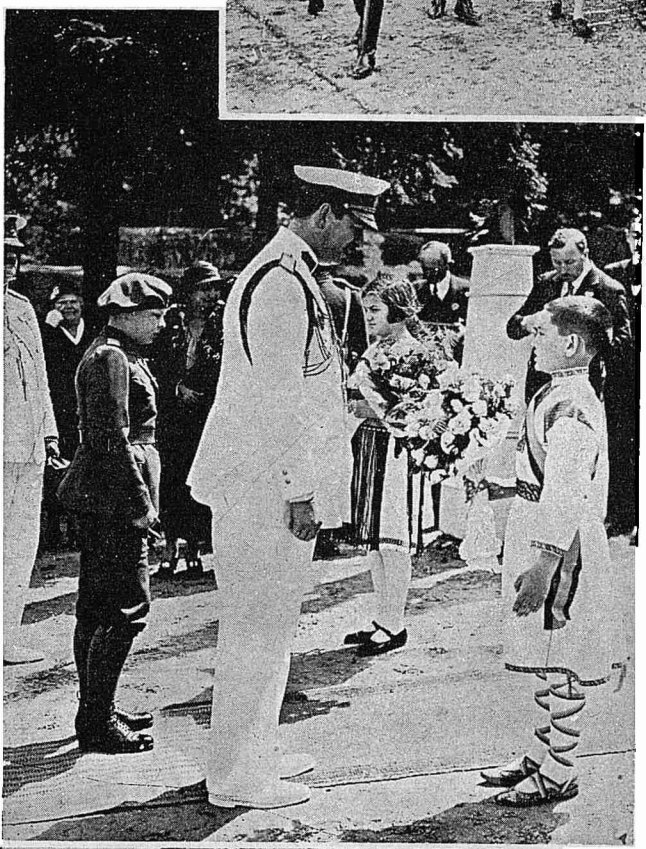

Suveranul României între copii şi tineret.

www.dacoromanica.ro

Marele Ctitor al Străjii Ţării decorează pe Măria Sa Marele Voevod Mihai, exemplul străjerilor şi vrednic Comandant.

www.dacoromanica.ro

Salutul
Marelui Străjer.

www.dacoromanica.ro

La sărbătoarea cea mare a tineretului Străjer. Raportul Comandantului Străjii Țării.

www.dacoromanica.ro

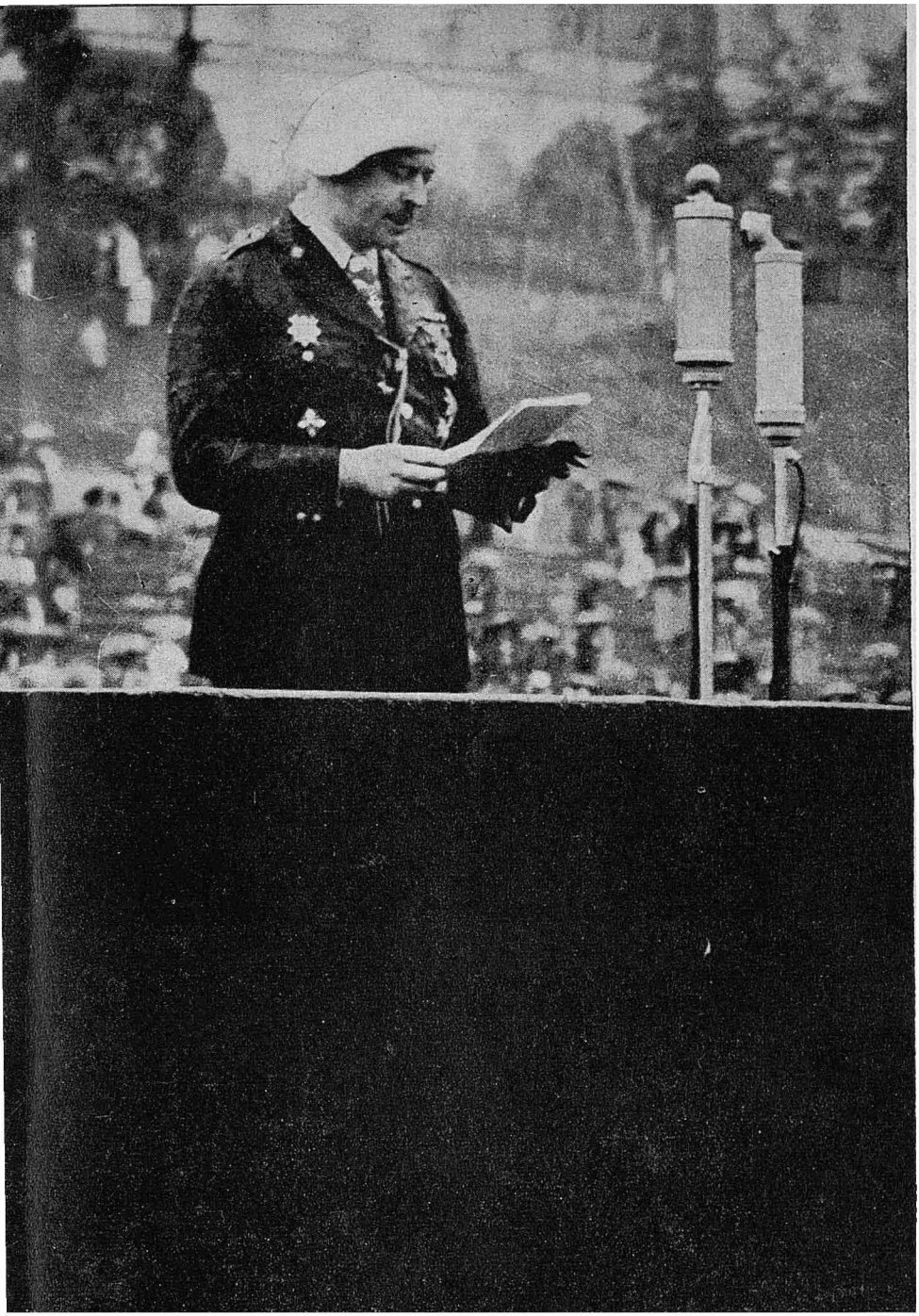

Pe vreme de ploaie, Marele Străjer dă cel dintâi exemplu, rămânând la postul de comandă în fața celor 30.000 străjeri, la 8 Iunie, 1938.

www.dacoromanica.ro

In Sala Tronului, Suveranul împarte Fanioanele unităților străjerești.

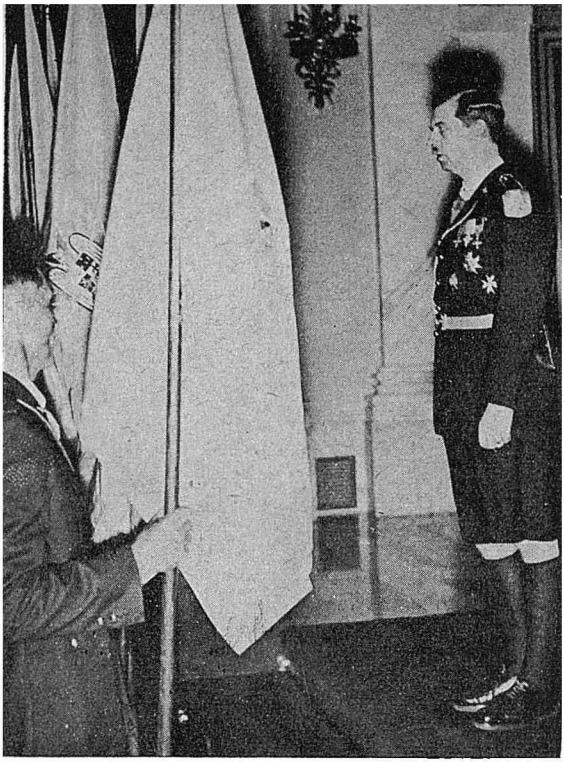

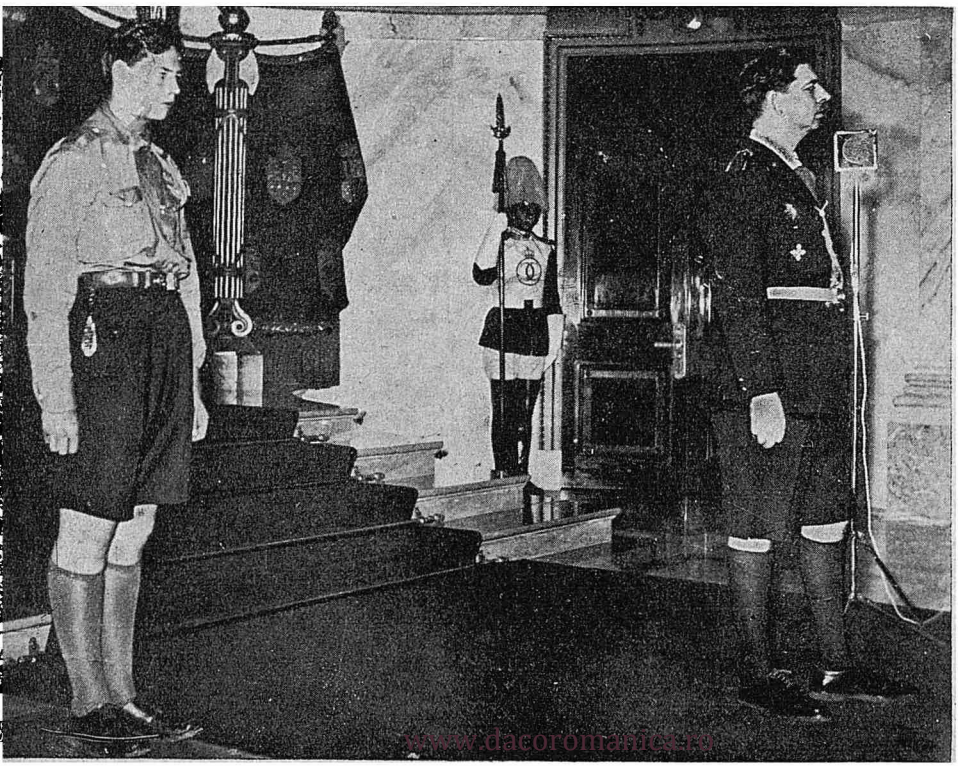

www.dacoromanica.ro

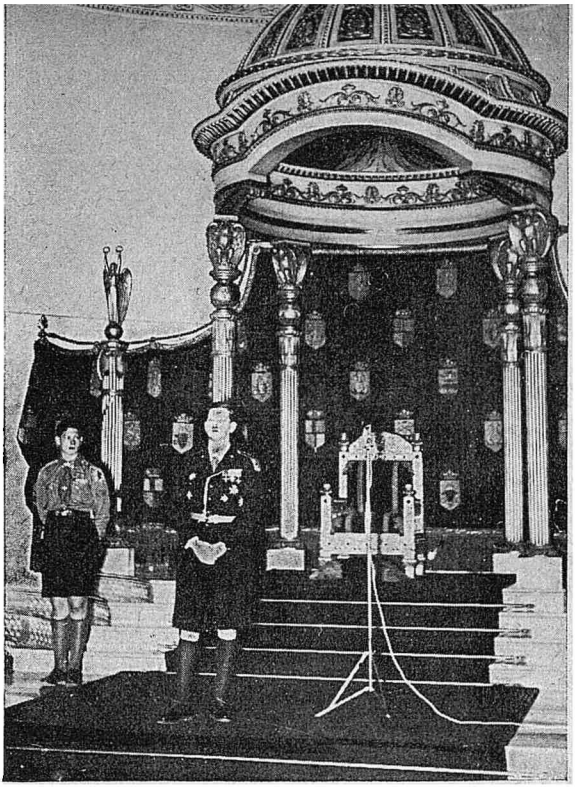

Mare iubitor de datini strămoşeşti, Suveranul primeşte la Palat urările cu Steaua ale Comandantului Străjii Ţării.

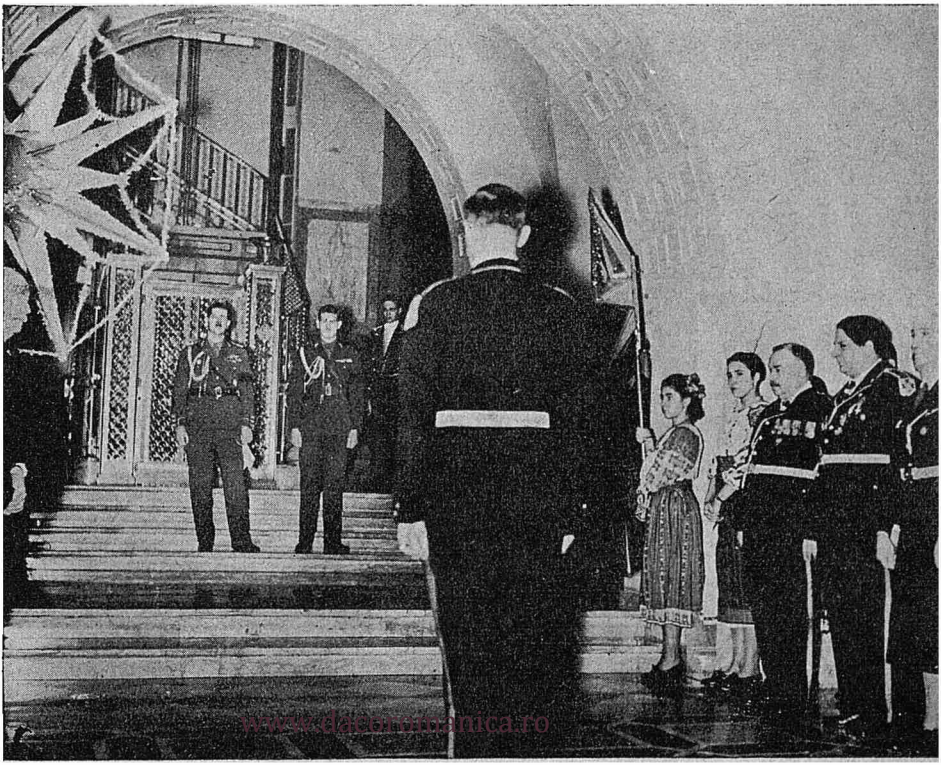

www.dacoromanica.ro

De sărbătorile Crăciunului Suveranul împarte colindeţe Străjerilor, începând cu Măria Sa Marele Voevod Mihai.

www.dacoromanica.ro

In mijlocul străjerilor.

www.dacoromanica.ro

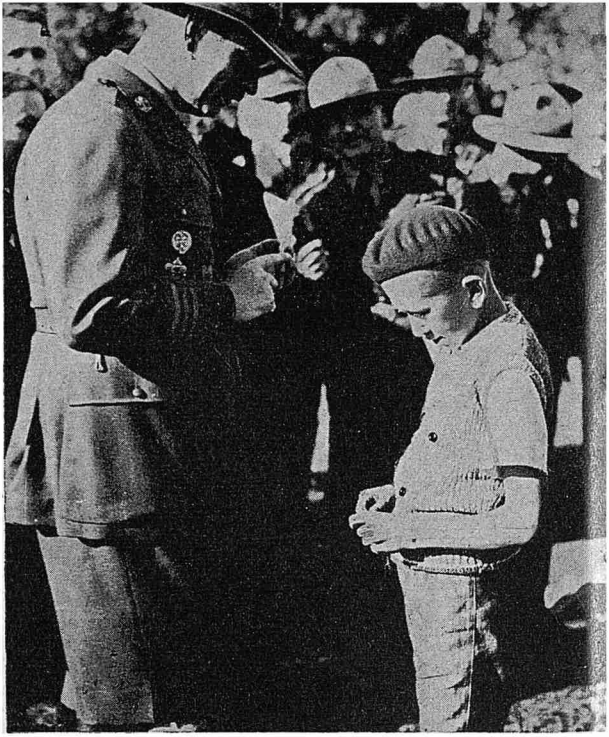

Suveranul încurajează vredniciile străjerilor.

www.dacoromanica.ro

In grădina micului Străjer din satul Araci.

www.dacoromanica.ro

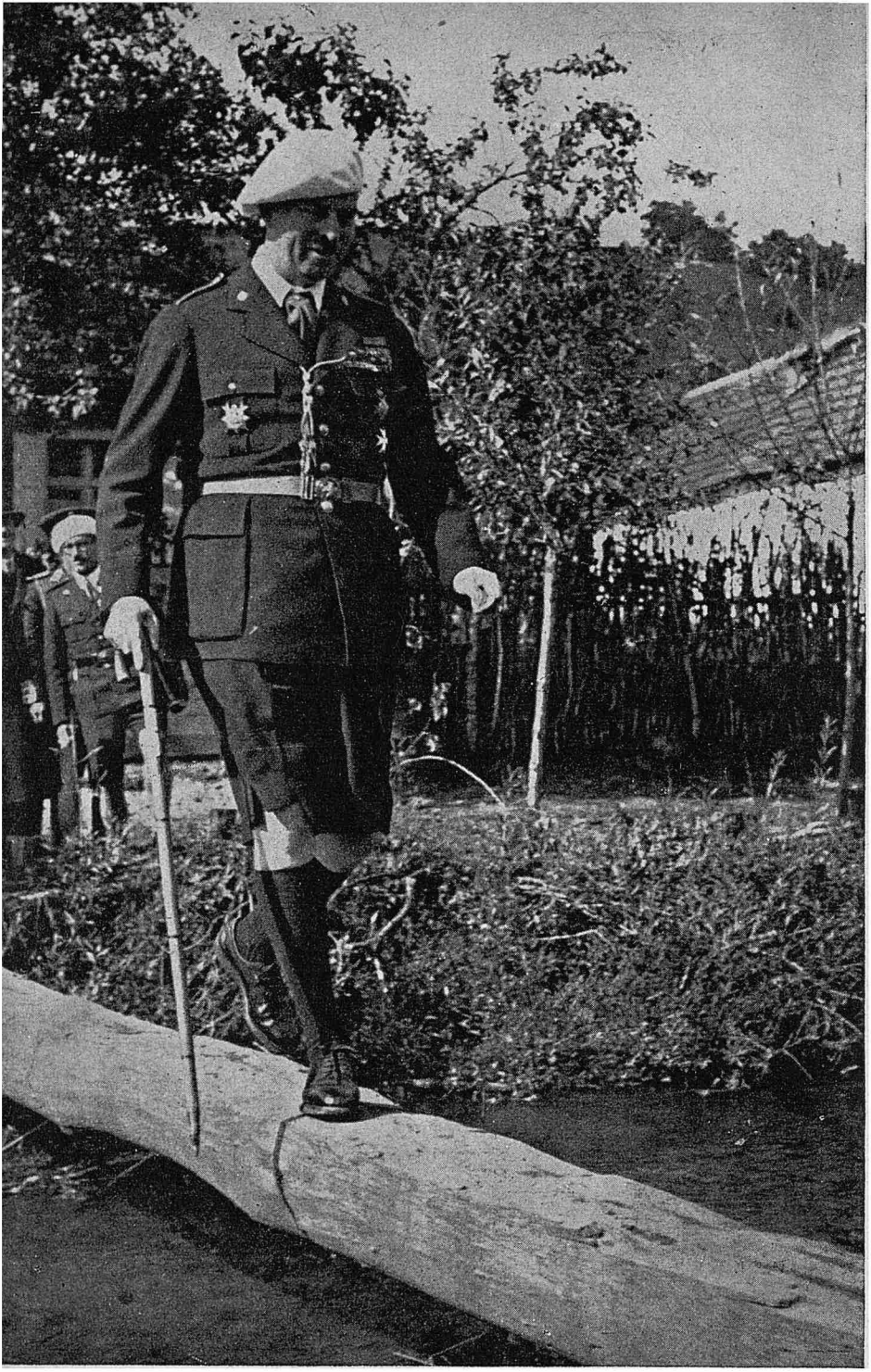

Suveranul trece puntea peste un râu din Araci.

www.dacoromanica.ro

Suveranul și Măria Sa între Străjerii clasei dela Palat, asistă la o demonstrație sportivă.

www.dacoromanica.ro

Marele Străjer, fără suită, vizitează satele unde Străjerii au făcut adevărate minuni.

www.dacoromanica.ro

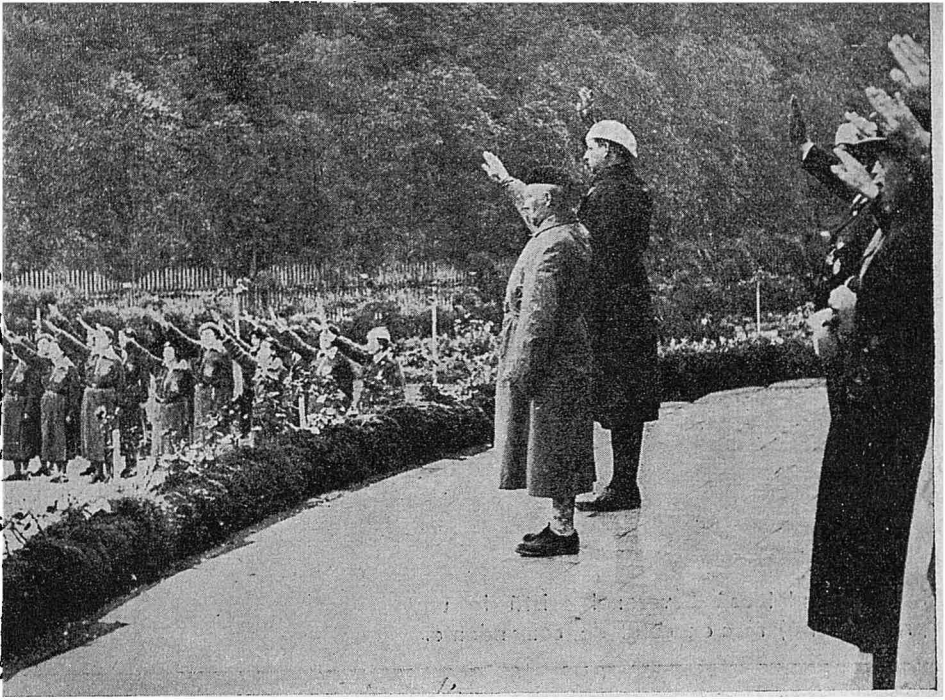

Suveranul pe câmpul străjerilor.

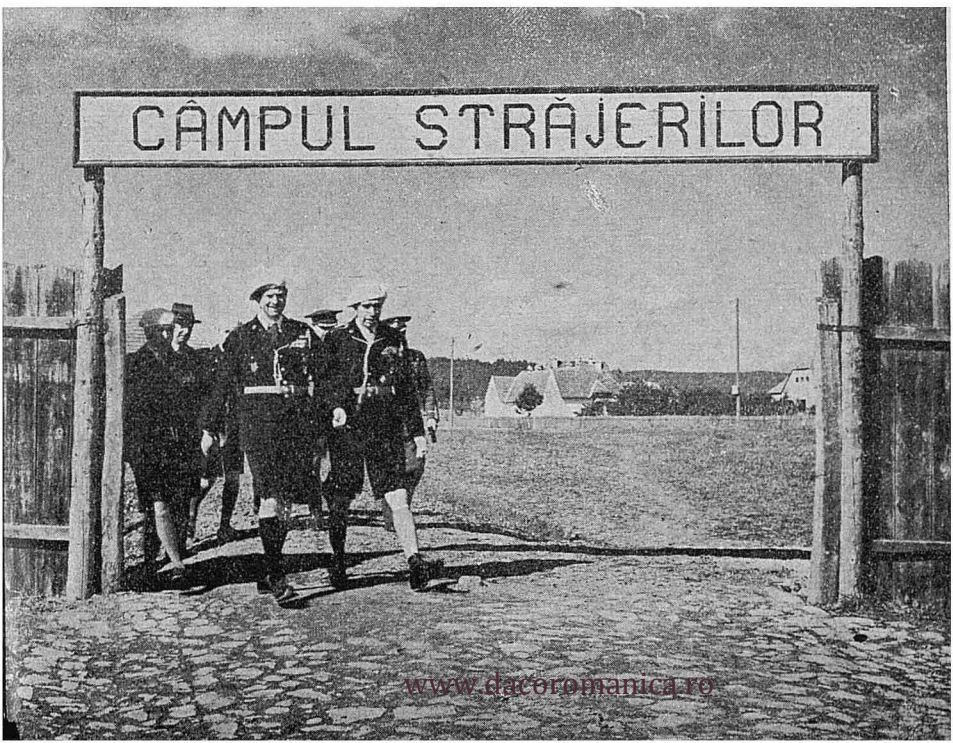

www.dacoromanica.ro

Pe vreme ploioasă Suveranul asistă la un program străjeresc executat de comandante.

www.dacoromanica.ro

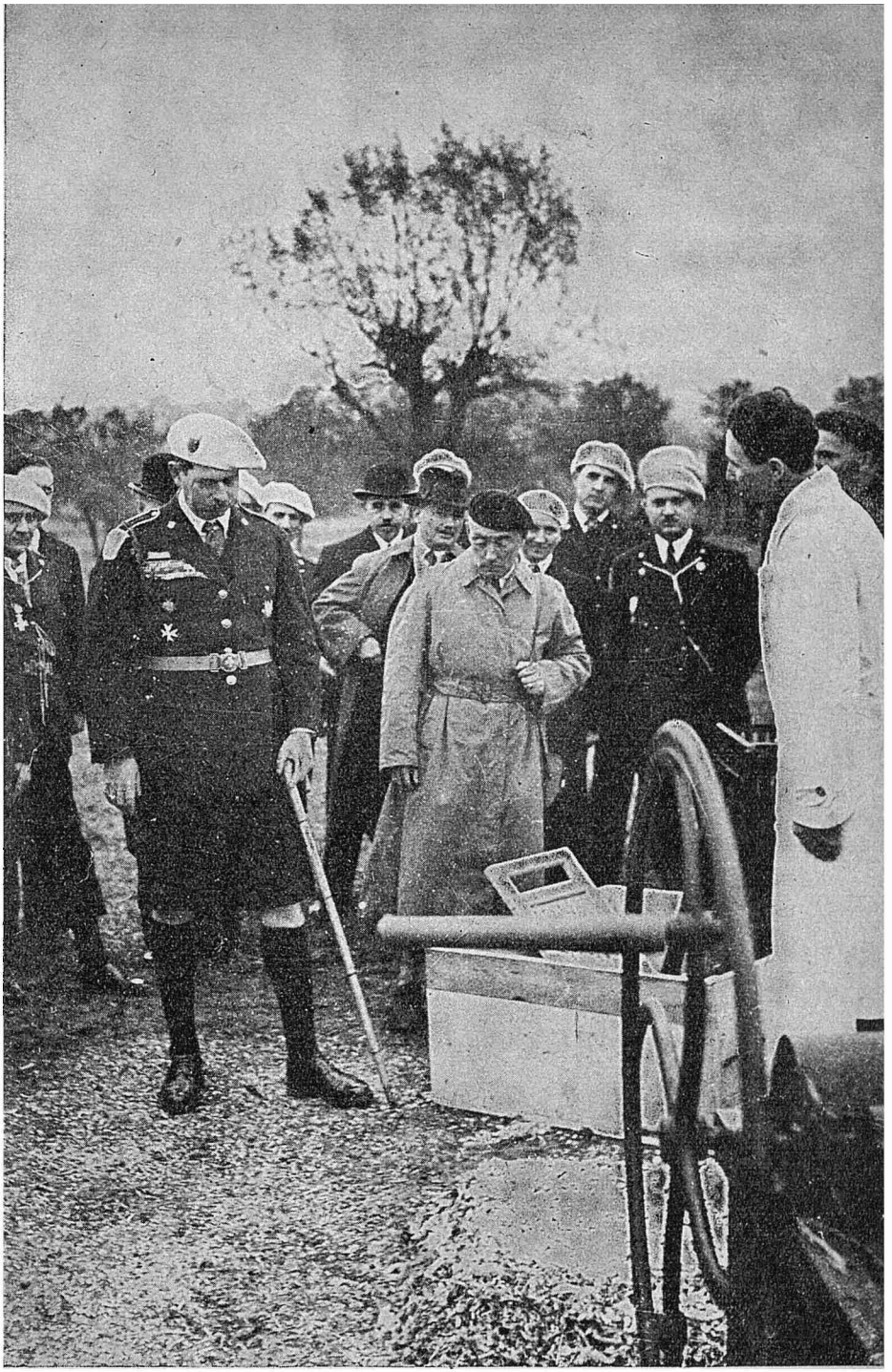

Lucrări gospodărești la Centrul
de Indrumare al Comandanților.

www.dacoromanica.ro

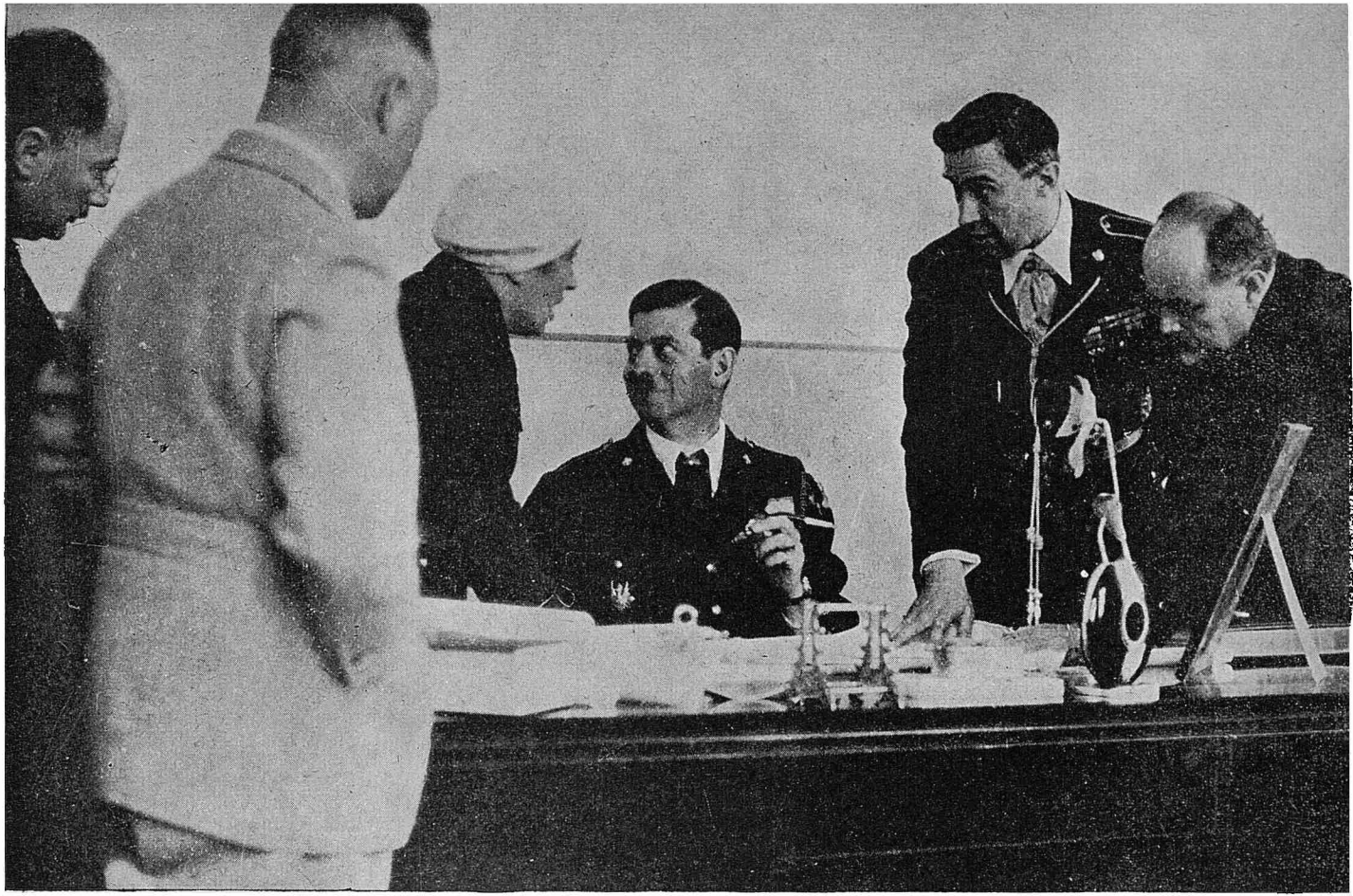

Marele Străjer semnează în cartea de aur
a Centrului de formare a Comandantelor.

www.dacoromanica.ro

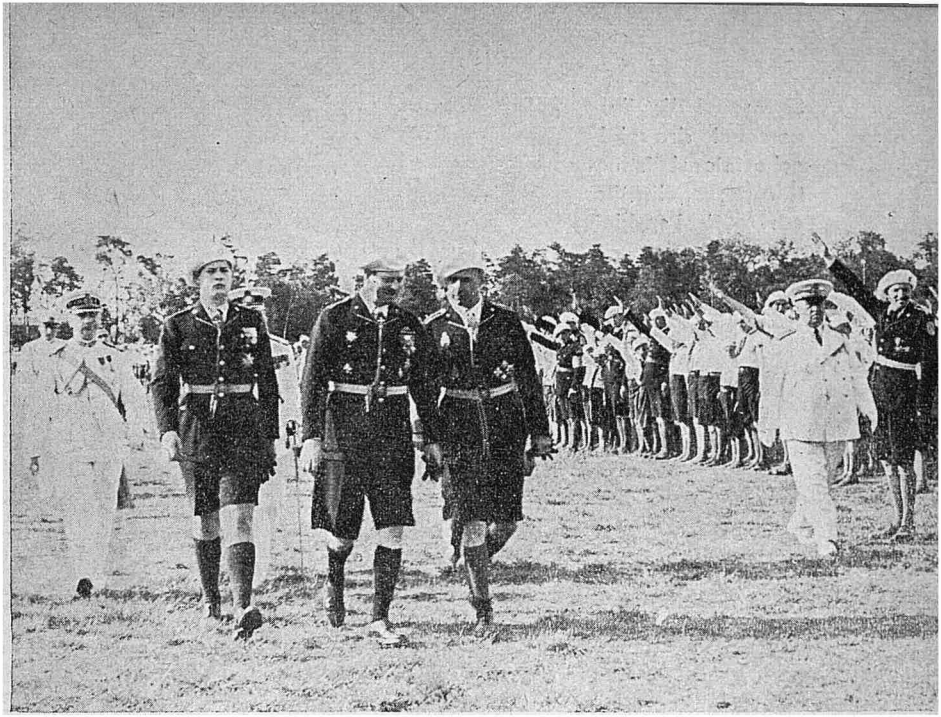

Marele Străjer trece în revistă
pe străjeri și comandanți.

www.dacoromanica.ro

Suveranul distribue personal drapelele cohortelor și distincțiile, personalităților cari ajută și sprijină străjeria.

In inspecția activității străjerești.

www.dacoromanica.ro

M. S. Regele Carol II și A. S. Regală Principele de Hohenzollern, la Centrul Comandantelor Străjere.

www.dacoromanica.ro

Trecerea în revistă.

www.dacoromanica.ro

La cea dintâi expoziție a Străjii Țării.

www.dacoromanica.ro

Majestatea Sa Regele dă o temeinică pregătire tânărului Vlăstar Regesc.

www.dacoromanica.ro

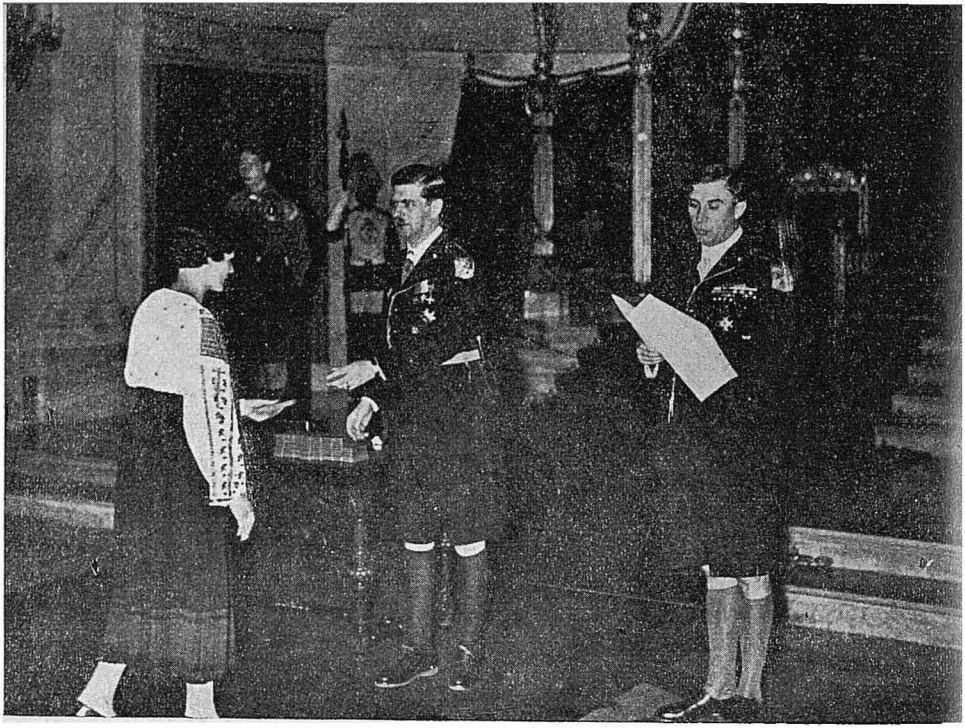

Răsplata vredniciilor străjereşti.

www.dacoromanica.ro

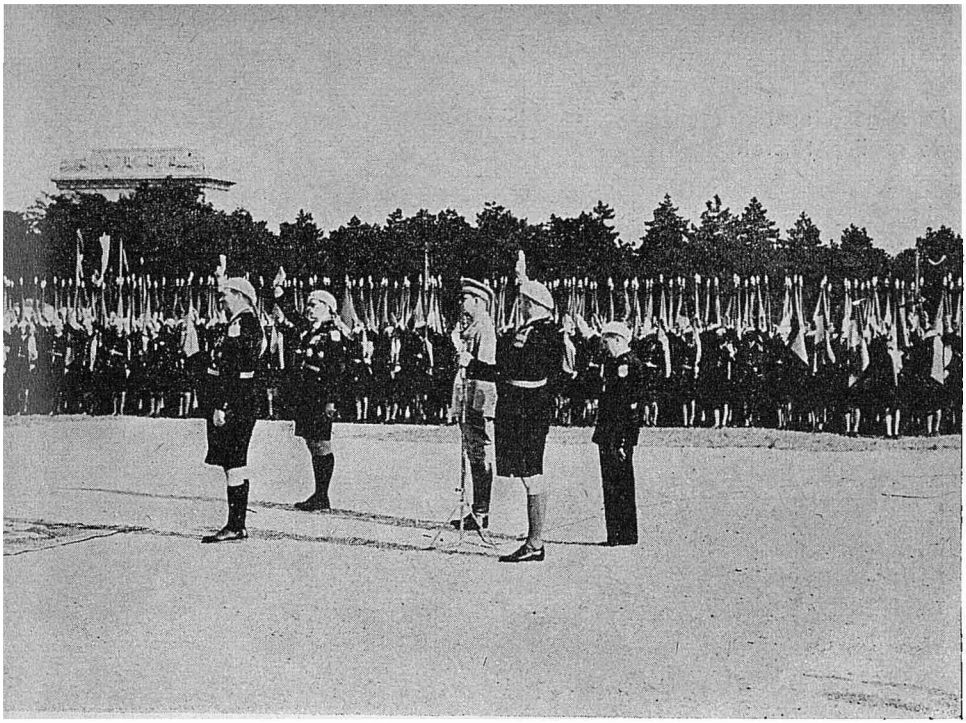

Suveranul trece în revistă drapele şi tineret.

www.dacoromanica.ro

Un Rege adorat
de copii și tineret.

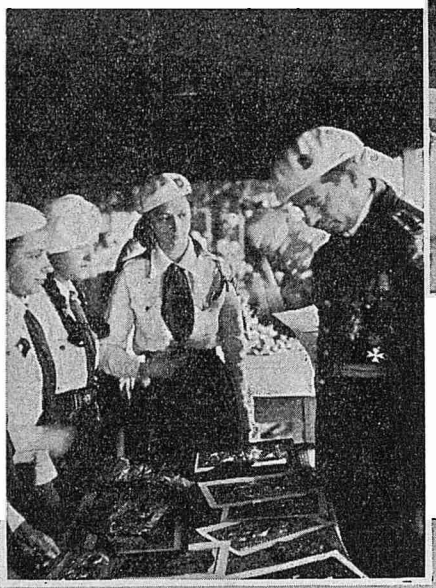

www.dacoromanica.ro

Suveranul Țării în cadrul manifestărilor străjerești cinstește mamele care au mulți copii.

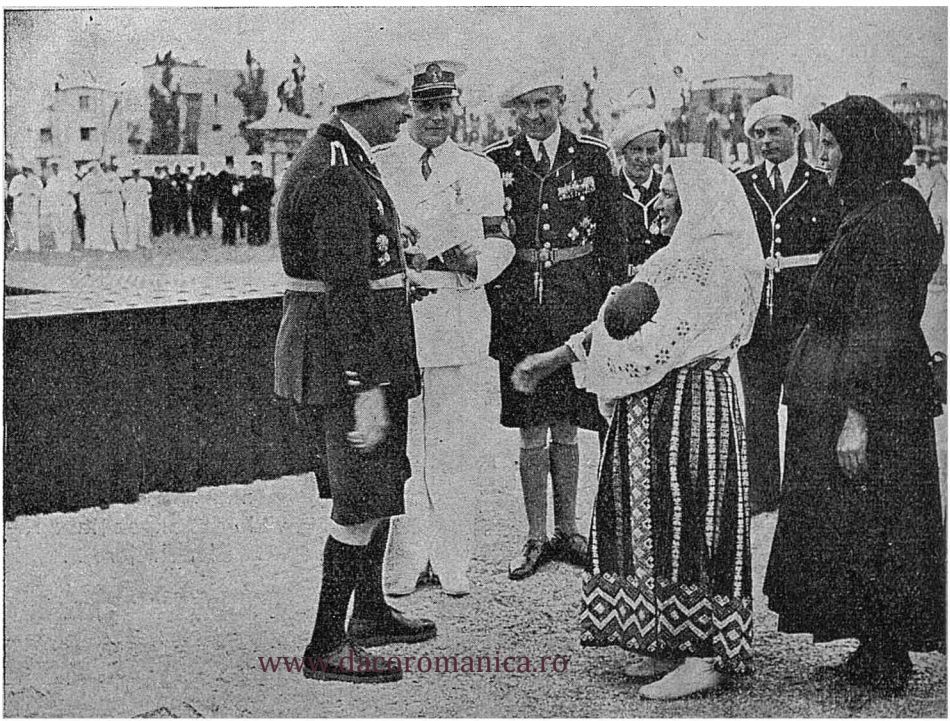

www.dacaromanica.ro

Voioșia Marelui Străjer.

Suveranul însoțit de Comandantul Străjii Țării, vizitează expoziția lucrărilor străjerești.

www.dacoromanica.ro

CUPRINSUL

CAPITOLUL I

DIN VIAȚA M. SALE REGELUI CAROL II

REGELE NOSTRU 9

O ZI DIN VIAȚA UNUI REGE

NOUTĂȚILE ZILEI MAI ÎNTÂI 13
MICUL DEJUN 15
AUDIENȚE DE SERVICIU 17
DEJUNUL REGAL 20
DIN NOU LA LUCRU 23
CUM IȘI PETRECE SEARA 26
PASIUNILE UNUI REGE 29
TRĂSĂTURI CARACTERISTICE 31
PROFUND CUNOSCĂTOR A TOT CE E ROMÂNESC ... 37

CAPITOLUL II

PE ȘANTIERUL MUNCII DE RIDICARE A NEAMULUI

PRIN GRAȚIA LUI DUMNEZEU ȘI VOINȚA NAȚIONALĂ 47
SCRUTĂTOR DE ORIZONTURI 52

CĂLĂUZITOR AL DESTINULUI ROMÂNESC 57
SIMBOL AL UNITĂŢII NAŢIONALE 63
TEZAUR AL NĂZUINŢELOR DE VIITOR 70
SPRIJINITOR ŞI OCROTITOR AL CULTURII NAŢIONALE 76
MARE INDRUMĂTOR IN ECONOMIA NAŢIONALĂ ... 80
STRĂLUCIT ANIMATOR DE TINERET 82
STRĂJER AL CREDINŢEI ŞI TRADIŢIILOR STRĂMOŞEŞTI 83

MARE IUBITOR AL ŢĂRĂNIMII

IN MIJLOCUL ARCAŞILOR LA BUCŞOAIA 93
PEDAGOG ŞI EDUCATOR 100
CTITOR AL PEDAGOGIEI ROMÂNEŞTI 106

CAPITOLUL III

EXEMPLUL MARELUI STRĂJER

M. S. REGELE CAROL II-lea,
STRĂLUCIT EXEMPLU DE VIRTUŢI STRĂJEREŞTI

PRIMUL CONSILIU DE STATORNICIRE A PROGRAMULUI STRĂJERESC 125
PE CÂMPUL CELEI DINTĂI EXPERIENŢE 127
IN VREME DE GREA INCERCARE 130
INFRUNTÂND URGIA NATURII 132
DEŞI SUFERIND, MARELE STRĂJER E GATA LA DATORIE 135

PE ŞANTIERUL DELA ARACI 138
IN ORICE IMPREJURARE, LA RÂND CU STRĂJERII .. 142
MARELE STRĂJER AL ŢĂRII 144
STRAJA ŢĂRII ESTE UNA DIN MARILE OPERE ALE M. SALE REGELUI 146
MĂRIA SA MARELE VOEVOD MIHAI EXEMPLUL STRĂJERILOR 148
IN PRAG DE NOU DECENIU 150

IMAGINI DIN VIAŢA MAJESTĂŢII SALE REGELUI CAROL II

ATELIERELE
LUCEAFĂRUL S.A.
BUCUREȘTI II

LEI 120.—

www.dacoromanica.ro